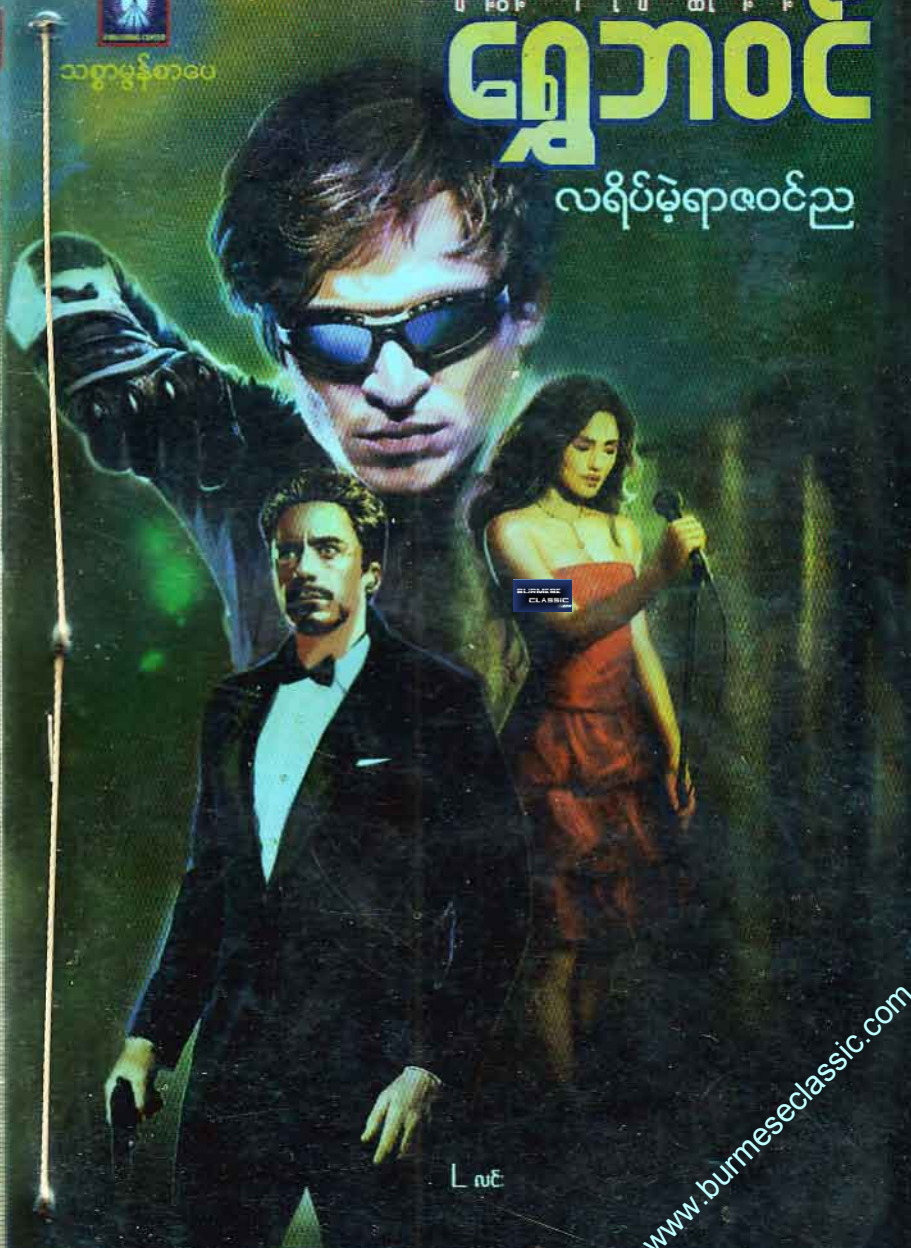

သက္ကရာဇ် ၁၃၈၀

ရွှေဘဝ

လရိပ်မဲ့ရာဇဝင်ည

BURMESE
CLASSIC

၂၈၆

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၃ ခုနှစ် အောက်တိုဘာ ပထမအကြိမ်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - (၁၀၀) ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုပြင် (သိန်းမင်းစာပေ)
အမှတ်(၆၃)၊ ဩဘာလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။
- အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (ပြ-၀၈၀၄၂)
သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
တာမွေလမ်း တာမွေကြီး(က+ခ)ရပ်ကွက်၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပုံပန်းချီ - Lလင်း
- ကွန်ပျူတာ - အောင်ကျော်ကျော် (ခရီးသည်)
- ပြန်ဆိုရေး - တူးတူး (သစ္စာမွန်)
- အတွင်းပေလင် - ကိုအောင်ကျော်
- စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

၈၉၅.၈၃

ရွှေဘဝင်

လရိပ်မုရောဝေင်ည/ရွှေဘဝင်၊ -ရန်ကုန်

သိန်းမင်းစာပေ၊ ၂၀၁၃။

၂၂၂-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ

(၁) လရိပ်မုရောဝေင်ည

သုခါအပြေးလမ်း

အချိန်က ည ၈:၀၀ နာရီ။

နေရာက (x x x x) ဟိုတယ်ကြီး။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ကျကျနန ဝတ်ဆင်ပြီး
ဟိုတယ်ကြီးထဲမှ ထွက်လာသော လူရွယ်တစ်ဦး...။

ပါဝါမျက်မှန်ခပ်ပါးပါးလေးကို တပ်လျက်...
ကားများ တန်းစီပြီးရပ်ထားသောနေရာသို့ ခပ်မှန်မှန်ကလေး
လျှောက်လာပြီး... ကားပါကင်တွင် တာဝန်ကျနေသော
ကောင်လေးကို တစ်ချက်ပြီးပြကာ ကားများရပ်ထားတဲ့နေရာသို့
မျက်လုံးဝှေ့ကစားလိုက်သည်။

ကားပါကင်တွင် ကားတွေက တန်ဖိုးအမြင့်ဆုံး
မော်ဒယ်ကားသစ်များဖြစ်ကြသည်။ ထိုကားများထဲမှ... ဈေး
အမြင့်ဆုံး (x x x x) ကားနားသို့ရောက်မှ ကားတံခါးကိုဖွင့်
ပြီး တက်လိုက်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

J

ရွှေဘဝင်

ပြီးမှ ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

(xxx) ကားလေးသည် (xxx) ဟိုတယ်အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ကားကို စက်ရှိန်အမြင့်ဆုံးတင်ပြီး မောင်းခဲ့တော့သည်။

သူ့အမည်က မင်းခ...

လုပ်ကိုင်သည့်လုပ်ငန်းက တကယ်ချမ်းသာတယ်ဆိုသော လူကုန်ထဲအသိုင်းအဝိုင်းတွေဆီက ကောင်းပေမယ့် သောကားများကို ခိုးယူနေသူ...

‘ဟူး....’

ဟန်ပါပါနှင့်တပ်ထားသော ပါဝါမျက်မှန်အတုကို ချွတ်ပြီး သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

သူ ခိုးလာသော ကားကတော့ ညဇာပြေးလမ်းပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေပြီး သူ့ခါးကြားက ဟန်းဖုန်းကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး နံပါတ်ကလေးများကိုနှိပ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို...”

“xxxxx”

“အိုကေ... နေရာရှင်းထားတော့”

စကားကို အတိုဆုံးပြောပြီး ဖုန်းပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

သူ့အတွက် ကားတစ်စီးကို ခိုးယူရတာ အလွန်ပင်ပျင်းဖို့ကောင်းနေသည်။

သုဗ္ဗမ္မိန်စာပေ

လရိုမြစ်ကမ်းဝင်ည

၃

ဒါပေမယ့်...

ကားတစ်စီး ခိုးယူခြင်းသည်... သူ့အတွက် ဝမ်းရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်နေလေသည်။ ပြီးတော့ ဒီအလုပ်က သူ အကျွမ်းကျင်ဆုံးအလုပ်။

ခုလောက်ဆို ကားပိုင်ရှင်တော့ ခေါင်းမီးတောက်နေလောက်ပြီ...

သူတစ်ချက်ပြုပြီးလိုက်ပြီး အပြင်ဘက်သို့စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

ညကတော့ စိတ်ဆိတ်နေဆဲ...ပေ...

ကားလေးကမှော်ဘီဘက်သို့ မဝင်ခင်... ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲမှ ကားနံပါတ်နှစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး အောက်သို့ဆင်းကာ ကားနံပါတ်ချင်း လဲတပ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး ပြန်မောင်းထွက်လာသည်။ သူ ခုလိုလုပ်ရခြင်းသည်... ရှေ့တွင်ကျော်ဖြတ်ရမည့် လုံခြုံရေးဂိတ်ရှိနေသလို ညဘက် ကားဝင်ကားထွက်ကားနံပါတ်များကို မှတ်ယူနေတာကြောင့် လဲရခြင်းဖြစ်သည်။

အခုတွင် လှမ်းတွေ့နေရသော လုံခြုံရေးဂိတ်မရောက်မီ... သူ့အိတ်ကပ်ထဲက နှုတ်ခမ်းမွေးအတုကို ထုတ်၍ တပ်လိုက်ရသည်။

လုံခြုံရေးစစ်ဆေးရေးဂိတ်ထဲသို့ အေးအေးဆေးဆေးပင်

သုဗ္ဗမ္မိန်စာပေ

ကားမောင်းဝင်လိုက်ပြီး စစ်ဆေးမှု ခံယူကာ မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

သူ့အတွက် အန္တရာယ်ကင်းသောလမ်းပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီလေ။

နောက်ထပ် နာရီဝက်လောက်ထပ်ပြီးမောင်းလိုက်သည်နှင့် ခြံဝင်းတစ်ခုထဲသို့ရောက်ခဲ့တော့သည်။

ခြံဝင်းထဲတွင် လူသုံးယောက်ရပ်နေသော နေရာရှေ့တွင် ကားထိုးရပ်လိုက်ပြီး

“ကိုခ...”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ကားအောက်သို့ဆင်းလိုက်ပြီး ကားသော့ကို လှမ်းပစ်ပေးလိုက်ပြီး...

“ဦးကျင်ဟုတ်...”

“အဆင့်သင့်ပါပဲ ကိုမင်းခရယ်...”

အိတ်အနက်ထဲတွင် ထည့်ထားသော ငွေထုပ်ကို လှမ်းပြီး ပစ်ပေးလိုက်သဖြင့် လှမ်းယူပြီးထွက်ခဲ့သည်။

သူ့ကိစ္စပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်တာကြောင့် နောက်ဖြစ်သော ကိစ္စတွေက သူနှင့်လုံးဝမပတ်သက်။

“ဦးကျင်ဟုတ်...ငွေတော့ပြည့်ပါတယ်နော်...”

“ဒီအတွက်စိတ်ချ၊ တစ်ပြားမှ မလျော့စေရဘူး”

မင်းခ အကြောင်းကိုသိနေကြတဲ့သူတွေဖြစ်တာ

ကြောင့် တစ်ဖက်မှ အမှားမခံကြ။ မှားခဲ့ရင်လည်း မလွယ်ဘူးဆိုတာကို သိထားကြသည်။

“နောက်တစ်ခါလည်း ဖန်တီးပေးပါဦး”

“ကျုပ် သုံးစရာပြတ်တဲ့အခါ စဉ်းစားပေးမယ်”

စကားကို တိုတိုရှင်းရှင်းပြောပြီး မင်းခ ခြံအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့စဉ်...

“တိ...”

အနောက်မှ ကားဟွန်းသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

မင်းခ လှည့်ကြည့်စရာပင်မလို...။ ထိုကားသည်

တပည့် ဖြစ်သူ မိုးနက်ပင်ဖြစ်သည်။

မင်းခ နားရောက်တော့ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး

“ဆရာ...အားလုံးအိုကေလား...”

“မင်းဆရာလုပ်ရင် မအိုကေတာ ဘာရှိလို့လဲ”

“ယုံပါတယ် ဆရာရယ်”

ကားကလေးက ရန်ကုန်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီးမောင်းနှင်နေလေပြီ...

မင်းခအတွက် အမှောင်လမ်းအတွက် ခရီးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌထံဖုန်းနှင့် အကြောင်းကြားလိုက်ပြီး...သိပ်မကြာ..

“မမလေး... သွားနိုင်ပါပြီ...”

“အင်း...”

ထိုအမျိုးသမီး ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်ပြီး ဓာတ်လှေ ကားဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားတော့သည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ ဒေါ်သင်းသဇင်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ထိုင်ပါ...”

ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ဦးထွန်းတောက်ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက် ပြီး နောက်...

“ကျွန်တော်တို့က မနက်ဖြန်မှရောက်မယ်လို့ ထင် ထားတာ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မနက်ဖြန်မှ လာဖို့ပါပဲ၊ ကိစ္စက အရေးကြီးလို့အရေးပေါ်လာခဲ့ရတာပါ... ကိုကြီးအတွက် ဇွဲစိတ် ဖို့က သိပ်ပြီးအရေးကြီးနေတယ်လေ...”

“ဟုတ်ကဲ့...ခုတစ်ခါတည်း ငွေထုတ်သွားမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့... တစ်ခါတည်း ထုတ်ယူသွားမှဖြစ်မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ညနေလေယာဉ်နဲ့ ချက်ချင်းပြန်ရမှာ

အခန်း: ◀ ◯ ▶

ဓနုဂုဏ်ကုမ္ပဏီကြီးရှေ့တွင် အနက်ရောင် အမိုးဖွင့် ကားကလေးတစ်စီး ထိုးရပ်လာပြီး ကားပေါ်မှ တည်ကြည် သောမျက်နှာနှင့်အမျိုးသမီးတစ်ဦးဆင်းလာကာ ကုမ္ပဏီထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ကုမ္ပဏီထဲသို့ရောက်သည်နှင့်

“မင်းတို့ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ရုံးခန်းဘယ်မှာလဲ”

ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မေးလိုက်တာ ကြောင့်..

“အပေါ်ဆုံးထပ်မှာပါ... ကျွန်မဘာကူမလဲ”

“ဦးကောင်းမြတ်ရဲ့ဇနီး ရောက်နေတယ်လို့ အကြောင်း ကြားလိုက်ပါ...”

မို့ပါ”

“ဒါဆို ခဏစောင့်ပါနော်...”

ဥက္ကဋ္ဌ ဦးထွန်းတောက် သူ့ရှေ့မှ လူခေါ်ဘဲ(လ်)ကို နှိပ်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာ လူရွယ်တစ်ဦး ဝင်လာပြီး...

“မင်းကျော်...”

“ပြောပါဆရာ...”

“ဒေါ်သင်းသဇင်အတွက် ငွေထုတ်ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေါ်သင်းသဇင်...လက်မှတ်ထိုးပြီး ယူသွားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဦးကောင်းမြတ်ကို ကျန်းမာရေးကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိုအမျိုးသမီး ခပ်ယုံယုံကလေးပြီးပြီးထွက်သွားတော့သည်။

ထိုအမျိုးသမီး ငွေထုပ်ကိုယူပြီး ကုမ္ပဏီမှ ပြန်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပြီး သူရပ်ထားသော ကားနက်ကလေးဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ကြည်နူး အားလုံးအိုကေလား...”

“အိုကေ...”

ကြည်နူးခက်မာဆိုသော မိန်းကလေး လက်မကလေး

ထောင်ပြလိုက်ပြီး ကားပေါ်သို့တက်ခဲ့တော့သည်။

“ဒီတစ်ချိန်တော့ (၃)လလောက် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်စားလိုရပြီ... ဝင်းသွယ်ရေ...ဟားဟားဟား...”

ကြည်နူးခက်မာ ကားပေါ်တွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူတို့က မင်းကို မရိပ်မိကြဘူးလား”

“ဘယ်လိုလုပ်ရိပ်မိကြမလဲ... ဦးကောင်းမြတ်ရဲ့ ဇနီးငယ်ကို မြင်ဘူးတာမှ မဟုတ်တာ...”

“မမြင်ဘူး၊ မတွေ့ဘူးပဲ ငွေထုတ်ပေးလိုက်တာလား”

“ဝင်းသွယ်ရယ်... နင် ငါနဲ့ဒီလောက်တွဲလာတာ တောင် အတွေးတွေက တုံးတုန်းပဲလား၊ ဘယ်သူက မတွေ့ဘူး၊ မသိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို နာမည်လေးပြောရုံနဲ့ ငွေထုတ်ပေးမလားဟဲ့”

“ဒါဆို...”

“ဦးကောင်းမြတ်ဇနီးလာမယ်ဆိုတာကို ဓာတ်ပုံအတု ပိုထားတာပေါ့...”

“ဟယ်... ဓာတ်ပုံပိုလိုက်တယ်ဆိုတော့ဦးကောင်းမြတ် ဇနီးနဲ့မင်းနဲ့က ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူနေလို့လား၊ အဖြာညီအစ်မလား...”

“ခါကကရပြောတော့မယ်၊ ငါ့အမေက ငါ့ကို ပြိုင်
ဘက်ကင်းတစ်ယောက်တည်း မွေးထားတာ...”

“ဒါဖြင့်...”

“ကဲ...နားထောင် ငါ့ရှင်းပြမယ်၊ ဒီဇာတ်ပုံနဲ့
အကြောင်းကြားစာလာပို့တဲ့ ဇော်မိုးဆိုတဲ့ ငါ့မထင်
မှတ်ဘဲ ကလပ်တစ်ခုမှာ ဆုံခဲ့တာ၊ ဒီငါ့ကိုကြုံနေ
တာနဲ့ ခပ်နဲ့နဲ့ကလေး ချဲ့လိုက်တာနဲ့ အကြောင်းစုံကို သိလိုက်
ရတာ...”

“ဒီတော့...”

“ဒီတော့...ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါ့ကို ကလေးချောတေး
လေးဆိုပြီး သိပ်လိုက်တာပေါ့၊ ငါ့အိပ်တော့မှ ဇာတ်ပုံချင်း
လဲပြီးပေးလိုက်တာလေ...၊ ပြီးမှ ကွတ်တီလုပ်ဆောင်ပေး
လိုက်တာ မပိုင်ဘူးလား...”

“ပိုင်လှချည်လား ကြည်နူးခက်မာရယ်...”

“ကြည်နူးခက်မာ ဘဝမှာ မပိုင်ရင် ရေတောင် စစ်
သောက်တယ်”

“မင်းစကားက ဘာလဲဟ”

“ငါ့စကားက ငါ့စကားပေါ့”

အမိုးဖွင့်ကားကလေးပေါ်မှာ လိုက်ပါလာသော
ကြည်နူးခက်မာဆိုသည့် မိန်းကလေးသည်... အမှောင်လမ်း

မော်တွင် ခပ်ပါးပါးကလေး လှုပ်ရှားပြေးကစားနေသော
ငှက်ကလေး တစ်ကောင်ပင်...

“ငါတို့ ဘယ်မှာသွားပြီး အနားယူမလဲ...”

“ချောင်းသာ သို့မဟုတ် ငပလီပေါ့...”

“ဝွတ်...”

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ရိုက်လိုက်ပြီး
အောင်ပွဲအထိမ်းအမှတ်ပြုလိုက်ကြသည်...။

အခန်း: << ၂ >>

“ဟလို...ဆားပုလင်းကြီး...”

နေလှိုင်ဘွား ရုံးခန်းထဲကို ဝင်လိုက်သည်နှင့် တပ်ကြပ်
ကြီးအောင်ကြီးက လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်တာကြောင့်..

“အောင်ကြီး...ဘာတွေထူးနေပြန်ပြီလဲ”

“မသိဘူး ဆားပုလင်းရေ... ရဲမင်းကြီးက ငါတို့
နှစ်ယောက်ကို ခေါ်တာပဲ...”

“ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ တက်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ပြဿနာပေါ်မှ မင်းနဲ့ငါ့ကို သတိရတယ်နဲ့တူ
ပါတယ်”

တပ်ကြပ်ကြီးအောင်ကြီးသည် သူနှင့်ရာထူးအရာ ငယ်
ပေမယ့် ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်တာကြောင့်

သစ္စာမရှိစာပေ

■ လရိပ်မဲ့ရာလင်းည

၁၃

ပြောမနာ ဆိုမနာများဖြစ်နေကြသလို အရပ်ရပ်ကိုင်ရာတွင်
လည်း အတူတွဲလုပ်ခဲ့ကြတာများသည်။

ရဲမင်းကြီး ရုံးခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့်

“ကဲ...ထိုင်ဗျာ...ဆရာနေလှိုင်ဘွားနဲ့ ဆရာအောင်ကြီး...”

ရဲမင်းကြီးကို အရိုအသေပေးပြီးဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ဘာတာဝန်များပေးချင်လို့လဲ
ခင်ဗျ...”

“အင်း...”

ရဲမင်းကြီးက စကားမစသေးဘဲ သူ့ရှေ့မှဖိုင်တွဲများ
ကို သူတို့ရှေ့သို့ချပေးလိုက်သည်။

“အမှုတွေကတော့ ကားမိုးမှုတွေနဲ့ ကုမ္ပဏီငွေတွေ
ကို လိမ်ပြီး ထုတ်သွားတဲ့အမှုတွေပဲ ဆရာလှိုင်ဘွား...”

“အမှုက ဖြစ်စဉ်တစ်ခုတည်းလား ဆရာ”

“ဖြစ်စဉ်ကတစ်ခုတည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်
နေရာစီမှာ ဖြစ်ကြတာ၊ ခက်နေတာက ခု ကျူးလွန်တဲ့သူတွေ
ဟာ အသေးအဖွဲ့ လုပ်စားကြတဲ့သူတွေတော့မဟုတ်ဘူး၊
တကယ်အဆင့်မြင့်မြင့် လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့သူတွေဖြစ်နေတယ်၊
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အမှုတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာပြီဆိုရင်ဖော်ထုတ်ပေး
ရမှာကငါတို့တာဝန်ပဲလေ၊ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာလှိုင်ဘွား
တို့ တာဝန်ယူကိုင်တွယ်ပေးပါ”

သစ္စာမရှိစာပေ

“ဟုတ်ကဲ့...”

ရဲမင်းကြီးကို အရိုအသေပေးကာ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆားပုလင်း လှိုင်ဘွား...”

“တကယ့် မြွေဆိုးတွေ ဖမ်းခိုင်းတာပဲဗျာ၊ အင်းလေတာဝန်တစ်ခု ပန်းပေါ်ရောက်လာမှတော့ ထမ်းရွက်ရမှာပေါ့”

“ဆားပုလင်း ကျုပ်တို့လိုက်ခဲ့တဲ့အမှုတွေထဲမှာ ခုတစ်ခါတော့ တကယ် မလွယ်ကြောတစ်ခုကိုတော့ ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်ထင်တယ်”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်အောင်ကြီး...”

“ဘာလဲ ဆားပုလင်း”

“ခု အမှုက ငါတို့အရင်လိုက်ခဲ့တဲ့အမှုတွေလို ခပ်ကြမ်းကြမ်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်းနဲ့လုပ်ရမယ့်ကိစ္စပဲ”

“မင်းစကားက ငါတို့ခေါင်းရောင်းရမယ်ဆိုတာလား”

“အောင်ကြီး မင်းကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

“ဒါဆို ဘာလဲကွ”

“ဦးနှောက်ချင်း ယှဉ်ရမယ့်ကိစ္စလို့ပြောတာကွ”

“မင်းပြောပုံအရဆိုရင် ခုအမှုကျူးလွန်တဲ့ သူတွေဟာ တကယ်တော်တဲ့သူတွေလို့ ဆိုလိုတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အောင်ကြီး... ကားအခိုးခံရမှုနဲ့ ပတ်

သက်ပြီးကြည့်၊ တကယ် အဆင့်မြင့်ဟိုတယ်ကြီးဖြစ်သလို၊ လုံခြုံရေးပိုင်းကိုလည်းကြည့်၊ သာမန်ကားသူခိုးတွေဝင်ပြီး ခိုးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီဟိုတယ်မှာရှိတဲ့ ကောင်လေးတွေက ဘယ်လောက်ထိ တော်သလဲဆို၊ ကားအပ်တဲ့နေရာမှာ လူနဲ့ ကားကို တစ်ခါတည်းတွဲပြီးမှတ်ထားကြတာ၊ ဒါကြောင့် ကားပြန်ယူတော့မယ်ဆိုရင် လူနဲ့ကားတွဲပြီးမှ ပြန်ပြီးမောင်းထွက်ခွင့်ပြုကြတာ၊ ဒီလို အခြေအနေကြားက ကားကိုရအောင် ခိုးသွားတယ်ဆိုတော့ တကယ် ချီးကျူးဖို့ကောင်းတယ်”

“ဆားပုလင်းရယ်... ဘယ်နည်းကြောင့် သူခိုးကို ချီးကျူးနေရတာလဲ”

“သူခိုးက သူခိုးပဲ၊ တော်တာက တော်တာပဲဟာ”

“ဆားပုလင်းပြောတဲ့စကားအရဆိုရင် လုံခြုံရေးဂိတ်က ဒီကားပေါ်မှာပါလာတဲ့ သူမို့ အထွက်မှာ ခွင့်ပြုလိုက်တာပေါ့...ဟုတ်လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

“ဒါဆို ကားပိုင်ရှင်နဲ့အတူပါလာတဲ့ သူဆိုရင် သူမိတ်ဆွေပဲ ရှိမှာပေါ့”

“ဒါဟာ အမှုရဲ့အဓိကသော့ချက်တစ်ခုပဲ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကားပိုင်ရှင်ရဲ့ထွက်ဆိုချက်ထဲမှာ ဖော်ပြထားတာက သူ ဟိုတယ်ကြီးကိုလာနေတုန်းလမ်းမှာ ကားတစ်စီး

ပျက်နေတာကြောင့် အကူအညီတောင်းတော့ ကားက အင်ဂျင်
ပိုင်းပျက်နေပြီး ဆက်သွားလို့မရဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့
ဟိုတယ်ကြီးမှာ ကျင်းပပြုလုပ်မယ့်ခဉ်းပွဲသွားဖို့ဖိတ်ကြားခြင်း
ခံထားရတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကြောင့်
သူ့ကားနဲ့ လူကြိုလိုက်ခွင့်ပြုခဲ့တယ်လို့ထွက်ဆိုထားတယ်။
ဒါဟာ ကားခိုးမယ့်သူရဲ့ ကြိုတင်စီမံထားတဲ့အကွက်ထဲကို
တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားတာပဲလေ...”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဆားပုလင်းပြောလိုက်မှ သဘောပေါက်
သွားတော့တယ်။ အင်း...တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဒီလူကို မှတ်မိ
နေမှာပေါ့”

“မှတ်မိဖို့ မလွယ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်...”

“ဒီလိုလူမျိုးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ပင်ကိုအသွင်သဏ္ဌာန်
ကို ဖော်ပြကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်အပြောင်းအလွဲနဲ့ လှုပ်ရှား
ကြတာ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ကဲ...နောက်ကုမ္ပဏီအမှု
ကျတော့ရော...”

“ဒီအမှုက ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်”

“ဘာလို့”

“အမှုကို ကျူးလွန်တဲ့လူဟာ မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့၊

ပြီးတော့ ခုလို နာမည်ကြီးကုမ္ပဏီကြီးထဲကို ဝင်ပြီးငွေထုတ်
ယူဖို့ဆိုတာ တကယ်မလွယ်ဘူး။ ချက်ချင်းထလုပ်လို့ရတဲ့ ကိစ္စ
မဟုတ်ဘူး။ ဦးကောင်းမြတ်နဲ့ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ဦးတောက်ထွန်း
ကြားမှာ ဟာနေတဲ့ အားနည်းချက်ကို မိမိရရ အသုံးချသွား
တာ၊ ဒီအားနည်းချက်ကို ဖော်ပြခဲ့တာက ဦးကောင်းမြတ်ရဲ့
လူယုံ ဇော်မိုးပဲ...”

“ဘာလို့လဲ...”

“ဇော်မိုးဆီက ဓာတ်ပုံနဲ့အကြောင်းအရာအားလုံးကို
တစ်ဖက်က သိသွားပြီး အသုံးချသွားတာ”

“ငွေထုတ်တဲ့အချိန်မှာ ဇော်မိုးမရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး။ သူ့ဆရာဆေးကုနေတဲ့ စင်္ကာပူကို ပြန်
ရောက်နေပြီလေ...”

“တော်တော် ပိုင်တာပဲဗျာ...”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောတာ၊ ဒီလူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်
ဖို့ဆိုတာ ကျုပ်တို့ဘက်က လွဲချော်တဲ့အတွေးမျိုးမဝင်ဖို့က
အရေးကြီးတယ်”

“အခုပတ်သက်ပြီးသဲလွန်စာတယ်လို့ကုမ္ပဏီ ဆားပုလင်း”

“ဒီအမှုအတွက် သဲလွန်စ ရှာမယ်ဆိုရင် နောက်ထပ်
အမှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ချိန်ကို စောင့်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

“ဟေ...”

“ခုလုပ်ဆောင်သွားတဲ့လူတွေဟာ ခြေရာဖျောက်တဲ့ နေရာမှာ ကျုပ်တို့ CID ရုံးက လက်ဗွေရာ ရှာလို့မရအောင် တော်ကြမှာ၊ မယုံမရှိနဲ့ အောင်ကြီးရေ...”

“ကျုပ်ကတော့... ဇော်မိုးဆိုတဲ့ကောင်ကို မေးမြန်း ချင်တယ်”

“မင်းက ဘာမေးချင်တာလဲ”

“ဓာတ်ပုံကိစ္စနဲ့ ဦးကောင်းမြတ်အကြောင်းကို ဘယ် သူ့ကို ပြောခဲ့သလဲဆိုတာကို စုံစမ်းမိရင် ခြေရာတစ်ခု တော့တွေ့နိုင်မယ်”

“မင်းဆန္ဒ သိပ်ပြီးရှိနေရင်လည်း သွားကြတာပေါ့ ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါပြောနိုင်တယ်”

“ဘာလဲ ဆားပုလင်း”

“ဇော်မိုးဆီကထွက်လာမယ့်စကားကတော့ ငါတို့ ခြေရာခံနိုင်လောက်တဲ့ သဲလွန်စတစ်ခုတော့ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ”

“တစ်ဖက်က ဒီလောက်ညှဲတဲ့သူတွေမဟုတ်လို့ပဲလေ”

သူ့စကားကြောင့် အောင်ကြီး စိတ်ပျက်သွားလေ တော့သည်။

မျိုးမြင့်နှစ်ကြောင်း

ဆိုစဉ်းရာ.....

တပည့်ဖြစ်သူမိုးနက်နှင့်အတူ တည်းခိုခန်းရှေ့ရှိ ထီးအောက်ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ပင်လယ်လေနေအေး လေးကို အရသာခံရင်း အုန်းရည်သောက်နေစဉ်...

“ဆရာ...”

“ဘာလဲကွာ... အရသာပျက်လိုက်တာ”

“ဒီလိုနေရတာ မပျင်းဘူးလား”

“ဒီလိုနေရတာ ပျင်းတယ်ဆိုတော့ မင်းက ဘာလုပ် ချင်လို့လဲ”

“ဟို...ဟို... အဖော်လေးဘာလေး ရှာသင့်ပြီ၊

ထင်လို့”

“မိုးနက်...မင်းစိတ်တွေ ဖောက်ပြန်နေပြီလား”

“စိတ်ဖောက်ပြန်တာ မဟုတ်ရပါဘူးဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ထမင်း ဟင်းစားရတာ အဆင်မပြေလှဘူး မဟုတ်လား”

“အံ့မာ မင်းက ဒီလောက်အစားကောင်းတွေစားနေ ရတာတောင် အထွန်တက်နေချင်သေးတယ်”

“ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ဒီသဘောမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာသဘောလဲ...ပြော..”

“ဟိုဟာဆရာရယ်...ဒီလို...ဆိုလိုတာ”

“ဟေ့ကောင် မိုးနက်၊ မင်းပြောတာ ငါသဘော ပေါက်တယ်၊ မင်း ငါ့ကို မိန်းမယူခိုင်းနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟဲဟဲ...ဆရာ သဘောပေါက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“တော်တော်...မိုးနက်... အိမ်ထောင်တစ်ခုပြုတယ် ဆိုတာ၊ ငွေရှိရုံနဲ့ မပြီးဘူးကွ”

“ငွေထက်အရေးကြီးတာ ဘာရှိလို့လဲ”

“ရှိတာပေါ့ကွ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကြားမှာ မဖြစ်မနေ လိုအပ်တာ ချစ်ခြင်းတရားကွ၊ ဒီချစ်ခြင်းတရား မရှိဘဲ အိမ်ထောင်တည်ဆောက်လိုကတော့ ဟိုမှာမြင်လား”

သဲသောင်ပြင်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“သဲသောင်ပြင်ကြီးလေ ဆရာ...”

“အေးဟုတ်တယ်၊ ဒီသဲတွေနဲ့ အိမ်ဆောက်သလို ဖြစ် သွားမှာပဲ၊ ရေတက်လာတာနဲ့ ပျက်သွားမှာ...”

ဆရာသဘောက

“ငါက နှလုံးသားနဲ့ဘဝတည်ဆောက်မှာကွ”

“ဒါဆိုလည်း ရှာလေ ဆရာရယ်”

“ဟေ့ကောင် မိုးနက်၊ နှလုံးသားရဲ့ရှာဖွေမှုက အပြင် မှာလိုက်ပြီး ရှာစရာမလိုဘူးကွ၊ သူ့ဟာသူ ရှေ့ကိုအလိုလိုရောက် လာမှာ...”

“အဲ...”

သူ့စကားကို တပည့်ဖြစ်သူ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ် ဝက်နှင့်ကြည့်နေစဉ်

“ဖတ်...”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

သူတို့ရှေ့သို့ အဖြူရောင်ဦးထုပ်ကလေးတစ်လုံးလွင့်ကျ လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးထုပ်က ယောက်ျားလေးဆောင်းသော ဦးထုပ် မဟုတ်၊ မိန်းကလေးဆောင်းသော ဦးထုပ်ကလေးပင်။ လေနဲ့ အတူ ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

၂၂

ရွှေဘဝ

မိုးနက်က ဦးထုပ်ကလေးကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး

“ဆရာပြောသလို နှလုံးသားလေး လွင့်ကျလာပြီနဲ့ တူတယ်”

ဘေးဘက်သို့ မျက်လုံးငှေ့ကစားကြည့်လိုက်တော့ မိန်းကလေးနှစ်ဦး မင်းခတို့ဘက်ကို လာနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဆရာ...”

“မိုးနက်... ငါတွေ့တယ်၊ ဣန္ဒြေမပျက်စေနဲ့”

တပည့်ဖြစ်သူကို လှမ်းသတိပေးလိုက်ပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုသာကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဒါ ကျွန်မ ဦးထုပ်ကလေးပါ”

“မိုးနက်”

“ဗျာ...ဆရာ”

“သူတို့ဦးထုပ်တဲ့၊ ပြန်ပေးလိုက်လေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဦးထုပ်ကလေး ကောက်ပေးရုံနဲ့ ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး”

မင်းခက သူမဘက်ကိုမကြည့်ဘဲပြေးနေသကဲ့သို့ အမျိုးသမီး သိပ်ပြီးမကျေနပ်ပေမဲ့...

သဏ္ဌာန်စာပေ

လရီမြစ်ရေဝင်ည

၂၃

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မာလူမျိုးတွေအတွက်တော့ ယဉ်ကျေးမှုအရတော့ ပြောဆိုရတာပဲလေ၊ ကျေးဇူးစကားဟာ မြန်မာလူမျိုးအတွက် ယဉ်ကျေးတဲ့လူမှုဆက်ဆံရေးပါ”

အမျိုးသမီးက ခေသူမဟုတ်။

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် သိမ်းထားလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ထွက်သွားသောအခါ

“ဆရာ...တော်တော်ချောတဲ့အမျိုးသမီးပဲ၊ မျက်နှာ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကတော့ တကယ် မင်းကြိုက်စိုးကြိုက်ပဲ ဆရာ...”

တပည့်ဖြစ်သူ မိုးနက်စကားကို ဘာတစ်ခွန်းမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

“ဆရာ... ကျွန်တော့်အမြင်ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီတစ်ခါ မင်းအကြည့်မဆိုးဘူး၊ တကယ့် မိန်းကလေးပီသတဲ့ အလှပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတာ ရှိတယ်”

“ဘာလဲဆရာ”

“ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ မျက်လုံးနဲ့နှုတ်ခမ်းပါး”

“ဟင်...ဆရာက လှည့်တောင်မကြည့်ဘဲနဲ့ ဘာ

သဏ္ဌာန်စာပေ

၂၄

ရွှေဘဝ

ကြောင့်ပြောနိုင်ရတာလဲ”

“မကြည့်ဘဲနဲ့ ပြောလိုရမလားကွ၊ မျက်မှန်နက်ထဲက ကြည့်နေတာပေါ့”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဒီအမျိုးသမီး ငါ့ကိုတော့ တော်တော်လေးစိတ်ခုသွားမှာသေချာတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဆရာ”

“သူ့ရဲ့အလှကို မသိကျိုးကျွံပြုထားလို့၊ မိန်းကလေးဆိုတာ သူတို့အလှကို တစ်ဖက်က စိတ်ဝင်စားတာကို သဘောကျတတ်သူက များတယ်လေ”

“ဆရာက... ဘာလို့မသိကျိုးကျွံပြုရတာလဲ”

“စိတ်ဝင်စားလို့ပေါ့ကွ”

“ဗျာ..”

မင်းခ စကားကြောင့် မိုးနက် အူတူတူဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ငါ့စကားကို မရှင်းဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် မရှင်းဘူး”

“အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေဟောက်ကို ဖမ်းချင်ရင် အရင်ဘာလုပ်ရလဲ သိလား”

“ဒီလောက်တော့ သိပါတယ်ဆရာရယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

သစ္စာမရှိစရာပေ

■ လရိုင်းရဲရဲဝင်ည

၂၅

“ဒေါသထွက်ပြီး ပါးပြင်းထောင်အောင်လုပ်ပြီး မြွေအလွယ်ဆရာတွေ ဖမ်းကြတာလေ”

“အေး... ဒီလိုပဲပေါ့ကွ၊ ဒီအမျိုးသမီးရဲ့အလှမာနကို ဒေါသထွက်အောင်လုပ်ပြီး သူ့အလှအပတွေကိုဖမ်းယူရမှာပေါ့”

“ဆရာ... စိတ်ဝင်စားသွားပြီပေါ့”

“တစ်ရာမှာ သုံးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကတော့ စိတ်ဝင်စားသွားပြီ”

“ကျန်တဲ့ (၇၀)ရာခိုင်နှုန်းကရော”

“နောက်တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ကွာ..”

ပထမသောက်နေသော အုန်းရည်အရသာက အချစ်လောက် မချိုတော့ပေ...။

အခန်း: << ၃ >>

“ကြည်နူး မင်းဘာပြုံးတာလဲ၊ သားကောင်တွေ့လို့လား”

“သားကောင်တွေ့ သားကောင်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါသားကောင်က ငါ့မာနနဲ့ငါ့အလှတရားကို စော်ကားတဲ့သားကောင်”

“မင်းကို ဘယ်သူက စော်ကားလို့လဲ ကြည်နူး”

“မင်း သတိမထားမိဘူးလား၊ ဟိုလူလေ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ငါလည်း နာမည် ဘယ်သိမှာလဲ၊ ငါတို့ဦးထုပ်ကောက်ပေးတဲ့လူ”

“ဟို အသားမည်း ပုတက်တက်လား”

“ဝင်းသွယ်... နင့်ပါးစပ်တွေ့ ပင်လယ်ရေနဲ့ ဆေး

သမ္မာနန္ဒာ

■ လရိုင်းရဲရဲဝင်ည

၇

ဖိုကောင်းနေပြီ၊ ငါက ဒီလိုလူအတွက် ခံပြင်းပါ့မလား”

“မသိဘူးလေ၊ ဦးထုပ်ကောက်ပေးတာ သူပဲရှိတာ”

“အဲဒီလူက နင့်ဟာ”

“အဲ...အရပ်ပုပြီး အသားမည်းတာကလွဲပြီး ဝတ်စားထားတာကတော့ လန်နေတာပဲ၊ အဟိ...မဆိုးဘူး၊ အနည်းဆုံးတော့ ကားပိုင်၊ တိုက်ပိုင်လောက်တော့ရှိမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ငပလီလို နေရာမှာလာပြီး အပန်းဖြေဖို့ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“သိပ်ပြီးအထင်ကြီးမနေနဲ့၊ နို့သက်ခံစို့တဲ့လူတစ်ယောက်”

“နင်က ဘာလို့ပြောနိုင်တာလဲ”

“ဘာလို့ပြောနိုင်ရမှာလဲဟာ၊ သူ့ဘေးက လူကို ဆရာလို့ခေါ်နေတာ မတွေ့ဘူးလား”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ဒါဆို နင်ပြောတာ အဲဒီလူပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“မဆိုးဘူးနော်၊ ယောက်ျားပီသတယ်၊ ချောလည်းချောတယ်၊ နင် စိတ်ဝင်စားနေပြီလား၊ ကြည်နူး...”

“ဟုတ်တယ်...”

“အဲတော်... ယောက်ျားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အသည်း

သမ္မာနန္ဒာ

၂၈

ရွှေဘဝ

မာတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“ငါစိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ နှလုံးသားက မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အလှမာနကြောင့်”

“ဒီတော့”

“ဒင်း...ငါ့ရဲ့အလှမာယာအောက်မှာ ရောက်စေရမယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား ကြည်နူး”

“နင်က ငါ့ကို အထင်သေးတာလား”

“အထင်သေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလူကြည့်ရတာ နင်တွေ့ဘူးတဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ မတူတာတော့ သေချာတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ငါတွေ့ဖူးတဲ့ယောက်ျားတွေနဲ့မတူလို့ ငါက ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားတာ”

“နင်ဘာလုပ်မလဲ ကြည်နူး”

“နင် စောင့်ကြည့်လေ”

“ပွဲကောင်းလေးတစ်ခုတော့တွေ့ရဦးမှာပေါ့”

“သိပ်သေချာတယ်”

ကြည်နူးခက်မာရဲ့ဖြတ်သန်းခဲ့သော ကာလ တစ်လျှောက်မှာ သူ၏အလှမာယာအောက်တွင် ဒူးထောက်ခဲ့ရသူ ချည်းပဲ ဆုံခဲ့ရသည်။

ယောက်ျားလေးတွေဟာ သူ့အတွက် ဆော့ကစားစရာ

သမ္မာမွန်စာပေ

လရီမိုရားဝင်ည

၂၉

အရပ်ကလေးသဖွယ် ထားရှိခဲ့တာ မဟုတ်လား...။

သူ့နှလုံးသားနှင့်ငြိစွန်းသော ချစ်သူဆိုတာ မရှိခဲ့ပေ။

ထိုလူနှင့်ပတ်သက်၍သူ့နှလုံးသားမှာ ခံပြင်းခဲ့တာ

တော့ အမှန်ပေ...။

ရင်ခုန်ခြင်းလား၊ မကျေနပ်ခြင်းလားဆိုတာတော့

မဝေခွဲတတ်ပေ...

“ဝင်းသွယ်”

“ဘာလဲ ကြည်နူး”

“ငါ့ကို ဒီလူ့အမည်နဲ့အခြေအနေအားလုံးစုံစမ်းပေးဟာ”

“နင့် အစီအစဉ် စတော့မှာလား”

“စတော့မယ်ဆိုရမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

စုံစမ်းရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝင်းသွယ်သည် အားကိုးရဆုံးလူတစ်ယောက်။

ဝင်းသွယ်စုံစမ်းလို့မရတဲ့ကိစ္စဆိုတာ မရှိသလောက်ပင်။ ထိုဘက်အပိုင်းတွင် ဝင်းသွယ်သည် စိတ်ချရဆုံး...။

“အခုလား... မနက်ဖြန်လား”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ခုပဲ သွားလိုက်ကွာ”

“အိုကေ...”

သမ္မာမွန်စာပေ

“ဝင်းသွယ် စိတ်ချမယ်နော်”

“ဝင်းသွယ်အတွက် အသေးစားလုပ်ငန်းကလေးပါ”

ဝင်းသွယ် လက်မလေးထောင်ပြီး အပြင်သို့ထွက်သွားတော့သည်။

သူဘာကြောင့် ထိုလူနဲ့ပတ်သက်ပြီး လှုပ်ရှားမှုတွေဖြစ်နေခဲ့ရတာလဲ။ သူ့ကိုယ်သူ အမေးတွေ များစွာမေးမိခဲ့သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မြင်ရုံခဏနှင့်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ခံစားမှုကို သူမကျေမနပ်။

သူ့ဘဝတွင် ယောက်ျားလေးတွေနှင့်ပတ်သက်လာရင် သူဟာ အနိုင်ရသူသာဖြစ်စေရမည်။

အရှုံးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး...။

သူ့စိတ်ကိုသူ အားတင်းပြီး အပြင်သို့ငေးကြည့်လိုက်သည်။

သဲသောင်ပြင်တွင် ပြေးလွှားကြည့်နှုန်းနေကြသော ချစ်သူစုံတွဲများကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့....

သူ့ဘဝတွင် ချစ်ခြင်းတရားသည် ဘယ်ကိုရောက်ရှိနေပြီလဲ...

သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို ချစ်ခြင်းတရားမဲ့ ဖြတ်သန်းတော့မှာလား...

တကယ်ဆို လူသားတစ်ဦးအတွက် ဘဝသက်ဆုံးတိုင် ကြင်ဖော်ကြင်ဖက်ဆိုတာ ရှိသင့်သောကိစ္စတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ဒါကို ကြည့်နှုန်းခက်မာ ဥပေက္ခာပြုထားလို့မရနိုင်ပါ။

ခက်နေတာက...

ယောက်ျားတွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကြည့်နှုန်းခက်မာ ယုံကြည်လို့မရနိုင်ပေ။

မရနိုင်သောအကြောင်းကိစ္စတွေက သူ့ကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့ရတာကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ကြည့်နှုန်းခက်မာဘဝတွင် မမေ့နိုင်သော ကြေကွဲစရာ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ရှိခဲ့ဘူးသည်။

ထိုဇာတ်လမ်းကလေးမှာ...

ကြည့်နှုန်းခက်မာ၏ ညီမဖြစ်သူ ကြည်ဖြူသက်မာ ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ကြည့်နှုန်းခက်မာနှင့်ကြည်ဖြူသက်မာတို့ဘဝတွင် မိဘနှစ်ပါးက ကြည့်နှုန်းခက်မာ အသက် (၁၆)နှစ်အရွယ်တွင် ကျောခိုင်းခဲ့ကြသည်။

မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော အိမ်ကလေးတွင် ညီမဖြစ်သူကြည်ဖြူသက်မာနှင့် ဘဝကို ခိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

ဒီတုန်းက ကြည်ဖြူသက်မာမှာ အသက် (၁၄)နှစ်

အရွယ်သာရှိသေးပြီး (၉)တန်းကျောင်းသူဘဝကို စတင်ပြီး တက်နေချိန်ဖြစ်တာကြောင့်...။

တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်ကျောင်းသူ ဖြစ်ခဲ့သော ကြည်နူးခက်မာတစ်ယောက်...ကျောင်းဆက်ပြီးမတက်တော့ဘဲ ညီမလေးအတွက် ဈေးဗန်းခေါင်းတင်ပြီး ရုန်းကန်ခဲ့ရတော့သည်။

ကြည်နူးခက်မာက အရွယ်ကောင်းမို့ မျက်စိကျသူများ ပေါ်လှသည်။

ဒါပေမယ့် ကြည်နူးခက်မာရဲ့ဇိတ်ဇိတ်ကြိတ်ဇိတ်ဇိတ်ကြောင့် ကြည်နူးခက်မာနားသို့ မကပ်ရဲကြပေ...။

ဘဝကို ရိုးသားစွာ ရုန်းကန်ရသူတွေအတွက် ငွေကြေး ဓနရှိသူတွေ... သားကောင်ကိုချောင်းနေသောကျားတွေကြားမှာ... အချောတစ်မျိုး၊ အခြောက်တစ်မျိုးဖြင့် ရှောင်တိမ်းရင်း ညီမလေး ကြည်ဖြူသက်မာရဲ့ ဘဝတက်လမ်းကို သူဖွင့်ပေးခဲ့ရသည်။

ဒီလိုနဲ့....

ကြည်ဖြူသက်မာတစ်ယောက် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးဘဝကို ရောက်တဲ့နှစ်မှာ ကံကြမ္မာဆိုးတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရသည်။ ကံကြမ္မာဆိုးကို သယ်ဆောင်လာသူက... ကြည်ဖြူသက်မာ....။

“နင်...ငါ့ကိုမှန်မှန်ပြောစမ်းကြည့်ဖြူ”

ကြည်နူးစကားကို ဘာတစ်ခွန်းမှပြန်မဖြေဘဲ ငိုနေသော ညီမဖြစ်သူကို သူစိတ်မရှည်တော့ပေ။

“ဒီကိုယ်ဝန် ဘယ်သူနဲ့ရတာလဲ ကြည်ဖြူ”

“ဟို...ဟို...ကို...သက်အောင်နဲ့ပါ..”

“ဘာ...”

တကယ်ပင် သူ တုန်လှုပ်သွားသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သက်အောင်ဆိုတဲ့ကောင်က သားကြီး မယားကြီးနှင့်။

“နင် မိုက်လှချည်လား ကြည်ဖြူ...”

သက်အောင်ဆိုတဲ့ကောင်က ကားပွဲစားလိုလို... ကျောက်ပွဲစားလိုလိုနဲ့ မိန်းကလေးများနှင့်ရှုပ်ပွေနေတဲ့ကောင်...

“တောက်...”

သူ့ရင်ထဲက နာကျင်မှု၊ ခံပြင်းမှုတို့ဖြင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး .

“ဒီကိစ္စကို ငါ့ရှင်းမယ်”

“မမ...”

“ကြည်ဖြူ နင်ဘာမှ ငါ့ကိုမပြောနဲ့တော့”

ကြည်နူးခက်မာတစ်ယောက် သူဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာကို စိတ်ခိုင်ခိုင်မာမာချလိုက်တော့သည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည်...

သက်အောင်ဆိုတဲ့လူနှင့် ရအောင်တွေ့ရမည်။ တွေ့ပြီးရင် ညီမလေး ကြည်ဖြူသက်မာကိစ္စကိုအပြတ်ဆွေးနွေးရမည်ဖြစ်သည်။

ကြည်နူးခက်မာ သက်အောင်ကိုရှာဖွေနေသည်မှာ (၁၀)ရက်တိတိပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူနှင့်လွဲချော်နေတာလား... သက်အောင်ဆိုတဲ့ကောင်ရှောင်နေတာလားတော့မသိ။ ဒီနေ့တော့ သက်အောင်နှင့် ပတ်သက်သောသတင်းအစကို ရရှိခဲ့သည်။

သက်အောင် ညစဉ်စားသောက်နေတဲ့ဆိုင်ကို သိခဲ့ရသည်။

ကြည်နူးခက်မာ.. ဆိုင်အပြင် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်စောင့်နေတာ တစ်နာရီကျော်ရှိနေလေပြီ... ခုထိ ထွက်မလာသေးပေ။

“ဟင်...”

စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ သက်အောင်နှင့်မိန်းကလေးတစ်ဦးထွက်လာတာကိုတွေ့လိုက်တာကြောင့် အသင့်ယူလာသောစားမြောင်ကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်သပ်သပ်ရပ်ရပ်ထုပ်လိုက်ပြီး ခပ်မှန်မှန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ကိုသက်အောင်”

“ဟင်...မင်း...ဘယ်သူလဲ”

သက်အောင်တစ်ယောက် ရီဝေသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် သူ့ကိုသေသေချာချာကြည့်ပြီးတော့မှ

“ဪ...ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်၊ ကြည်နူးပါလား...ကိစ္စ”

“ရှင်နဲ့စကားပြောစရာရှိတယ်”

“ကိုယ်နဲ့စကားပြောချင်တာကို ဒီနေ့တော့ ကိုယ်အချိန်မပေးနိုင်သေးဘူး၊ စိတ်မကောင်းဘူး ကြည်နူး...နောက်တစ်နေ့ပေါ့...နော်...”

“သက်အောင်...”

သူ၏အသံမှာ တင်းမာသွားတာကြောင့် သက်အောင်တွန့်သွားသည်။

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း...ဒီကိစ္စထဲမင်းဝင်မပါနဲ့”

သက်အောင်နှင့်အတူပါလာသော မိန်းကလေးကို စကားမဆက်နိုင်အောင် ဟန့်တားလိုက်တာကြောင့် အမျိုးသမီးစကားဆက်ပြီးမထွက်တော့ပေ။

“သက်အောင် ရှင်...ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ”

“ကောင်းပြီ...နုနု...ဝွတ်နီက၊ နောက်တစ်နေ့မှ ဆုံကြတာပေါ့နော်”

၃၆

ရွှေဘဝင်

သက်အောင် သူနဲ့ပါလာသော အမျိုးသမီးကို ပြန် လွှတ်လိုက်ပြီး

“ကဲ...ဘယ်ကိုသွားမလဲ ကြည်နူး...”

“ဘယ်မှမသွားဘူး၊ လမ်းပေါ်မှာပဲ ရှင်းမယ်”

“မသင့်ဘူးထင်တယ်၊ တစ်နေရာကိုသွားကြရင်း တစ်ခုခုစားသောက်ကြတာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား”

သက်အောင်က သူ့ထောင်ချောက်ထဲကို ဆွဲခေါ်နေ သည့်သဏ္ဌာန်...

“ဘယ်မှမသွားဘူး၊ ရှင့်ဆီက စကားနှစ်ခွန်းပဲ ကြား ချင်တယ်”

“ဘာစကားများလဲ ကြည်နူး...”

“ကြည်ဖြူကိစ္စ ရှင့်ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“ဘာ...ကြည်ဖြူကိစ္စ၊ ငါဘာမှ မသိရပါလား”

“ရှင် ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့နော်”

“ငါအစကတည်းက ပြောပြီးသား ကြည်နူး၊ သူ့ကို ကလေး မယူပါနဲ့လို့၊ ခုတော့ ငါဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

“ရှင် ခွေးစကားမပြောနဲ့ သက်အောင်”

“မင်းစကားကို တိုးတိုးပြောပါ”

“ဪ...ဒါမျိုးကျတော့ ရှက်တတ်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သဏ္ဌာန်စာပေ

လရီပဲမဲ့ရမဝင်ည

၃၇

“ကြည်နူး...ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲပြောကွာ”

“ရှင် ကြည်ဖြူကိုလက်ထပ်ရမယ်”

“ဘာကွ...လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ ငါ ငွေ(၁)သိန်းပေးမယ်၊ ကလေးကိုဖျက်ချလိုက်”

“ဟင်...”

“ငါကတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မယူနိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ၊ ငွေလိုချင်ရင် မနက်ဖြန်လာယူ၊ ငါသွားမယ်”

“တောက်... သက်အောင်... ရှင့်ကိုနောက်ဆုံးမေး မယ်၊ ရှင် ကြည်ဖြူကိုလက်ထပ်မလား၊ လက်မထပ်ဘူးလား”

“ငါစကားက ရှင်းနေပြီ၊ လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ သက်သက် အမိဖမ်းတဲ့လုပ်ရပ်ပဲ၊ ဒါမျိုး သက်အောင်တို့ကို လုပ်လို့မရဘူး၊ ငွေတစ်သိန်းတောင် များနေပြီ”

“ကဲ...”

“အား...”

ကြည်နူး မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး သက်အောင်၏ ရင်ညွန့် တည့်တည့်ကို ဓားမြှောင်ဖြင့်ထိုးချလိုက်တော့သည်။

သက်အောင်ရင်ဝမှ သွေးများ သူ့လက်တွင် ယိုစီး ကျလာနေသည်။

“ကြည်...ကြည်နူး...မင်း...”

သက်အောင်တစ်ယောက် စကားများစွာမဆိုနိုင်တော့

သဏ္ဌာန်စာပေ

၃၈

ရွှေဘင်း

ပါ...။ ကြည်နူးရှေ့တွင် ခူးထောက်ပြီးခွေလဲကျသွားတော့သည်။
ညီမလေး ကြည်ဖြူသက်မာအတွက် ထိုက်တန်သော
လက်စားချေမှုတစ်ခုကို သူ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။
ဒီအတွက်...

တရားဥပဒေက ပေးသော အပြစ်ဒဏ်အတွက် (၇)
နှစ်တိတိ ခံယူခဲ့ရသည်။

သူညီမလေးကြည်ဖြူအတွက် သူပေးဆပ်ခဲ့ရတာမို့
ကျေနပ်ခဲ့သည်။

ကြည်နူးခက်မာဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်အတွက်.....
ထိုအကျဉ်းကျခြင်းသည် ဘဝပြောင်းလဲမှုတံခါးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်
လိုက်သလိုပင် ဖြစ်သည်။

ထောင်ထဲတွင် ဒေါ်နှင်းဆီဆိုသောအမျိုးသမီးတစ်
ယောက်နှင့်ဆုံစည်းခဲ့ရပြီး ကြည်နူးခက်မာရဲ့ဘဝလမ်းကြောင်း
ကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ အစပြုခဲ့လေသည်။

ဒါပေမယ့် ကြည်နူးခက်မာ အတွက် ကံကောင်းခြင်း
များ မရောက်ခင် ကံဆိုးခြင်းတို့ သတင်းစကားကို ကြားလိုက်
ရပြန်သည်။

ထိုသတင်းစကားကတော့ ညီမလေးကြည်ဖြူသက်မာ
တစ်ယောက် ဆုံးပါးသွားခဲ့လေပြီ...။

ထို့အပြင် သူ့တူမလေး ကြည်ဦးသက်လယ် တစ်

သစ္စာပွင့်စာပေ

 နေရပ်မဲ့ရယ်ဝင်သူ

၃၉

ယောက်ကို မန္တလေးမှ မွေးစားဖို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်ဆိုတဲ့ သတင်း
ကိုလည်း ကြားခဲ့ရသည်။

ကြည်နူးခက်မာ ထောင်ကလွတ်တော့...

တူမလေးကို ရှာဖွေခဲ့ပေမယ့် လုံးလုံးသတင်းအစအန
ပင် မရခဲ့ပေ။

နောက်ဆုံး လက်လျှော့ပြီး...

ကြည်နူးဘဝရဲ့ အနာဂတ်သစ်ကို တည်ဆောက်ခဲ့
တော့သည်။

ထိုအနာဂတ်သစ်သည် ကျားတို့၏ ပိုင်နက်ထဲမှ
အွယ်ကို ချိုးယူခြင်း၊ နေရှင်အသိုင်းအဝိုင်းပေါ်တွင် ဖျံကျ
ခြင်းတို့ပင်ဖြစ်တော့သည်။

“ကြည်နူး...”

သူ့ဆီကိုပြန်ရောက်လာသော ဝင်းသွယ်ကြောင့် သူ၏
အတွေးကို တစ်ခန်းရပ်လိုက်တော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဝင်းသွယ်...”

“ဝင်းသွယ်လုပ်ရင် မပိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး”

“ဂဲ...ဆိုစမ်းပါဦး”

“အမည်က မင်းလှလင်...ရတနာကုန်သည်၊ အိမ်
ထောင်မရှိဘူး၊ လူပျို”

“သေချာလှချည်လား”

သစ္စာပွင့်စာပေ

“ဒီထက်သေချာတာက ဒီမှာ ရတနာရောင်းဝယ်ရေး ကိစ္စတစ်ခုနဲ့လာတာ”

“ပျောက်...”

ကြည်နူးခက်မာ လက်ပျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ပြီး

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကြည်နူး”

“တစ်ချက်ခုတ် (၁၀)ချက်လောက်ပြတ်မယ့်ကိန်းပဲ၊
တွေ့ကြပြီပေါ့၊ မင်းလုလင်ရယ်...”

ကြည်နူးခက်မာ နှုတ်ခမ်းကလေးကို ဘယ်ထောင့်စွန်း
ကပ်ပြီး ပြုံးလိုက်တော့သည်။

ထိုအပြုံးမျိုး ကြည်နူးခက်မာ ပြုံးလိုက်ပြီဆိုလျှင်
ဝင်းသွယ်တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သည်။

ကြည်နူးခက်မာတစ်ယောက် လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်
ကိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

“ဝင်းသွယ်...”

“ပြော ကြည်နူး”

“နင် ငါ့ကို တစ်ခုကူညီဦး...”

“ဘာလဲ...”

“ဒီလို...လုပ်”

“xxx xxx xxx”

အခန်း << ၄ >>

“ကျွန်တော့်ကိုလာပြီး ရောတာနဲ့သဘောပေါက်လိုက်
တယ်ဆရာ”

“မင်းက ဘာသဘောပေါက်တာလဲ”

“ဒီငတိမ ကျွန်တော့်ဆီက တစ်ခုခုကို စုံစမ်းချင်
လို့ဆိုတာလေ”

“မင်းတောင်တော်တော်တိုးတက်နေပြီပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းက
ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ဘာပြောရမလဲ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည်
မိုးအောင်၊ ဆရာနာမည်က မင်းလုလင်.. ရတနာရောင်းဝယ်
ရေးလုပ်တယ်လို့ပြောလိုက်တာပေါ့...”

“သူကရော ယုံရဲ့လား...”

“ယုံအောင်တော့ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မခေဘူးဆရာ...”

“ဘာမခေတာလဲ”

“ကျောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုစမ်းသပ်သေးတယ်၊ သူ့လက်ထဲက ဝတ်ထားတဲ့လက်စွပ်အမျိုးအစားနဲ့ ဘယ်လောက်တန်သလဲဆိုတာပေါ့... ဒီလောက်ကတော့ဆရာရယ်၊ ဆရာနဲ့တွဲလာတာ နှစ်ပေါင်းကြာနေပြီပဲ... ကျွမ်းကျင်နေပါပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း ကျောက်အမျိုးအစားနဲ့ တန်ဖိုးပြောလိုက်တော့မှ ငတ်မ... အံ့ဩသွားပြီး လက်ခံသွားတာ”

“မင်းညွှတ်တာ တစ်ခုရှိသေးတယ်”

“ကျွန်တော်ဘာများ ညွှတ်လို့လဲ”

“ညွှတ်တာပေါ့ကွ... သူတို့အမည်တွေလေ...”

“မညွှတ်ဘူးဆရာရယ်... မေးခဲ့တာပေါ့၊ ငတ်မအမည်က နှင်းနှင်းဦးတဲ့၊ ပြီး... ဟိုတစ်ယောက်အမည်က ဝတ်ရည်နှောင်းတဲ့ ဆရာ...”

“မင်းကိုပြောတာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ...”

“ငါ သူတို့တည်းတဲ့ဟိုတယ်မှာ စုံစမ်းပြီးသွားပြီ၊ ကြည်နူးခက်မာနဲ့ ဝင်းသွယ်တဲ့”

“ဟာ...”

“မိုးနက်”

“ဗျာ...ဆရာ”

“သူတို့ပြောတဲ့နာမည်အတိုင်းဆက်ဆံ၊ ကိုယ့်ဘက်က သိတယ်ဆိုတဲ့အရိပ်အယောင်မပြန့်၊ သူတို့ ငါတို့ဆီကို ချဉ်းကပ်မှာသေချာတယ်”

“သေချာရဲ့လားဆရာ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ”

“ဘာကြောင့် ချဉ်းကပ်မှာလဲ”

“ငါ့ကိုချိုးပြီး ခေါင်းမှာပန်ဖို့ဟေ့”

“ဗျာ...”

မင်းခ...ပြောလိုက်သောစကားပေါ်တွင် မိုးနက် သိပ်ပြီးသဘောမပေါက်ပေ။

“ဆရာမှာ ချိုးစရာ ဘာရှိလို့လဲ”

“သိပ်ရှိတယ်”

“ဆရာ”

“မင်း ပေါက်ကရ မတွေးနဲ့၊ ငါ့အသည်းကို ချိုးပြီး ပန်မှာကို ပြောတာကွ၊ ကြည်နူးခက်မာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူ့အလှပေါ်မှာ တော်တော်လေး ယုံကြည်ထားတဲ့ပုံပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့ မသိကျိုးကျွံပြုတဲ့အပေါ်မှာ ပေါက်ကွဲမတတ်

ဖြစ်နေတာ”

“ကိုမိုးအောင်...ကိုမိုးအောင်...”

“ဟင်...”

သူတို့နှစ်ယောက်ထိုင်နေသော ဘန်ဂလိုရှေ့တွင် နှင်းနှင်းဦး လှမ်းခေါ်သံကြောင့် မိုးနက် အောက်သို့ဆင်းသွားသည်။ သိပ်မကြာ ပြန်ရောက်လာပြီး

“ဆရာ...”

“ဘာလဲ မိုးနက်”

“သူတို့က အကူအညီတစ်ခုတောင်းနေတယ်”

“ဘာအကူအညီလဲကွ”

“သူတို့ ငပလီမှာ ခရီးစရိတ်ပြတ်သွားလို့ ဟောဒီ ပစ္စည်းကလေးကို ရောင်းပါရစေတဲ့...”

မိုးနက်လက်ထဲမှာ ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“တန်ဖိုးက မနည်းဘူး၊ ဒါနဲ့သူတို့က ဘယ်လောက် ယူချင်တာလဲ”

“(၅)သိန်း”

“မဆိုးပါဘူး၊ အပြင်မှာ ပြန်ရောင်းရင်တောင် ဈေးက ပိုရမှာလေ... မိုးနက် ပြောလိုက်၊ ဒီလက်စွပ်ကို အဝယ်သဘောနဲ့ လက်ခံထားတာမဟုတ်ဘူးလို့ အပေါင်

သဘောနဲ့ ယူထားလိုက်မယ်လို့၊ လိုချင်တဲ့အချိန် ပြန်လာယူ ပါလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ...ငွေရော တစ်ခါတည်း ပေးလိုက် မှာလား”

“ပေးလိုက် မိုးနက်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မိုးနက် အခန်းထဲဝင်သွားပြီး ငွေကိုယူကာ ပြန်ထွက် သွားတော့သည်။

မင်းခ...ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်ကလေးကိုကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ကြည်နူးခက်မာဆိုသော မိန်းကလေး သူ၏ နည်း ဗျူဟာများကို စတင်ပြီး အသုံးပြုနေလေပြီမဟုတ်လား။

“ဆရာ...”

“ဘယ်လိုလဲ သူတို့လက်ခံလား”

“လက်ခံပါတယ်ဆရာ...ပြီးတော့ပြောသွားသေး တယ်”

“ဘာများလဲကွ”

“ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ ညကျရင် ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ လက်ဆုံ ဧည့်ခံပါရစေတဲ့”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

၄၆

ရွှေဘင်း

“ဆရာ ဘာရယ်တာလဲ”

“မိုးနက် တကယ့်ပွဲကောင်းကောင်းတော့ နွဲ့ရဦး
မယ်တူတယ်”

“ဘာပွဲလဲ ဆရာ”

“အချစ်ပွဲ”

“ဗျာ...”

“ကျွန်တော် ဇာတ်ပွဲပဲ ကြားဖူးတာ၊ အချစ်ပွဲတော့
တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

“ခု မင်းကြားဖူးရတော့မှာပေါ့...”

“ဆရာ...”

“ဘာလဲကွ...”

“ကြည့်နူးခက်မာက ချောတယ်နော်...”

“အင်း...ချောသလောက် ကြောက်ဖို့လည်းကောင်း
တယ် မိုးနက်...”

သုန္ဒရီစာပေ

နှလုံးသားနယ်နိမိတ်မှ

ပန်းတိုက်ပွင့်

ပင်လယ်ပြင်၏...

ညလေညင်းက...အေးမြနေဆဲ...

လှပကြော့ရှင်းသော ကြည်နူးခက်မာ မျက်နှာလေး
က အပြစ်ကင်းစင်နေသလို ရှိနေပေမဲ့ သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းပျား
နှင့် မျက်ဝန်းတွင်... မာယာတွေက အိပ်စက်လို့...။

“ကိုမင်းလုလင်.. ငပလီကို အပန်းဖြေသက်သက်
လာတာလား”

“အပန်းလည်းဖြေ...အလွမ်းလည်းဖြေပေါ့..”

“ဧကန္တ ကိုမင်းလုလင်အသည်းကွဲလာပြီနဲ့တူတယ်”

သုန္ဒရီစာပေ

ကြည်နူးခက်မာ အအေးဘူးထဲမှ အချိုရည်ကို မင်းခ
ဖန်ခွက်ထဲထည့်ပေးလိုက်ပြီး ပြောလိုက်သောစကားကို မင်းခ
ပြုံးပြုံးကလေးနှင့်ကြည့်ကာ...

“လွမ်းတယ်ဆိုတာ ချစ်ခြင်းပေါ်မှာ ပြောတာမဟုတ်
ပါဘူး”

“ဘာကို ဦးတည်ပြီးပြောတာလဲ”

“ဘဝရဲ့အလွမ်းအမောတွေကို ပြောတာပါ...”

“ဘဝဟာ လွမ်းစရာကောင်းလို့လား”

“ကောင်းတာပေါ့ ဝတ်ရည်နှောင်းရယ်...”

“စပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့၊ သိချင်တယ်... သိခွင့်
ရှိမယ်ဆိုရင်ပေါ့...”

“သိခွင့်ရှိပါတယ်... မိတ်ဆွေတွေပဲမဟုတ်လား”

မင်းခ မိတ်ဆွေဆိုသော စကားကလေးကို နယ်နိမိတ်
ကျော်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို သူနှင့်ကြည်နူးခက်မာကြားတွင် လျှို့ဝှက်
အားပြိုင်မှုကလေးတွေ ရှိနေဆဲပေ။

“ဘဝမှာ မနက်မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ် ငွေကြေးခန
တွေအတွက် နစ်မြုပ်နေရတာလေ... လူတစ်ယောက် အတွက်
ဒီတာဝန်တွေနဲ့ ပြီးဆုံးတော့မှာလားဆိုပြီးလွမ်းမိတဲ့အလွမ်းပါ”

“အလွမ်းဆိုတာ အဆုံးသတ်ရှိတယ်လေ”

“ဘယ်လို အဆုံးသတ်လဲ”

“အစားထိုးဖြေသိမ့်မှုပေါ့”

“ဘာနဲ့အစားထိုးမလဲ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်တော့ အစားထိုး
စရာတွေက အများကြီးပါ။ အသောက်အစားနဲ့တခြား အပျော်
အပါးတွေ ရှိနေတယ်လေ”

“ဒါတွေက တကယ် အလွမ်းကို ကုစားမနိုင်ပါဘူး၊
လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝအမောတွေကို ဖြေပျောက်နိုင်တာ တစ်ခု
ပဲရှိတယ်။ မိသားစုရှိတဲ့သူတွေအတွက်တော့ ဇနီး သားသမီး
မျက်နှာလေးနဲ့ သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့တွေပေါ့”

“မိသားစုမရှိတဲ့သူတွေအတွက်တော့ရော”

ထို အမေးစကားကို သူမဖြေဘဲ ညခင်းရဲ့ ပင်လယ်
ပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ပြီးမှ

“နှလုံးသားရဲ့ချစ်ခြင်းတရားတွေပေါ့ ဝတ်ရည်နှောင်း
ရယ်...”

“ဒါဆိုလည်း ကိုမင်းလုလင်ရယ်၊ နှလုံးသားနဲ့ အဖြေ
ရှာပေါ့၊ ရှင့်လို ဥစ္စာခန ရပ်ရည်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်အတွက်
မရှားပါဘူး”

“ဒါတော့ မဝတ်ရည်နှောင်း မှားယွင်းနေပြီဗျ”

“ဘာလို့...”

၅၁

ရွှေဘဝ

“ဥစ္စာမနနဲ့ ရုပ်ရည်ဆိုတာ အချစ်စစ်ရဲ့ ရှာဖွေမှု မဖြစ် နိုင်ပါဘူး”

“အချစ်စစ်ကို ဘာနဲ့ရှာဖွေမလဲ”

“နှလုံးသားထဲက ရင်ခုန်မှုတွေနဲ့လေ”

“ကိုမင်းလုလင်က ရင်မခုန်သေးဘူးလား”

ကြည်နူးခက်မာ နှုတ်ဖျားက စကားလေးက သူ့ကို တိုက်ရိုက်မေးနေသည်ဆိုတာ သိနေပေမဲ့ ထပ်ပြီး မသိ ကျိုးကျွံ ဆောင်ကာ...

“ရင်ခုန်စေတဲ့ အလှတရားတွေကို မတွေ့သေးဘူး ထင်ပါတယ်၊ နှလုံးသားက ခုထိ ငြိမ်သက်နေတယ်”

“သိပ်ပြီး နောက်ကျသွားဦးမယ် ကိုမင်းလုလင်”

“အရွယ်နဲ့ဘဝက နောက်ကျနေပေမဲ့ နှလုံးသား အတွက်တော့ နောက်မကျပါဘူး”

“ဘာလို့...”

“သခင်အစစ်အတွက် ရင်ခွင်က သစ်လွင်နေလို့ပဲ”

သူ့စကားကြောင့် သူမမျက်နှာကလေးဆီသို့ ရိုက်ခတ် သွားလေတော့သည်။

“ဆရာ...”

တပည့်ဖြစ်သူ မိုးနက်နှင့်ဝင်းသွယ်ပြန်ရောက်လာတာ ကြောင့် နှစ်ဦးသား ရှေ့ဆက်ရမည့်စကားများကို ရပ်ပစ်လိုက်

သဏ္ဌာန်စာပေ

လရီပီပီရာဇဝင်ည

၅၁

ကြသည်။

“ဘာလဲ မိုးအောင်...”

“စားသောက်ဖို့အားလုံးအသင့်ပြင်ထားပြီးလို့ လာခေါ်တာ ဆရာ...”

“အေး...”

“ကိုမင်းလုလင် သွားကြရအောင်”

“အင်း...”

သူမကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ကြစဉ်

“အ...”

“ဟင်...”

သူမ စီးထားသော ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် ဟန်ချက်လွဲသွားပြီး သူ့ဘက်ယိမ်းကျသလို ဖြစ်သွားတာကြောင့် သူမ ကိုယ်ကလေးကို ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်... သတိပြီးထားပြီးလျှောက်ဦး၊ နောက်တစ်ကြိမ်လဲရင် ထူပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဒီတော့လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်ပြီး ထရတာပေါ့”

သူမ ကိုယ်ကလေးနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကပ်လျှောက်

သဏ္ဌာန်စာပေ

၅၁

ရွှေဘဝ

လာစဉ် သူမ၏ ကိုယ်သင်းရနံ့ကလေးက လေအရှေ့မှာ
ရောက်ရောက် လာသောကြောင့် သူမမျက်နှာလေးကို တစ်ချက်
ခိုးပြီးကြည့်မိလိုက်သည်။

သူမသည် တကယ် အလှစကရီတစ်ပါးပင်...။

“ကိုမင်းလုလင်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောစရာရှိ
သေးတယ်”

“ဘာများလဲ မဝတ်ရည်နှောင်း”

“ကျွန်မ ငွေကြေးကိစ္စအခက်အခဲဖြစ်နေတာကို ကူညီ
ပေးတာ”

“ဒါလား...ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အလွတ်ကူညီ
ခဲ့တာမဟုတ်တော့ အားကောင်းနာမိတယ်၊ ဒါကလည်း မယုံ
ကြည်လို့မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ တွေ့ကြတာက
ခုမှ ဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပါ... တစ်လက်စတည်း
အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်တယ်”

“တောင်းကြည့်ပါ”

“ကျွန်မ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အကူအညီတောင်း
ထားလို့ပါ”

“ဘာများလဲ”

“ပတ္တမြားတစ်လုံးကို ရောင်းခိုင်းထားတာ ကျွန်မ

သစ္စာပွင့်စာပေ

 လရိပ်မဲ့ရာစင်ည

၅၃

သိပ်ပြီး နားမလည်တာရယ်၊ ပြီးတော့ ရတနာရောင်းဝယ်ရေး
နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်မှုမရှိတော့ သူများလိမ်ညာတာကို
ခံရမှာ သိပ်ကြောက်နေတာနဲ့ မရောင်းဘဲ သိမ်းထားရတာ
ဝတ္တရားကြီးတယ်၊ တကယ်လို့ ကိုမင်းလုလင်တို့ ဝယ်မယ်
ဆိုရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ပြကြည့်ပါ”

“နောက်နေ့ အေးအေးဆေးဆေးကျမှ ပြကြတာ
ပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ...”

“ကဲ...စားကြရအောင်...”

ငပလီ ညနေခင်းရဲ့ စားပွဲကလေးက မဟာဗျူဟာ
မြောက် စစ်ပွဲတစ်ပွဲလား၊ သံယောဇဉ်ချစ်ခြင်းဖွဲ့လားဆိုသည်
မှာ မပြောတတ်ပေ။

အားလုံးကိုယ်စီမှာ ဟန်ဆောင်မှုအပြည့်နဲ့ပေ...။

“မဝတ်ရည်နှောင်းတို့ရဲ့အဓိကစီးပွားရေးက ဘာလုပ်
တာလဲ”

“ကျွန်မလား... ရုပ်ရှင် ဗီဒီယို ဇာတ်ညွှန်းတွေရေး
တယ်၊ တစ်ခါတလေလည်း ဝတ္ထုတွေရေးပါတယ်...”

“ဪ... စိတ်နူးညံ့တဲ့အလုပ်တစ်ခုပဲနော်...”

“စိတ်နူးညံ့တာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်

သစ္စာပွင့်စာပေ

၅၄

ရွှေအင်း

တော့ ပင်ပန်းတာပေါ့..."

"ဒါကြောင့် ငပလီကို အပန်းဖြေထွက်ခဲ့တယ်ပေါ့"

"အင်း...လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့..."

"တစ်ကိုယ်တည်း ဖြတ်သန်းရတာ မငြီးငွေ့ဘူးလား"

"တစ်ကိုယ်တည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ အဖော် နှင်းနှင်းရှိတယ်လေ"

"ဒီအဖော်ဟာ မဝတ်ရည်နှောင်းအတွက် ပြည့်စုံတဲ့ အဖော်လား"

"ပြည့်စုံတဲ့အဖော်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲကိုမင်းလုလင်"

"ပြည့်စုံတဲ့အဖော်ဆိုတာ ချစ်သူကောင်းတစ်ယောက်ကို ပြောတာပါ"

"ချစ်သူကောင်းဆိုတာ ရှိလို့လား"

"မဝတ်ရည်နှောင်းက ချစ်သူရှာဖူးလို့လား"

"ဟင့်အင်း..."

"ဒါကြောင့်ချစ်သူကောင်းကို မတွေ့သေးတာ ဖြစ်မှာပါ"

"ချစ်သူကောင်းကို ဘာနဲ့ရှာရမလဲ..."

"နှလုံးသားနဲ့လေ..."

သစ္စာမွန်စာပေ

လရိပ်မိုးရှာဖွေဝင်ည

၅၅

"ကျွန်မ နှလုံးသား အိပ်ပျော်နေတာကြာပြီ"

"တစ်ယောက်ယောက်ကို နှိုးခိုင်းလိုက်ပါလား"

"ဘယ်သူ့ကို နှိုးခိုင်းရမလဲ"

"မဝတ်ရည်နှောင်း ချစ်တဲ့သူကိုလေ"

"ကျွန်မ ချစ်တဲ့သူ...အဟိ"

သူမ ခပ်ယဲ့ယဲ့ ရယ်သံကလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုရယ်သံကလေးနောက်တွင် ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့အတွက် မလိုအပ်သော ကိစ္စတစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ထားပုံရသည်။

မင်းခန့်နှင့် ဝတ်ရည်နှောင်း စကားပြောဆိုသည့်ကြားတွင် မိုးနက်နှင့် ဝင်းသွယ်က နားထောင်သူများ သက်သက်၊ ဘာမှ ဝင်ပြောခြင်းမရှိပေ...

"ကျွန်မလည်း ကိုမင်းလုလင်နဲ့တွေ့မှ အချစ်ဒဿနတွေကို ပြောနေရတယ်"

"ကျွန်တော်လည်း မဝတ်ရည်နှောင်းလိုပါပဲ၊ အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကိုငပလီရောက်မှ ပြောဖြစ်တော့တယ်"

"နီမိတ်ကောင်းပေါ့"

"ဒီလိုပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပါမယ်"

"ကိုမင်းလုလင်တို့ ငပလီမှာ ကြာဦးမှာလား"

သစ္စာမွန်စာပေ

၅၆

ရွှေအင်း

“အင်း...ကြာဦးမယ်၊ မဝတ်ရည်နှောင်းတို့ရော...”

“ကြာမယ်လေ၊ မနက်ဖြန်ဒီကို ငွေလှမ်းပို့ခိုင်းထားတယ်လေ၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် စိတ်ပျော်ရွှင်အောင်နေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်ကူးတူသွားပြီ”

“ဘာလို့”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီမှာ စိတ်ပျော်သလောက်နေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားလို့ပါ...”

“ဒါဖြင့် ကိုမင်းလှလင်နဲ့ကျွန်မတို့က ငပလီ မိတ်ဆွေပေါ့...”

“အင်း...”

မင်းခ ခေါင်းကလေးပဲ ညိတ်ပြလိုက်တော့သည်။

အခန်း: << ၅ >>

ကြည့်နူးခက်မာ လှမ်းပေးလိုက်သော ယွန်းဘူးကလေးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး မင်းခ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ယွန်းဘူးကလေးထဲတွင် ပတ္တမြားလက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်း...။

မင်းခ သေသေချာချာစစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပြီး...

“တန်ဖိုးကတော့ မနည်းဘူး”

“ဘယ်လောက်ထိရနိုင်မလဲ ကိုမင်းလှလင်”

“သိန်း(၃၀)ဝန်းကျင်လောက်တော့ ရနိုင်တယ်”

“ကိုမင်းလှလင် ယူဖို့အစီအစဉ်ရှိလား”

“ရှိပါတယ်...”

“ဒါဆို ဈေးဖြတ်လိုက်ပါ”

“(၃၀)အတိနဲ့ပဲ ဖြတ်ကြရအောင်”

သစ္စာပိုင်စာပေ

“ကောင်းပြီလေ”

“ငွေ ချက်ချင်းယူမှာလား”

“ကိုမင်းလုလင် အဆင်ပြေသလိုလုပ်ပါ”

“ဒါဆို ခဏနော်...”

“မိုးအောင်ရေ...”

“ဗျာ...ဆရာ...”

မိုးနက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး မိုးနက်အပေါ်သို့တက်လာတော့...

“ငွေ (၃၀) အတိ ထုတ်ခဲ့ကွာ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မိုးနက် ပြန်ပြီး ထွက်သွားသည်နှင့်

“ကိုမင်းလုလင်က ငွေတွေအများကြီးသယ်လာတာ ထင်တယ်”

“ဒီမှာ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စလေးတွေ လုပ်စရာရှိလို့ပါ”

“ဘဝအတွက် ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ သိပ်ပြီး အားစိုက်ထားတယ်ပေါ့”

“ကိုယ်လုပ်နိုင်တဲ့အချိန်နဲ့ရရှိတဲ့အခွင့်အရေးပေါ်မှာ အားစိုက်တဲ့သဘောပါ”

“ကျွန်မ အကြံတစ်ခုပေးပါရစေ”

“မေးပါ မဝတ်ရည်နှောင်း”

“ဘဝကို တစ်ယောက်တည်း မဖြတ်သန်းပါနဲ့၊ အထီးကျန်ခြင်းဆိုတာ မတောင်းအပ်တဲ့ ဆုတစ်ခုလေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ... မဝတ်ရည်နှောင်းလည်း ဒီလိုမနေပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်တော့ ရှာဖွေနိုင်မှာပါ...”

“တွေ့တဲ့အခါလည်း အကြောင်းကြားပါဦး၊ ဒါနဲ့ မနှင်းနှင်းဦးတစ်ယောက် မတွေ့ပါလား”

“အပြင်ကို ကိစ္စလေးတစ်ခုနဲ့သွားတယ်”

“ဪ...”

မင်းခ စကားဆက်မဆိုတော့ဘဲ မိုးနက်ပြန်အလာကို စောင့်နေခဲ့သည်။

“ဆရာ...ရော...”

“အေး...ချထားလိုက်”

မိုးနက် ငွေထုပ်ကိုလှမ်းပေးပြီး...နောက်...

“မိုးနက်...သွားလုပ်စရာတာ သွားလုပ်လေ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးနက်ကို အပြင်သို့ပြန်သွားစေလိုက်သည်။

“မဝတ်ရည်နှောင်း ငွေတွေ ရေကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ရပါတယ်... မယုံကြည်စရာမရှိပါဘူး”

သူမရှေ့ကို ငွေထုပ်ကိုတွန်းပေးလိုက်ပေမဲ့ ပတ္တမြားလက်စွပ်ထည့်ထားသော ပစ္စည်းဘူးလေးကိုတော့ သူ မသိမ်းသေးပေ။

“ဝတ်ရည်ရေ...ခဏလာပါဦး...”

အပြင်မှ အထုပ်အပိုးပစ္စည်းများနှင့် မနိုင်မနင်းသယ်လာသော ဝင်းသွယ်ခေါ်သံကြောင့် ကြည်နူးခက်မာ အပြင်သို့ ထွက်ပြီး

“ကိုမင်းလုလင် ခဏလောက်ဝိုင်းသယ်ပေးပါဦး”

“အင်း...”

ထိုင်နေရာမှထပြီး ဝင်းသွယ်လက်ထဲမှ ပစ္စည်းအိတ်တွေကို သယ်ယူပေးပြီး အထဲသို့ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကဲ... ကိစ္စတွေလည်းပြီးပြီဆိုတော့ မနက်စာတစ်ခုခု သွားစားရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်က ဧည့်ဝတ်ပြုပါရစေ”

“အားနာစရာရှင်”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အားနာစရာဆိုတာကို ဖြုတ်ချရအောင်”

မင်းခ စကားကို ကြည်နူးခက်မာ အပြုံးကလေးနှင့်

သဘောတူလိုက်သည်နှင့် ပွန်းဘူးကလေးကို မင်းခ ကောက်ယူသိမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အပြင်ကပဲ စောင့်နေတော့မယ်”

“ကောင်းပြီ... ကျွန်မတို့ အဝတ်အစားလဲပြီးတာနဲ့ ထွက်ခဲ့မယ်”

မင်းခ အပြင်သို့ရောက်ပြီးသိပ်မကြာ၊ ကြည်နူးခက်မာနှင့် ဝင်းသွယ်ထွက်လာကြသဖြင့် ဟိုတယ်ဆီသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ဘဝမှာ တစ်ခါတစ်ခါ ရင်မောစရာတွေနဲ့ ရှိနေကြတယ်နော်”

“ဘာတွေများ မဝတ်ရည်နှောင်းက ရင်မောစရာတွေ ရှိနေလို့လဲ”

“ရှိတာပေါ့ ကိုမင်းလုလင်ရယ်”

ထိုစကားသံကလေးကတော့ သူမ ရင်မှ တိုးထွက်လာသော စကားသံလေးတစ်ခုပင်ဖြစ်တယ်လို့ သူမက ယုံလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ကိုမိုးအောင်တစ်ယောက် မတွေ့ပါလား”

“ရတနာကုန်သည်တွေနဲ့ဆုံဖို့ကိစ္စ သွားပြီးလုပ်နေလို့ပါ”

“ဪ...”

၆၂

ရွှေဘဝ

နှစ်ဦးသား စကားသံကလေးများ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြီး သံသောင်ပြင်လမ်းကလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း လျှောက်လာနေမိသည်။

“လူတစ်ယောက်အတွက် သာယာတဲ့နေ့ဆိုတာ ဘယ်လိုနေလဲ ကိုမင်းလုလင်”

“မိသားစုဘဝကလေးနဲ့ နေထိုင်တဲ့အချိန်လေးလို့ ထင်တာပဲ”

“မိသားစုမရှိတဲ့သူတွေအတွက် သာယာတဲ့နေ့ဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလားဟင်”

“ရှိနေတတ်မှာပါဗျာ...”

“ဒီသာယာမှုကလေးမျိုး ကျွန်မ အရမ်းလိုချင်တာပဲ ရှင်”

သူမရဲ့ခံစားမှုကလေးက ပင်လယ်ရေပြင် ရေလှိုင်း ခတ်သံနှင့်အတူ ရှိနေသည်။

သုန္ဒရီစာပေ

အခန်း << ၆ >>

မကြည်နူးခက်မာ

ခုလို လှည့်စားလိုက်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး

ဒါကလည်း...

မကြည်နူးခက်မာဘက်က မရိုးသားတဲ့လုပ်ရပ်တစ်ခု

ကြောင့် ခုလိုပြန်ပြီး တုံ့ပြန်လိုက်ရတာပါ။

တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ပါရစေ

မကြည်နူးခက်မာ လဲခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားလက်စွပ်အတူ ကလေးကိုတော့ ကျွန်တော် အမှတ်တရ သိမ်းထားပါ့မယ်

မင်းလုလင်

“တောက်”

ကြည်နူးခက်မာ စာကိုလုံးခြေပြီး လွင့်ပစ်လိုက်သလို အခန်းထဲတွင်ပြန်ကျနေသောစက္ကူအထုပ်များကိုတွေ့နေရသည်။

သုန္ဒရီစာပေ

၆၄

ရွှေဘဝင်

လူရိုက်ပုံစံအသစ်

၆၅

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကြည်နူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး ဝင်းသွယ်၊ မင်း ငွေတွေသိမ်းတုန်းက သေသေချာချာ မကြည့်ဘူးလား”

“ကြည့်တာပေါ့ဟ၊ အားလုံးငွေအစစ်၊ ခုတော့မှ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အတုတွေဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ဒီလူ ပဉ္စလက် အတတ်ပညာတွေတတ်သလားမသိဘူး”

“ဒါ ပဉ္စလက်အတတ်နဲ့လုပ်တာမဟုတ်ဘူး... ဟုတ်ပြီ”

“ဘာဟုတ်တာလဲ ကြည်နူး”

“ငါတို့ကို ထမင်းစားဖို့အပြင်ကိုခေါ်သွားတုန်း သူ့ တပည့်က ဝင်ပြီးလဲသွားတာဖြစ်မယ်”

“အေး... နင်ပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်၊ နင် လက်စွပ် လဲတာကိုလည်း သူက ကြိုပြီးသိနေတဲ့ပုံပဲနော်”

“အင်း... ငါဒီလူကို လျှော့တွက်တာ မှားတယ်၊ ဒီလူလည်း တကယ့် ကျားတစ်ကောင်ပဲ”

“လောလောဆယ် ကိုယ့်ဘက်က ပတ္တမြားလက်စွပ် တစ်ကွင်းဖိုးထိသွားပြီ၊ အတုဆိုပေမယ့် ဈေးတော့မနည်းဘူး”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲဟ... ကိုယ့်ထက်သူက လျင်နေ တော့ ခံရတာပေါ့...ဝင်းသွယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဘာလဲ ကြည်နူး”

“ငါတို့ အပြန်ခရီးတုန်းက ကားပေါ်မှာ လူတစ် ယောက်ပြောတာကို ကြားလိုက်တယ်၊ စိန်ကုန်သည်ကြီး တစ် ယောက်က သူ့ရဲ့စိန်ပြပွဲတစ်ခုကို ရန်ကုန်မှာလုပ်မယ်လို့ပြော နေတယ်”

“အေးလေ”

“ငါတို့တစ်ခုခုကြုံရအောင်၊ ဒီတစ်ချီအောင်ပြီဆို ရင်တော့ ငါ့တူမလေးကို ရှာရမယ်”

“မင်းသဘောပဲလေ၊ မင်းကဘယ်လိုကြံစည်ချင်လို့လဲ”

“ခုလောလောဆယ်တော့ မကြံတတ်သေးဘူး၊ အသေးစိတ် စဉ်းစားပြီးတော့ အကောင်အထည်ဖော်ကြတာ ပေါ့ကွာ”

“ဒါနဲ့... နင့်တူမလေးသတင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာ တွေ့ရထားလဲ”

“ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီက ကြားထားရတဲ့ သတင်းအရ မြစ်ကြီးနားဘက်မှာ ရောက်နေတယ်တဲ့၊ သိပ်ပြီး တော့ မသေချာသေးဘူး၊ ဒီကြား ဝဲ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ဖြစ်အောင် တော့ စုံစမ်းရမယ်၊ ဝင်းသွယ်... ငါတို့မိသားစုရဲ့အနာဂတ် မျိုးဆက်ကို တခြားလူလက်ထဲမှာ မထားရစ်ခဲ့နိုင်ဘူး၊ ငါ့တူမ လေးကို ရအောင်ပြန်ခေါ်မယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

၆၆

ရွှေဘဝ

“ငါ တစ်ခုတော့ မင်းကိုပြောချင်တယ် ကြည့်နဲ့”

“ဘာများလဲ ဝင်းသွယ်”

“ငါတို့ဘဝတွေက အမှောင်ပြေးလမ်းပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေရတဲ့သူတွေဆိုတော့ မင်းတူမလေးကို ဒီနဲ့အတူ ခေါ်ထားဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ”

“ဒါတွေ ငါသဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးအကြိမ်အစည်အောင်မြင်ပြီးရင် ငါ ဒီလောကကြီးကို စွန့် လွှတ်တော့မယ်၊ ပြီးတော့ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်ဘဝနဲ့ပဲ ဆက်ပြီးဘဝကို ရှင်သန်တော့မယ်ကွာ”

“ကောင်းပါတယ် ကြည့်နဲ့ရယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“သတင်းစာ”

“ဖုတ်...”

အပြင်မှ သတင်းစာပို့ကောင်လေးက စက်ဘီးနင်းရင်း သတင်းစာကို သူတို့အိမ်ထဲသို့ လှမ်းပြီး ပစ်ပေးလိုက်သဖြင့် ကြည့်နဲ့ သတင်းစာကို ကောက်ယူဖတ်လိုက်ပြီး

“ဖျောက်...”

“ဘာလဲ ကြည့်နဲ့”

“ဒီမှာကြည့်...”

သမ္မာမုန့်စာပေ

လက်ပံမုရားဝင်ည

၆၇

ဝင်းသွယ်ကို သတင်းစာကြော်ငြာတစ်ခုကို ပြလိုက်သည်။ ကြော်ငြာကတော့ နေမင်းရောင် စိန်ရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီမှ အလုပ်သမားဝန်ထမ်း ခေါ်သော ကြော်ငြာတစ်ခုပင်။

“ဒါ...စိန်ကုန်သည်ကြီးရဲ့ကုမ္ပဏီပဲဖြစ်မယ်”

“ဒီတော့...”

“ငါ...ဒီကုမ္ပဏီမှာ အရင်ဆုံး ဝန်ထမ်းဖြစ်အောင် ဆုတ်ရမှာပဲ၊ ဒုတိယအချက်က စိန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်အောင်လုပ်ရမယ်...ဝင်းသွယ်”

“ပြော...ကြည့်နဲ့”

“မင်း ဒေါ်လှနွယ်နဲ့ ရင်းနှီးတယ်မဟုတ်လား”

“စိန်ပွဲစား ဒေါ်လှနွယ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ဆီမှာ စိန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လေ့လာသင်ကြားဖို့အတွက် မင်းစီစဉ်ပေး”

“စိတ်ချ...”

ကြည့်နဲ့ခက်မာ တစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းလေးကို အယ်ဘက်ကိုကပ်ပြီး ပြုံးလိုက်တော့သည်။

ထိုအပြုံးသည် သူမအတွက် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းကို ဖြင့်ဖို့ပဲဖြစ်သည်။

သမ္မာမုန့်စာပေ

အခန်း: << ၇ >>

“ဆားပုလင်းကြီး ဘယ်လဲ”

“ဟာ...အောင်ကြီး၊ ရဲမင်းကြီးခေါ်လို့”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မသိသေးဘူး”

“ငါတို့ကို တာဝန်ပေးထားတဲ့ကိစ္စ၊ အကောင်အထည် မဖော်နိုင်သေးလို့ ခေါ်ပြီးဆွဲမလို့လား၊ မသိဘူး”

“ဒီအတွက်တော့ ဘာမှမပူနဲ့၊ ကားခိုးတဲ့ဂိုဏ်းတစ်ခု တော့ ခြေရာခံမိထားပြီ”

“အလဲ့ဘယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကဲ...ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့ရင် သိမှာပေါ့”

အောင်ကြီးနှင့်အတူ ရဲမင်းကြီးရုံးခန်းဘက်သို့ ထွက်

သစ္စာမွန်စာပေ

လရိပ်မိရောင်ည

၆၇

လာခဲ့ကြသည်။

“ဒါနဲ့ ဟိုကုမ္ပဏီငွေကိစ္စကရော ဘာထူးသေးလဲ”

“ဇော်မိုးဆိုတဲ့ကောင်ဆီက ရတဲ့သတင်းအရတော့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ သူ့အမည်က နွေးနွေးဆိုလားပဲ၊ ဒါကလည်း နာမည်အရင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ နာမည်အတုနဲ့ပဲဖြစ်မယ်”

“ဒီအမျိုးသမီးအိမ်ကို ဒီကောင်ရောက်ဖူးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ဟာ ခဏငှားထားတဲ့ အိမ်ပဲ... ပတ်ဝန်းကျင်ကို တီးခေါက်တော့ မကြာခင်က မိန်းကလေးနှစ်ဦးလာပြီး ငှားရမ်းနေထိုင်သွားတာတဲ့၊ ဒါနဲ့ သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးတွေကို စုံစမ်းကြည့်တော့ နာမည်တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဆို ရပ်ကွက်လူကြီးတွေဆီက သိတဲ့နာမည်က အတိအကျပေါ့”

“ဒါလည်း ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

“ဟင်..”

“ဒီလိုလူမျိုးတွေဟာ နေရာတစ်နေရာမှာ အတည်တကျ မနေသလို ဘယ်သောအခါမှ နာမည်အမှန်တွေကို ထုတ်ပြီး မပြောကြဘူး”

“ပုံပန်းသဏ္ဌာန်တော့ သိရမှာပေါ့”

“ပုံသဏ္ဌာန်လောက်နဲ့တော့ လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဖို့

သစ္စာမွန်စာပေ

ဆိုတာ မလွယ်လှပါဘူးလေ၊ ဒီအတွက် ထပ်ပြီးကြိုးစားရဦးမှာပေါ့”

“စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာရင်း ရဲမင်းကြီးရုံးခန်းဆီသို့ရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။

အထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အရိုအသေပေးပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ထိုင်ကွာ မောင်လှိုင်ဘွား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကားခိုးမှု အစီရင်ခံစာ တင်မလို့ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့မင်းကြီး”

“ကဲ... အခြေအနေကလေး ပြောပြပါဦး”

“ဒီလိုပါ မင်းကြီး၊ ကားပျောက်ဆုံးတဲ့နေ့က မြို့ဝင်မြို့ထွက် ကားစာရင်းတွေအရ မော်ဘီဘက်ကိုထွက်တဲ့ ကားတစ်စီးထဲမှာ ပျောက်သွားတဲ့ ကားအမျိုးအစားကားတစ်စီးကိုတွေ့ခဲ့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကားနံပါတ်ကတော့ လွဲနေတယ်၊ ဒါကလည်း ကားခိုးတဲ့သူရဲ့ ပြောင်းလဲတပ်ဆင်မှုတစ်ခုလို့ယူဆပြီး ဆက်ပြီးခြေရာခံတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ လူတစ်ယောက်ကို မော်ဘီရဲစခန်းမှာ မူးယစ်ရမ်းကူးနေတဲ့ အဖမ်းခံထားရတာကိုတွေ့ခဲ့ပါတယ်...”

“ဒီလူကို အာမခံနဲ့လာပြီးထုတ်တဲ့ ဦးကျင်ဟုတ်ဆို

တဲ့လူကို လေ့လာတော့ ဦးကျင်ဟုတ်ဟာ ကားပစ္စည်းတော်တော်များများကို ရောင်းဝယ်နေတဲ့သူဆိုတာကို သိလိုက်ပြီး ကားပျောက်ဆုံးမှုနဲ့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရင်း ဦးကျင်ဟုတ်တပည့်တစ်ယောက်ကို စည်းရုံးနိုင်ခဲ့တယ်”

ကိုလှိုင်ဘွား စကားကို ခဏရပ်နားပြီးမှ ဆက်ပြီးပြောသည်။

“ဒီလူက ကိုမဲတူ၊ ခရမ်းက ကားဝပ်ရှော့တစ်ခုက အလုပ်သမားတစ်ယောက်၊ နောက်တော့ ဦးကျင်ဟုတ် အလုပ်ရုံမှာ ဝင်လုပ်ခဲ့တာ၊ ကိုမဲတူဟာ ပထမတော့ ဦးကျင်ဟုတ်ရဲ့ အလုပ်မှာ ကောင်းမွန်တဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဦးကျင်ဟုတ်ဟာ ကားခိုးဂိုဏ်းတစ်ခုရဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေပြီး ခိုးလာတဲ့ကားတွေကို ဖျက်ပြီး မှောင်ခိုဈေးကွက်မှာ စီးပွားရှာနေတဲ့သူဖြစ်တာကို ခိုင်ခိုင်လုံလုံ သိထားရပါတယ်”

“ဆရာလှိုင်ဘွားပြောသလို တိကျတာဟော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခိုင်လုံတဲ့သက်သေမရှိဘဲ ဝင်ပြီးဖမ်းလို့ကတော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် မင်းကြီး၊ ဦးကျင်ဟုတ်ဟာ ခိုးလာတဲ့ကားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ဆီမှာ ဘာတစ်ခုမှ သဲလွန်စထားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဦးကျင်ဟုတ်ကို အနီးကပ် စုံ

၇၂

အောင်

စမ်းနိုင်ဖို့အတွက် စီစဉ်ထားပါတယ်”

“ကောင်ပါတယ် ဆရာလှိုင်လွှား၊ လိုအပ်တာ ဆက်ပြီးလုပ်ပါ”

“ကုမ္ပဏီငွေလိမ်လည်ထုတ်ယူတဲ့အမှုကတော့ ကွင်း ဆက်တွေလိုက်နေတုန်းမို့ အမှုကိုအပြီးသတ်မပြောနိုင်သေးပါဘူး”

“အမြန်ဆုံး တရားခံကို ဖမ်းမိနိုင်အောင်တော့ ကြိုး စားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မင်းကြီး”

“မင်းတို့ကို ခုခေါ်ရတဲ့ကိစ္စကတော့ အထူးတာဝန် တစ်ရပ်ကို ပေးမလို့ပဲ”

ရဲမင်းကြီးစကားကြောင့် လှိုင်ဘွားနှင့်အောင်ကြီး တစ်ယောက်မျှန်နှာကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဘာတာဝန်တွေ ပေးမလဲဆိုတာကို နားစွင့်နေမိလိုက်သည်။

“ရန်ကုန်မြို့မှာ မကြာခင် ကာလတစ်ခုမှာ စိန်ရောင် ဝယ်ရေးပြပွဲကြီးတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိမ့်မယ်၊ ဒီအတွက် လုံခြုံ ရေးဆိုင်ရာကို အထူးဂရုစိုက်လုပ်ကိုင်ဖို့ရယ်။ စိန်ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင် ဦးသျှင်ထောင်ကို ကာကွယ်ပေးဖို့ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒီနေ့ကစပြီး ဦးသျှင်ထောင်အတွက် ယုံခြုံရေးကို ဆရာလှိုင်ဘွားနဲ့ ဆရာအောင်ကြီးတို့ စတင်ပြီး တာဝန်ယူရ

သဗ္ဗမုဒ္ဒိတဇယ

လရိပ်မဲ့ရုဇဝင်ည

၇၃

ပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဦးသျှင်ထောင် တည်းခိုတဲ့ဟိုတယ်မှာ အနီးကပ် စောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့အတွက် အားလုံးပြင်ဆင်ထားပြီးပါပြီ၊ ဒီညနေပဲ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ဖို့ စီစဉ်တော့၊ ကဲ...သွားနိုင် ပါပြီ”

“ဟုတ်...”

ရဲမင်းကြီးကို အရိုအသေပေးပြီး နှစ်ယောက်သား ပြန်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ဆားပုလင်း”

“ဘာလဲ အောင်ကြီး”

“ငါတို့နှစ်ယောက်တော့ ဟိုတယ်မှာသွားပြီး ငြိမ်ရ ဦးမယ်”

“မထင်နဲ့ အောင်ကြီး”

“ဘာယိုလဲကွ...”

“စိန်ကုန်သည် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီး ဦးသျှင်ထောင် ဘေးမှာ ဝိုင်းနေတဲ့သူတွေက ဘယ်သူတွေမှတ်သလဲ”

“ဟင့်အင်း...”

“တကယ် ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်တွေ တကယ်လိုချင် နေကြတာ”

သဗ္ဗမုဒ္ဒိတဇယ

“ဟာ... ဘာကြောင့်လဲ”

“ဦးသျှင်ထောင်ဆီက စိန်တွေကို ယူဖို့ကြံစည်နေကြတာလေ၊ စင်္ကာပူ၊ ဂျပန်တို့မှာ ဦးသျှင်ထောင်ကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ကြံစည်မှုတွေ ရှိခဲ့ပေမဲ့ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး၊ ခု မြန်မာပြည်ကို ရောက်လာပြီဆိုတော့ ဦးသျှင်ထောင်ကို ပြန်ပေးမဆွဲဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး”

“ဟ... ”

နေလှိုင်ဘွားစကားကြောင့် အောင်ကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဇိမ်ကျဖို့ ပြင်ထားသေးလား”

“ရဲမင်းကြီးကတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို တကယ့်ကျားမြီးဆွဲခိုင်းတာပဲ”

“ကျားမြီးထက်ဆိုးတယ်ဟေ့”

အောင်ကြီးပခုံးကို နေလှိုင်ဘွား ဖက်လိုက်ပြီး ရယ်မောနေလိုက်တော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် တကယ့်ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဆိုတာကို သိနေလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

ဒီဒီဒီဒီဒီ

ဆုံစဉ်းရာ

နေမင်းရောင် စိန်ကုမ္ပဏီကြီး၏ အရောင်းပွဲတော် ကြီး (၃)ရက်မြောက်သောနေ့ကို ရောက်ရှိနေလေပြီ...။

ခဏအကြာ...

ဦးသျှင်ထောင်၏ ကားက ကုမ္ပဏီကြီး၏ ကားပါကင်သို့ မောင်းဝင်လာသဖြင့် သူကားတံခါးကို ပြေးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင်...”

ကြည်နူးခက်မာတစ်ယောက် ဦးသျှင်ထောင်ဘေးတွင် တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် မင်းခ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ငါ့ကဲ့”

“ပြောပါ အန်ကယ်”

“အန်ကယ်ကားကို ဒီမှာ မထားချင်ဘူး၊ နောက်ဘက်မှာ သိမ်းထားချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးသျှင်ထောင်ဟာ ဘယ်သောအခါမှ ဒရိုင်ဘာ ငှားလေ့မရှိ။ သူ့ကားကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်းတတ်သည်။

ထိုသို့ မောင်းရခြင်း၏ပထမအချက်မှာ ဦးသျှင်ထောင်က ကားမောင်းခြင်းအလုပ်ကို ဝါသနာထုံခြင်း၊ ဒုတိယအချက်မှာ ဦးသျှင်ထောင် စီးသောကားမှာ တန်ဖိုးကြီးလှသောကားဖြစ်ခြင်း၊ တတိယအချက်မှာ ဒရိုင်ဘာများပေါ်တွင် ယုံကြည်မှု မရှိခြင်းတို့ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

မင်းခကို ကားသောလှမ်းပေးလိုက်ပြီး

“ချက်ချင်း သော့လာပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဪ... ကားနားမှာ မင်းစောင့်နေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းခ ခေါင်းကိုသာညိတ်နေမိသည်။

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရတနာကုန်သည်ကြီးဘဝကနေ ကားပါကင် လုံခြုံရေးသမားဖြစ်သွားတာကိုပြောတာပါ”

“ဪ... ဒါလား၊ အခြေအနေကြောင့်ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာမဘဝကနေ စိန်ကုန်သည်ကြီးရဲ့အနီးကပ်ဖြစ်သွားရတာလဲ”

“ဒါကလည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့်ပေါ့ရှင်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြုံးစတိုနှင့်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကျောခိုင်းလိုက်ကြသည်။

မင်းခ ကားပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် သူလုပ်ရမည့်အလုပ်အတွက် စဉ်းစားပြီးခေါင်းထဲတွင် အကွက်ချလိုက်သည်။

မင်းခ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ကို ခိုင်မာစွာအသုံးချရတော့မည်ဖြစ်သည်။ သူခုရသော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံလို့မရပေ။

ဦးသျှင်ထောင်၏ကားကို မောင်းထွက်လာစဉ် လုံခြုံရေး ဂိတ်ဝသို့ရောက်တော့

“ကားကို ဘယ်ယူသွားမလို့လဲ”

လုံခြုံရေးအရာရှိတစ်ယောက်က မေးလိုက်တာကြောင့်

“ကားဘရိတ်သွားပြီးပြင်မလို့...”

သူ့ဘက်က မူမပျက်ဘဲပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဦးသျှင်ထောင်ခိုင်းတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို သွားပါ”

ကုမ္ပဏီဝင်းထဲမှ ကားအပြင်သို့ထွက်သည်နှင့်

“ဟူး...”

သက်ပြင်းပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ဂီယာ ချိန်းကာ လီဇာကိုခပ်ပြင်းပြင်းကလေးနင်းလိုက်ရတော့သည်။

ပထမအဆင့်တော့ သူ့အောင်မြင်ခဲ့ပြီဖြစ်ပေမယ့် ဒုတိယအဆင့်ကို ဖြတ်ကျော်ရတော့မှာဖြစ်သည်။ ထိုဒုတိယ အဆင့်ကတော့ ဦးသျှင်ထောင်ကားကို ရန်ကုန်မြို့ပြင်သို့ ထုတ် ရန်ဖြစ်တော့သည်။

ဦးသျှင်ထောင်သည် စေ့စပ်သေချာသူ တစ်ယောက် ဖြစ်တာကြောင့် သူ ဦးသျှင်ထောင်ဆီ သူ့ကားသောသွားပေးမှု နောက်ကျသည်နှင့် အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားမှာ ဖြစ်သလို သက်ဆိုင်ရာဆီကို တိုင်ကြားတော့မှာဖြစ်သည်။ သက်ဆိုင်ရာ အနေဖြင့် သူ့နေထိုင်သော နေရာဆီကိုလိုက်လာ ဖို့ များသည်။

ဒါကလည်း ပြဿနာမရှိ၊ သူ့နေထိုင်သောနေရာ သည် သူဟန်ဆောင်နေထိုင်ပြသောနေရာဖြစ်တာကြောင့် လိုက် သွားလည်း သိပ်ပြီးတော့မထူးပေ။

သူ ဦးသျှင်ထောင်ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်ရရှိဖို့အတွက်

ဦးသျှင်ထောင်၏ ယုံကြည်မှုကို ရအောင်ယူခဲ့ပြီးမှ ထိုအလုပ် ကိုရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကြည်နူးခက်မာကို သူမတွေ့ခဲ့ပေ။

ဘယ်လိုအခြေအနေကြောင့် ဦးသျှင်ထောင်နားကို ရောက်ခဲ့သလဲ မသိပေ။

ကြည်နူးခက်မာဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့သာ ဦးသျှင်ထောင်နားသို့ရောက်ရှိနေခြင်းသာဖြစ်မည်။

ကြည်နူးခက်မာသည် သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ဦးသျှင်ထောင် ကို ချဉ်းကပ်ခဲ့သလို သူလည်း သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ချဉ်းကပ် ခဲ့တာမဟုတ်လား...

သူချဉ်းကပ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းရင်းကတော့ ဦးသျှင်ထောင် ကားနှင့်ပတ်သက်ပြီး လိုချင်ကြသော မန္တလေးမှ ရတနာကုန် သည် ဦးမွန်လမိုင်ရဲ့ ငွေကြေးများစွာပေးပြီး ခိုင်းစေမှုကြောင့် ခင်းခ ထိုကားကို ရအောင်ခိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကား မခိုးမီ ဦးသျှင်ထောင်ကုမ္ပဏီတွင် တစ်လ လောက်ကြိုပြီး အလုပ်ဝင်ခဲ့ရသည်။

သူ့ အလုပ်ဝင်ချိန်တွင် ဦးသျှင်ထောင် ယုံကြည်မှုရ အောင် နေထိုင်မှု၊ ဆက်ဆံမှုတွေကောင်းအောင် နေထိုင်ခဲ့ရ တာကြောင့် တစ်လအတွင်းမှာ ဦးသျှင်ထောင်၏ ယုံကြည်မှု ကို ရခဲ့သည်။

ဦးညှင်ထောင်ဆီမှ အခွင့်အရေးတစ်ခုကိုသာ မင်းခ
စောင့်ခဲ့သည်။ ထိုအခွင့်အရေးသည် ဦးညှင်ထောင် ကားကို
သူမောင်းခွင့်ရရေးပင်ဖြစ်သည်။

ခု သူ ထိုအခွင့်အရေးကိုရပြီဖြစ်သည်။

မိမိရရ အသုံးချဖို့သာရှိတော့သည်။

သူ ခြံဝန်းကြီးထဲသို့မောင်းဝင်လိုက်သည်နှင့် တပည့်
ဖြစ်သူ မိုးနက် ခြံတံခါးကိုအမြန်ပိတ်ပြီး နောက်မှ အပြေး
ကလေးလိုက်လာခဲ့တော့သည်။

“မိုးနက်... ကားဂိုထောင်တံခါး အမြန်ဖွင့်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဂျှင်း...”

“ပူး...”

ပွင့်သွားသော ကားဂိုထောင်ထဲသို့ ကားအမြန်မောင်း
သွင်းပြီး မင်းခ ပြန်ပြီးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“မိုးနက် ဦးဗွန်လမိုင်တို့နဲ့ဘယ်မှာချိန်းထားလဲ”

“ပဲခူးအလွန် ဆရာ”

“ငါတို့ ကားနဲ့မောင်းထွက်လို့တော့မရဘူး”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဦးညှင်ထောင်ဆိုတဲ့သူ ခုလောက်ဆို ကားနဲ့ပတ်
သက်ပြီး လွတ်မထွက်သွားအောင်တော့ လုပ်နေပြီ၊ အဝေးပြေး

ထွက်လမ်းတွေကိုလည်း ပိတ်လောက်ပြီ...”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆရာ”

“မိုးနက်”

“ပြောပါဆရာ”

“ကုန်ပစ္စည်းငါ့အလုပ်ပိတ်ကားမျိုး ဘယ်မှာရနိုင်မလဲ”

မင်းခစကားကို မိုးနက် သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး
နောက်

“ဆရာ”

“ပြော...”

“ပဲခူး လှည်းကူးဘက်ကို ဂျူပိုနေတဲ့ကားတစ်စီးတော့
တွေ့ထားတယ်”

“ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဒီဒရိုင်ဘာကို ငွေနည်းနည်းမက်လုံးပေးပြီး ကား
ကူးခဲ့ရင်တော့ ဖြစ်မယ်”

“မိုးနက်”

“ပြောပါဆရာ”

“ဒရိုင်ဘာလိုက်လို့တော့မရဘူးနော်”

“စိတ်ချ...ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်”

“ဒါဆို ခုသွားပြီးစီစဉ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

၈၂

ရွှေဘေး

မိုးနက်... မင်းခ ဘေးနားကနေထွက်သွားတော့
ရှေ့ဆက်လုပ်ဆောင်ရမည့်အစီအစဉ်များကို စဉ်းစားရတော့
သည်။

သူ့အတွေးထဲတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်ရောက်လာတာ
ကတော့ ကြည်နူးခက်မာဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
အကြောင်းပင်...

ကြည်နူးခက်မာသည် သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်
တော့မဟုတ်ပေ။ အမှောင်လောကတွင် ကျက်စားကျင်လည်
နေသော လူတစ်ယောက်။

ခု ဦးသျှင်ထောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူမ ဘာတွေကြ
စည်နေသလဲဆိုတာကို တွေးပြီး စိုးရိမ်သလိုဖြစ်သွားမိသည်။
ဦးသျှင်ထောင်လို လူမျိုးတစ်ယောက်ကိုကျော်လွှတ်
ဖို့ဆိုတာ မလွယ်သလို အန္တရာယ်လည်းကြီးနိုင်သည်။

ဦးသျှင်ထောင်သည် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ရ
တည်နေသော လူမဟုတ်။ နိုင်ငံတကာတွင် ဂိုဏ်းအဖွဲ့တွေ
နှင့် နေတဲ့သူ...

မြန်မာပြည်တွင် လက်သည်းဝှက်ထားသော ကု
တစ်ကောင်ပင်...

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း: << ၈ >>

သူတို့ကား စထွက်တော့ မှောင်စပြုနေလေပြီ။
မင်းခနှင့်မိုးနက်တို့ ဂျုံစက်ရုံဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်
လျက် မိုးနက်က ကားမောင်းပြီး မင်းခ ဘေးမှထိုင်ပြီးလိုက်
လာခဲ့သည်။

ကားက မင်္ဂလာဒုံခရေပင်လမ်းခွဲသို့အရောက်...

“ဟင်...”

သူတို့ကားရှေ့တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကားလှမ်း
ဦးတားနေသောကြောင့်

“ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“တင်လိုက်ကွာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဆရာ...”

“မိုးနက် ငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်”

“ဟုတ်...”

မိုးနက် က သူ့ကိုစိုးရိမ်သောသဘောဖြင့် ပြောမယ် ဆိုတာကို သဘောပေါက်သည်။

ဒါပေမယ့် မင်းခအနေဖြင့် ထိုမိန်းကလေးဟာ သူတို့ အတွက် အကာအကွယ်တစ်ခုဖြစ်နိုင်တာကြောင့် တင်ပြီးခေါ် ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးအနားသို့ရောက်တော့

“ဟာ...ကြည့်နူးခက်မာ...”

သူတို့ကားကို လှမ်းပြီးတားနေသူမှာ တခြားသူမဟုတ် ကြည့်နူးခက်မာ ဖြစ်နေတာကြောင့် သံသရာတစ်ကွေ့တွင် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခြင်းဖြစ်ခဲ့လေပြီ...

“ဝူး...”

“ကျီ...”

“ဟင်...ကိုမင်းလုလင်”

သူမ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အံ့သြစွာဖြင့်ကြည့်နေလေ သည်။

“လိုက်မှာလား နေခဲ့မှာလား၊ အချိန်သိပ်မရဘူး”

သူမ ခဏစဉ်းစားပြီးတာနှင့်

“လိုက်မယ်”

“ဒါဖြင့် ကားပေါ်ကိုတက်”

သူမကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပြီးနောက်

“ရှင်နောက်ကို ရဲတွေလိုက်နေပြီ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ဦးညှင်ထောင် ကားခိုးမှုနဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းကရော ကျုပ်လိုပဲမဟုတ်လား”

“ရှင်ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ကျုပ်ဘာစကားမှ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း ညှင်ထောင်ကို ကပ်နေတာ ဝန်ထမ်းကောင်းပီသဖို့တော့ ဟုတ်ဘူးထင်ပါတယ်”

“ရှင်ကို ညာလို့မရတာတော့ သေချာတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မက ဦးတည်ချက်ခြင်းမတူတာဆိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့”

“မင်းရဲ့ပစ်မှတ်က ဘာလဲ”

“ဦးညှင်ထောင်ဆီက စိန်တွေ”

“ကိစ္စပြတ်ခဲ့ပြီလား”

“ပြတ်သလောက်တော့ရှိသွားပြီ၊ ပစ္စည်းတွေတော့ လောဘူး”

“ဘာလဲ ကျုပ်တို့ကို စိတ်မချလိုလား”

“စိတ်ချစရာ အကြောင်းမှမရှိတာ”

ပေလီကအကြောင်းကိစ္စကို သူမ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပြီးခဲ့တာတွေ မေ့လိုက်ကြတာကောင်းမယ်၊ နှစ် ယောက်လုံး မရှုံးခဲ့ပါဘူး၊ သရေပဲလို့ သဘောထားလိုက်”

ကြည်နူးခက်မာ မျက်လုံးကလေး ထောင့်ကပ်ပြီးသူ ကိုကြည့်နေလေသည်။

“ရှင်တို့က ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ရန်ကုန်ကနေ ခရစ္စမတ်မလို မင်းရော...”

“ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲ စဉ်းစားထားတယ်၊ ဦးညှင်ထောင် ဟာ သူပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့လူ”

“မင်းနဲ့ငါက တကယ့်ကျားဆိုးကို သွားပြီးစတာကိုး ခု မင်းကြောက်နေပြီလား”

“ကျွန်မဘဝမှာ ကြောက်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ မေး လို့ရတယ်”

“ကြိုက်သွားပြီ”

“ရှင်...”

“ဪ... မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ပြောတာ”

“ကျွန်မ မသိလို့ပါရစေဦး”

“မင်း ဘာမေးချင်တာလဲ”

“ဦးညှင်ထောင်ရဲ့ကားကို အစဖျောက်ပြီးပြီလား”

“မဖျောက်ရသေးဘူး”

“လွယ်ပါ့မလား”

“ကျုပ်ဘဝမှာ မလွယ်ဘူးဆိုတာ ဘာမှမရှိဘူးလေ၊ မင်း အဝတ်အစားလဲဖို့တော့ လုပ်ပါ”

“ရှင်...”

“ခုချိန်မှာ ခရီးသွားဖော်ချင်းကြားမှာ ရိုင်းပင်းကူညီ တော့ ရှိရမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်တို့ဆီက အကူအညီယူခဲ့တော့ တော့ ပြန်ပြီးကူညီရမှာပေါ့”

မင်းခက ဂျုံစက်မှ အင်္ကျီတစ်ထည်ကိုပေးလိုက် ဖြင့် ကြည်နူးခက်မာ ယူပြီးဝတ်လိုက်သည်။

“အဆင်ပြေလား”

“အဆင်ပြေသွားပါပြီ...”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို မိုးနက်တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြုံး ဖြစ်မိသည်။ ထိုအပြုံးက သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်ဆီ ဦးတည်သယောင်ရှိလှသည်။

“ဆရာ ရှေ့မှာ လုံခြုံရေးဂိတ်”

“အေး...ဘာမှ ဟန်မပျက်စေနဲ့ ငါရှင်းမယ်”

ကြည့်နူးခက်မာ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်တော့ စိုးရိမ်တဲ့ အသွင်အပြင်တော့တွေ့ရပေမယ့် သူမ မျက်နှာသည် ချက်ချင်းတည်ငြိမ်သွားသည်။

ကားကို လုံခြုံရေးဂိတ်တွင် ရပ်ပေးလိုက်သည်နှင့်

“ခင်ဗျားတို့ကား ဒီနေ့အဝင် နောက်ကျပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ လမ်းမှာ ကားပျက်နေလို့ပါ”

“ပစ္စည်းတွေက ဂျုံအိတ်တွေပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကျွန်တော်တို့စစ်ဆေးပါရစေ...”

“ရပါတယ်”

မင်းခ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး နောက်ဘက်တံခါးကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။ တာဝန်ရှိ လုံခြုံရေးအရာရှိက သေသေချာချာကြည့်ပြီး

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခွင့်ပြုပါဦး”

မင်းခ ကားပေါ်သို့ပြန်တက်ပြီးနောက်

“မိုးနက် မောင်းတော့”

“ဟုတ်...”

မိုးနက် ကားစက်နီးပြီးမောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ဟင်း...”

သူမထံမှ သက်ပြင်းချသံကိုကြားလိုက်ရတာကြောင့်

“စိုးရိမ်နေသလား ကြည့်နူး”

“ရင်မောစရာကောင်းတဲ့ဘဝတွေအတွက် စိုးရိမ်မှု

ဆိုတာ မရှိသလောက်ဖြစ်နေပါပြီ ကိုမင်းခ”

“ကျွန်တော်တို့ဘဝတွေ ဒီလိုဖြစ်သန်းဖို့ ကံကြမ္မာက အန်တီးခဲ့တာဆိုတော့လည်းဗျာ... ဒီလိုဘဝမျိုးကို ကျေကျေ ဖန်နပ်နဲ့ဖြစ်သန်းရမှာပေါ့”

“ကိုမင်းခက ဒီလိုဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံး ဖြတ်သန်းတော့မှာလား”

“နောင်ဆိုတဲ့ဘဝအတွက် မစဉ်းစားမိတာတော့ အမှန်ပါ။ ကြည့်နူးအနေနဲ့ရော...”

“ကျွန်မဘဝက အဆုံးသတ်လိုက်ပြီလေ”

“ဪ...”

“ကျွန်မအတွက် ကျန်ရှိနေတဲ့အချိန်တွေကို အလုပ် နှစ်ခုလုပ်မှာပါ”

“သိခွင့်ရှိမယ်ဆိုရင် ဘာများလဲလို့မေးချင်တယ်”

“ကျွန်မရဲ့ဘဝအနာဂတ်ကို ပြောပြမယ်ဆိုရင် ပြောပြခြင်းခံရတဲ့သူဟာ ကျွန်မဘဝရဲ့ ပထမဦးဆုံးယုံကြည်သူတစ်

၉၁

ရွှေဘဝ

ဦးဝဲလေ...

“ကျွန်တော်ဟာ ကြည်နူးအတွက် ယုံကြည်နိုင်သူ တစ်ယောက်အဖြစ်ကို မရောက်နိုင်သေးဘူးဆိုတာ သဘော ပေါက်ပါတယ်”

“လုံးလုံးမယုံကြည်ရတဲ့လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ် ပါဘူး”

“ကြည်နူးစကားအရ ယုံကြည်မှုတော့ အနည်းငယ်ရှိ တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဒီခရီးဟာ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် အန္တရာယ်စက် ဝိုင်းထဲကို ကျရောက်နေသူချင်းမို့ ယုံကြည်မှုတစ်ဝက်တော့ ရှိပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း တစ်ဝက်တော့ ကြားရဦးမှာပေါ့”

“အင်း...ပေါ့”

“နားထောင်ချင်ပါတယ်”

“ကျွန်မဘဝရဲ့ ပထမလုပ်ငန်းက ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ကျွန်မ တူမလေးကို ရှာဖို့၊ ဒုတိယလုပ်ငန်းကတော့ တူမလေး ကိုတွေ့ခဲ့ရင် ဘဝသစ်တစ်ခုကိုစတင်ပြီးတည်ဆောက်မယ် လေ”

“တူမလေးဆိုတာ”

“လူ့လောကကြီးမှာမရှိတော့တဲ့ ညီမလေးရဲ့ ကိုလ်

သစ္စာမွန်စာပေ

လရီပိမ့်ရာဇဝင်ည

၉၁

ဦးပါ

“ဒီလောက်သိခွင့်ရတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ပြည့်ဝတဲ့ယုံကြည်မှုတစ်ခုရခဲ့ရင်တော့ ကျွန်မဘဝ ရဲ့အနာဂတ်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောပြခဲ့မှာပါ”

“ကျွန်တော် စောင့်နေပါမယ်”

“ဆရာ... ကျွန်တော်တို့ သူတို့ဆီအရင်ဝင်မှာလား”

“ငါကတော့ အရင်ဝင်ပြီး ကိစ္စဖြတ်ချင်တယ်”

“ဒါဆို မကြည်နူးခက်မာကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကြည်နူးကို ခုချိန်မှာတစ်ယောက်တည်းထားခဲ့လို့ တော့ မသင့်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သက်ဆိုင်ရာအနေ ခဲ့ရော၊ ဦးသျှင်ထောင်ရဲ့လူတွေရော ခြေရာခံနေလောက်ပြီ ဆိုတော့...ကြည်နူး”

“ရှင်...”

“မင်းဘာလုပ်ဖို့စိတ်ကူးထားလဲ”

“ကျွန်မကို ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် ကိုမင်းခတို့နဲ့ လိုက် ချင်တယ်”

“ယုံကြည်ပါတယ်”

“ဒါဆို လိုက်ခွင့်ပြုပါ”

“မိုးနက်”

“ဗျာ...ဆရာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

၁

ရွှေဘဝ

“ဦးမွန်လမိုင်တို့ဆီကိုမောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မင်း ဂျုံကားဒရိုင်ဘာကို ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

“မနက်ဖြန် နာရီစင်ရှေ့က ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားလာယူ ခိုင်းထားတယ်၊ ဒီဆိုင်က ဒီကောင်ရဲ့ယောက်ဖဆိုင်လေ”

“အေး...မင်းကိစ္စမင်းပြတ်ရင် ပြီးတာပဲ”

မင်းခတို့ကားကလေး ပဲခူးမြို့ပြင်ဘက်သို့ဦးတည် မောင်းလာခဲ့တော့သည်။

“ဆရာ...ရှေ့မှာအချက်ပြနေပြီ”

ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုရှေ့မှာ လူသုံးယောက် ဓာတ်မီးနဲ့ အချက်ပြနေတာကြောင့်

“ပြန်ပြီး အချက်ပြလိုက်”

“ဟုတ်”

မင်းခ ကားမှ ပြန်ပြီးအချက်ပြလိုက်သည်နှင့် လူနှစ် ယောက်ရောက်လာပြီး

“ကိုမင်းခ ဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခြံတံခါးဖွင့်ထားပြီး တစ်ခါတည်း အားလုံးပြင်ဆင်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ... ငွေပါတစ်ခါတည်းပြင်ထားလို့ပြောလိုက်”

သဏ္ဌာန်စာပေ

လရီပိမိရာဇဝင်ည

၉၃

“ဟုတ်ကဲ့...”

လူနှစ်ယောက် ပြန်ထွက်သွားတော့မှ ကားစက်နိုး လိုက်သည်။

“မိုးနက်”

“ဗျာ...ဆရာ”

“သတိတော့ရှိ၊ ဦးမွန်လမိုင်တို့က သိပ်ပြီးစိတ်မချ ရဘူး”

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချဆရာ”

“ကြည့်နဲ့”

“ကျွန်မ သဘောပေါက်တယ်၊ ကျွန်မအတွက် စိတ် မပူနဲ့”

“မိုးနက် မောင်းတော့”

ကားကလေး ခြံထဲသို့မောင်းဝင်ခဲ့တော့သည်။

မင်းခ... ခြံထဲသို့ကြည့်လိုက်တော့ ဦးမွန်လမိုင်ရဲ့ လူအင်အား (၁၀)ယောက်ကိုတွေ့မြင်နေရသည်။

ကားထိုးရပ်သည်နှင့်

“မင်းခ အဆင်ပြေလား”

“ကျုပ်ဘက်က အဆင်ပြေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဘက် က အဆင်ပြေဖို့ပဲလိုတယ်”

“ဒီအတွက်စိတ်ချပါ၊ ကားရော”

သဏ္ဌာန်စာပေ

“အထဲမှာ သိပ်ထားပြီးခေါ်လာတယ်”

“အိုကေ”

“အိုကေလို့မရဘူး ငွေလိုချင်တယ်”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ၊ အရက်ကလေးဘာလေး သောက်ပါဦး”

“ကျုပ်တို့ အရက်သောက်ဖို့အချိန်မရဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ငွေပေးရတာပေါ့ကွာ၊ ဟေ့ကောင်ဖိုးချစ်၊ ငွေပေးလိုက်”

“ဟင်...”

မင်းခ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဦးမွန်လမိုင် ကောက်ကျစ်ပြီ သိလိုက်တာနှင့်

“ဖြောင်း...”

“အင့်”

“မင်း...”

ဦးမွန်လမိုင်ကို လက်ပြန်ရိုက်ပြီးလက်ကို လိမ်ချိုးထားလိုက်သဖြင့်

“ဦးမွန်လမိုင်... မင်းခဆိုတဲ့ကောင်ကိုဒါမျိုးလုပ်လို့ ရမယ် ထင်ထားတာကိုး”

“အား...ကျိုးပါပြီ”

“ခင်ဗျား လက်တင်ကျိုးမှာမဟုတ်ဘူး၊ အသက်ပါ

နှုတ်သွားမှာ မယုံမရှိနဲ့”

“မောင်မင်းခ... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ...စတာပါ”

“ကျုပ်တို့လုပ်နေတဲ့ကိစ္စက ကျီစယ်တာတွေ၊ နောက် ပြောင်တာတွေလုပ်လို့မရဘူး၊ ဘယ်မှာလဲငွေ”

“ပေး...ပေးပါမယ် ဟိုကောင် ကံထူး၊ ငွေအိတ် ယူခဲ့”

ဦးမွန်လမိုင်က တပည့်ဖြစ်သူကို ပြောလိုက်တာ ကြောင့် ငွေအိတ်ယူပြီး မင်းခတို့ ရှေ့လာပစ်ချလိုက်သည်။

“မိုးနက် စစ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိုးနက်က ငွေအိတ်ကိုဖွင့်ပြီးစစ်ကာ

“ဆရာ...ကွက်တိပဲ”

“ဦးမွန်လမိုင်၊ ကားပေါ်မှာ ကားရှိတယ်၊ ခင်ဗျား တို့ ထုတ်ယူလိုက်၊ ပြီးရင် ခုလာပို့တဲ့ကားကို နာရီစင်ရှေ့က ဆိုင်မှာထားခဲ့၊ ကျုပ်ပြောသလို မလုပ်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား အတွက် ကောင်းသောကိစ္စဖြစ်လာမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက် မှာပါ”

“အေးပါကွာ”

“မိုးနက် သွားကြမယ်”

မိုးနက် ပိုက်ဆံအိတ်ကိုလွယ်ပြီးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဦးမွန်လမိုင်ကို ခြံဝထိ ခေါ်လာပြီးမှ

“ခင်ဗျား နောက်တစ်ခါ ကျုပ်နဲ့အလုပ်လုပ်စရာမရှိတော့ဘူး၊ သွားတော့”

ဦးမွန်လမိုင်ကို ဆောင့်တွန်းပြီး သုံးယောက်သား ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ည၏ လမ်းပေါ်တွင် သုံးယောက်သား အမှောင်ကို ခွင်းလျက် လျှောက်နေကြဆဲပေ...

“ကိုမင်းခတို့ ဘယ်ဆက်သွားမှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒီည ပဲခူးမြို့မှာ ညအိပ်ရမှာဆိုတော့ ကြည့်နဲ့ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“မနက်မှ ဝင်းသွယ်နဲ့ ပဲခူးဘူတာမှာချိန်းထားတာဆိုတော့ ဒီည ကိုမင်းခတို့နဲ့အတူ နေချင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ ဒီညခိုလို့ရမှာ”

“တည်းခိုခန်းမှာ မတည်းဘူးလား”

“တည်းခိုခန်းဆိုတာ ကျုပ်တို့အတွက် လုံခြုံမှုမရှိဘူးလေ၊ ကြည့်နဲ့ သံသယရှိနေရင်တော့ မလိုက်ပါနဲ့”

“အို...ဒီသဘောနဲ့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် သွားကြရအောင်”

“ဆရာ”

“ဘာလဲ မိုးနက်”

“ဗိုက်ဆာတယ်လို့ပြောမလို့ပါ”

“အရေးထဲ မင်းကတစ်မှောင့်”

“ဟုတ်တယ် ကိုမင်းခ၊ ပထမတော့ ဇောနဲ့ဆိုတော့ ဆာလို့ဆာမှန်းမသိဖြစ်နေတာ၊ ခုကျမှ ဆာလာတာ”

“စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုမှာဝင်ပြီးစားလို့တော့ ကောင်းဘူး၊ ဒီတော့ မိုးနက် မင်း အစားအသောက်တွေ ခင်ပြီးဝယ်ကွာ၊ အိမ်ရောက်မှစားကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီဆရာ”

သူတို့သုံးယောက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အိမ်ကလေးဆီသို့ ရောက်တော့ မိုးအတော်ပင်ချုပ်နေပြီ။

“ကိုကြီးရေ...ကိုကြီး”

“ဟေး...”

မင်းခ ခေါ်သံကြောင့် အိမ်ထဲမှ ကိုကြီးဆိုသူထွက်လာပြီးနောက်

“ဟာ...မင်းခ...လာလာ...အိမ်ပေါ်တက်”

ကိုကြီးအိမ်ပေါ်သို့ရောက်တော့ ကိုကြီး ကြည့်နဲ့ခက်မာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက်

“မင်းခ...”

“ဘာလဲကွ”

၉၈

ရွှေဘဝ

“မင်း မိန်းမခိုးလာတာလား”

“ဟာ...”

“ဟင်...”

“ဟိုက်...”

ကိုကြီးစကားကြောင့် ကြည်နူးခက်မာ ရှက်သွားဟန် လေးကိုမြင်လိုက်ရသည်။

“ကိုကြီး မင်းပေါက်ကရ ပြောတော့မယ်”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာကြတာ”

“ဟာ...ဒါဆို တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ရ...ရပါတယ်ရှင်...”

“ကဲ...ကဲ... စားကြသောက်ကြဖို့ မိုးနက်ပြင်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

စားသောက်ဆိုင်မှဝယ်လာသော အစားအသောက်များ ကို မိုးနက်လုပ်ကိုင်နေစဉ်... ကြည်နူးခက်မာလည်း ဝင်ပြီး လုပ်ကိုင်ပေးနေသည်။

“ကိုမင်းခ အသင့်ဖြစ်ပြီ”

“အင်း...ကိုကြီး မင်းပါဝင်စားပါလား”

“စားစား...ငါစားပြီးပါပြီ”

အရင်က ထမင်းဆိုင်တွင် တပည့်ဖြစ်သူ မိုးနက်နှင့်

သမ္မာမုန့်စာပေ

လရိပ်ပျံ့ကလောင်

၉၉

သာ စားသောက်နေခဲ့သော မင်းခ...ခု သူတို့ထမင်းပိုင်းတွင် ကြည်နူးခက်မာ ပါဝင်နေသောကြောင့် စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုး ဖြစ်နေသလို ခံစားရသည်။

“ကိုကြီး”

“ပြော...မင်းခ”

“မင်းငါ့ကိုတစ်ခုကူညီဦး”

“ဘာကူညီရမှလဲ ပြောလေ”

“ငါ ရန်ကုန်ကိုပြန်ဆင်းလို့မရဘူး ဒီတော့ ကလေး သူငယ်တွေအတွက် ငါဒီလအတွက် ငွေလှူဒါန်းစရာရှိတယ်၊ ဒါ့အပြင် ငါ့ကိုယ်စား မင်းသွားပြီး စီမံလုပ်ကိုင်ပေးဦး”

“အေးပါ...မင်းတို့က ဘယ်ကိုခရီးဆက်မှာလဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ပြောလို့မရသေးဘူး၊ အခြေ အနေပေါ်ကြည့်ပြီး ခရီးဆက်ရမှာပဲ၊ မန္တလေးကနေ တစ်ဆင့် ဖြစ်ကြီးနားဘက်ကိုရောက်ချင်ရောက်မယ်၊ သိပ်ပြီးတော့ အတိအကျတော့ပြောလို့မရသေးဘူး”

“ငါလုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေအတွက် ဘာမှ နောက်ဆဲ တောင်းနဲ့၊ မင်းတို့သာ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သွား...”

သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေသောစကားများကို နားစိုက် ပြီး ကြည်နူးခက်မာ နားထောင်နေသည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ... အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျက်ကလေး

သမ္မာမုန့်စာပေ

တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ရင်း ကြည်နူးခက်မာမှ...

“ကိုမင်းခ”

“ပြောပါ...ကြည်နူး”

“ကိုမင်းခ ကလေးတွေအတွက်လှူဒါန်းတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်...”

“ဪ...ဒီလိုပါ။ မိဘမဲ့ကလေးသူငယ်တွေအတွက် လစဉ် ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေးအတွက်ငွေလှူဒါန်းတာပါ”

“ဪ...ကောင်းမွန်တဲ့အလုပ်တစ်ခုပဲနော်”

“တစ်ဖက်မှာ မကောင်းတဲ့အလုပ်နဲ့ဝမ်းစာရှာနေရ ပေမယ့် တစ်ဖက်မှာတော့ ကောင်းတာလေး တစ်ခုတော့ လုပ် ရမယ်လေ”

“တကယ် လေးစားလောက်ပါတယ်”

“သိပ်လည်း အထင်မကြီးပါနဲ့ဦး”

“တကယ်လေးစားတာပါ။ ကျွန်မလည်း ဒီလောကမှာ ကျင်လည်နေတာကြာပြီ ဖြစ်ပေမဲ့ လူသားတွေရဲ့အကျိုးကို ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးသေးဘူး။ ကျွန်မ တစ်ခုခုလောက်တော့ လုပ်ချင်တယ် ကိုမင်းခ”

“ကောင်းတာလုပ်တာပဲ၊ လုပ်ကြည့်ပေါ့”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“လုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိပြီဆိုရင်တော့ လုပ်ချင်တာလေးတွေ

တဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားပေါ့ဗျာ...”

ညဉ့်နက်လာပြီ ဖြစ်တာကြောင့်

“ဆရာ...ကျွန်တော်အိပ်တော့မယ်”

“အေး...ကြည်နူး အိပ်ချင်ရင် သွားအိပ်လေ”

“ဟင်အင်း...အိပ်ချင်စိတ်မရှိသေးဘူး... မနက်ဖြန်

တွေအတွက် ရင်ဆိုင်ရမယ့်ကိစ္စတွေကို စဉ်းစားရဦးမယ်”

“စဉ်းစားတာလည်း စဉ်းစားပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ကျန်းမာရေးတော့ မထိခိုက်စေနဲ့”

မိုးနက်နှင့်ကိုကြီး... အိပ်ရန် အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားစဉ်

“ကိုမင်းခ...”

“ကြည်နူးပြောချင်တာရှိရင်ပြောပါ”

“ကျွန်မကို အကူအညီတစ်ခုလောက်ပေးပါလား”

“ဘာများလဲ”

“ကျွန်မနဲ့အတူဖြစ်ကြီးနားကို လိုက်ခဲ့ပေးဖို့ပါ”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ တူမလေးရှာပုံတော် မှာ ကိုမင်းခတို့ပါခဲ့ရင် အင်အားတစ်ရပ်ဖြစ်လာနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်လို့ပါ”

“အားကိုးတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လို့ပဲပြောပါရစေ”

၁၂

ရွှေဘို

“ကောင်းပြီ... မနက်ကျတော့ အဖြေပေးပါမယ်၊
ကဲ... သွားအိပ်ကြရအောင်... ကြည့်နဲ့အတွက် အခန်းထဲမှာ
ပြင်ဆင်ထားပါတယ်”

သူမနှင့်အတူထရင်း အိမ်ကလေးထဲသို့ဝင်ခဲ့ရင်း...
မမျှော်လင့်သော သံယောဇဉ်တစ်ခု ရင်ထဲသို့ရောက်လာ
ခဲ့သည်။

အခန်း: << ၉ >>

ပဲခူးဘူတာမှပြန်အတွက်....

“ကြည့်နဲ့”

“ဘာလဲ ဝင်းသွယ်”

“အခြေအနေတွေကတော့ မကောင်းဘူး၊ ဦးသျှင်ထောင်
သူ့ရဲ့စိန်တွေနဲ့ကားအတွက် မြန်မာပြည်ကို မြေလှန်ပြီးရှာမယ်
သတင်းတွေကြားနေရတယ်”

“သိပ်ပြီးသေချာတာပေါ့”

ဝင်းသွယ်စကားကို မင်းခ ထောက်ခံလိုက်ပြီး

“ခုလောက်ဆို သူ့ရဲ့ကြေးစားလူမိုက်တွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်

သက္ကမ္ဘာဇာတိ

၁၀၄

နေလောက်ပြီ”

“ဦးသျှင်ထောင်က စိန်ကုန်သည်သက်သက်မဟုတ်ဘူးလား”

“သာမန်ကြည့်ရင်တော့ စိန်ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်လို့ထင်လောက်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ဦးသျှင်ထောင်ဟာ အာရှတစ်ခွင်မှာ တကယ့်မှာမည်ကြီးဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးပဲ”

“ဒါကို သက်ဆိုင်ရာက မသိဘူးလား”

“သိတော့သိတယ်။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မပြနိုင်သေးတော့ ဖမ်းဖို့ခက်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဦးသျှင်ထောင်ဟာ အထိုင် သိပ်ပြီးပိရိတာလေ။ ဒါပေမယ့် သူ့နောက်မှာ သက်ဆိုင်ရာက မျက်ခြည်အပြတ်မခံပါဘူး”

“ကိုမင်းခက... ဦးသျှင်ထောင်အကြောင်းကောင်းကောင်းသိထားတာပဲနော်”

“သူနဲ့ပတ်သက်ပြီးအလုပ်တစ်ခုလုပ်ဘူးတယ်”

“ဘာအလုပ်လဲ”

“ထိုင်နယ်စပ်မှာ ကားတစ်စီးခိုးပေးဘူးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ကျွန်တော့်ကိုမသိပါဘူး။ ကြားခံတစ်ယောက်နဲ့လုပ်ပေးခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် သူ့အကြောင်းတွေကို သိခဲ့တာပါ”

“ကျွန်မတို့ ခုဘာဆက်လုပ်မလဲ”

၁၁၅၅၄၅၅၅

ရွှေဘူး

လရိပ်ရောင်ည

၁၀၅

“မန္တလေးကို သွားနိုင်အောင်တော့ စီစဉ်ရမှာပဲ”

“ဘာနဲ့သွားမလဲ”

“ကားလမ်းက စိတ်မချရဘူး”

“ဒါဆို ရထားပေါ့”

“အင်း... ဒီလိုပဲ စဉ်းစားထားတယ်။ မိုးနက်နဲ့ ဝင်းသွယ် ရထားလက်မှတ်အတွက် စီစဉ်ထားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေ့ ငါ ပဲခူးကထွက်ချင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဦးသျှင်ထောင်ဟာ ဒုစရိုက်အုပ်စုတွေနဲ့ အရမ်းအနံ့ခံကောင်းတာ။ သူ ကားဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို ခုလောက်ဆို သိလောက်ပြီ”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

“ဟယ်”

မင်းခစကားကြောင့် သုံးယောက်စလုံးအံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“ကဲ...လမ်းခွဲရအောင်၊ ငါနဲ့ကြည့်နူး ရွှေမော်မောဘုရားကစောင့်မယ်။ စီစဉ်ပြီးတာနဲ့ချက်ချင်းပြန်ခဲ့ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှစ်ယောက်စီလမ်းခွဲပြီး မင်းခနှင့်ကြည့်နူး ရွှေမော်မော

၁၁၅၅၄၅၅၅

၁၀၆

ဧည့်သည်

ဘုရားဘက်သွားရန်ထွက်လာခဲ့ကြစဉ်

“ဂူး...”
“ကျွီ...”

သူတို့နှစ်ယောက်ဘေးသို့ ကားတစ်စီးထိုးရပ်လိုက်
တာကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ ဦးမွန်လမိုင်ရဲ့တပည့်တချို့ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကြည်နူး သတိထား”
“အင်း...”

မင်းခ သတိပေးမှုကိုကြည်နူးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး

“ကိုမင်းခ... ကျွန်တော်တို့နဲ့ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဆရာကြီးဆီ...”

“ဘယ်ဆရာကြီးလဲ”

“ကိုမင်းခ ခင်ဗျား မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့

အချိန်မရှိဘူး”

“ငါ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ သိကို
မသိတာ၊ ငါ့လိုကောင်မှာ ဆရာကြီးဆိုတာမရှိဘူး”

“ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေးမလိုက်ဘူးလား”

“ဘာလဲ မင်းတို့ကအကြမ်းဖက်မလိုလား”

“ဟေ့ကောင်တွေ ကြာတယ်ကွာ”

သစ္စာမရှိစာပေ

လရိုပ်မိုဗားဝင်ည

၁၀၇

ထိုအုပ်စုထဲမှ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက အချက်ပြ
လိုက်တာနှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြပြီး

“ယား...”

“အိ...”

“ကျား”

အော်ဟစ်ပြီး ဝင်လာခဲ့ကြသဖြင့်

“ကဲ...”

“ဖြောင်း...”

“အင့်”

“အား...”

မင်းခနှင့် ကြည်နူးခက်မာမှာလည်း လက်ညှိလှသည်။

ထို့ကြောင့် ပွဲစဉ်ကလေးက သိပ်ပြီးမကြာလိုက်ပေ။

အားလုံး အတုံးအရုံးနှင့်အထိနာသွားကြသည်။

“ဖိုးချက်...”

“ဗျာ”

“မင်းဆရာကိုပြောလိုက်၊ မင်းခကို လွယ်လွယ်နဲ့
ခေါ်လို့မရဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်အောင်ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟို...ဆရာကြီးကို ဦးညှင်ထောင်တို့
က ဖမ်းထားလိုက်ပြီ”

“ဟင်...”

သစ္စာမရှိစာပေ

၁၀၈

ရွှေဘို

လရီယံရာဇဝင်ည

၁၀၉

“ဟာ...”

“ကိုမင်းခကို မရရအောင် ရှာနေကြတယ်”

တော့”

“ကိုမင်းခ”

“ဘာမှ မပြောနဲ့ဦး၊ ဘုရားကိုရောက်အောင် သွားကြမယ်”

မြင်းလည်းတစ်စီးငှားပြီး ဘုရားဘက်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကိုမင်းခ”

“ရှါး...”

ကြည်နူးကို စကားမပြောရန်အချက်ပြလိုက်သည်။

ဘုရားကြီးနားရောက်တော့

“မြင်းလည်းဆရာ ဒီမှာရပ်တော့”

“ဘုရားကြီး မသွားဘူးလား”

“မသွားတော့ဘူး၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီ ဝင်စရာရှိသေးတယ်”

မြင်းလည်းဆရာ၏ စပ်စုစကားကို လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး မြင်းလည်းပေါ်မှဆင်းခဲ့ကြသည်။

“ကိုမင်းခ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ကြည်နူးဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ဦးမွန်လမိုင်ရဲ့လူတွေက ပုံစံ မျိုးစုံနဲ့ရှိတယ်၊ ခုတောင် ကျွန်တော့်အမည်ကိုခေါ်လိုက်လို့ သိလောက်သွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုရားဘက်လမ်းကြောင်းကို တမင်လမ်းလွှဲလိုက်တာ”

“ဪ...”

ရွှေမော်မောဘုရားကြီးအနောက်ဘက်မုခ်မှ ပြန်ပြီး နှစ်ယောက်သား တက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ဘုရားပေါ်တွင် ဘုရားဝတ်ပြုနေစဉ်

“ကိုမင်းခရယ်... ကျွန်မတို့ဘဝတွေအေးချမ်းချင်လှပြီ”

“အေးချမ်းမှုအတွက် အချိန်အခါမှ မကျသေးတာ၊ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါ ရင်ဆိုင်မှုဟာ နောက်ဆုံးသို့ထင်မိပါတယ်”

ကြည်နူးတစ်ယောက် မင်းခစကားဆုံးတဲ့အထိ မင်းခချက်နှာလေးကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ကိုမင်းခ ဒီအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်တော့မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...ကြည်နူး၊ ကျွန်တော် ရွှေမော်မောစေတီကြီးပေါ်စတင်ပြီးတက်ကတည်းက စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးစီးစားလိုက်ရတယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဘာများလဲဟင်”

“ကြည့်နဲ့ ခုနက ပြောသလို သာယာလှပတဲ့ ဘဝကလေးကို အေးချမ်းစွာနေထိုင်ချင်တဲ့စိတ်ကလေးရောက်လာတယ်”

“ဟုတ်တယ်နော် ကိုမင်းခ၊ ငွေ ဥစ္စာတွေဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ၊ ဘဝတစ်ခုရဲ့အေးချမ်းမှုကို မရနိုင်တာတွေအများကြီးရှိနေတယ်၊ အေးချမ်းတဲ့ဘဝအစစ်ကို လိုချင်လိုက်တာ၊ ဘုရားမှာလည်း ကျွန်မ ဆုတောင်းနေပါတယ်၊ ချမ်းမြေ့တဲ့ဘဝကလေး အမြန်ဆုံးရောက်ပါစေလို့”

“ဆုတောင်းချင်း တူနေသလားမသိဘူး”

“ကိုမင်းခ ဘာတွေ ဆုတောင်းခဲ့လို့လဲ”

“ကြည့်နဲ့လုပ်...လေ”

မင်းခစကားကြောင့် ကြည့်နဲ့ခက်မာ မျက်ဝန်းတွင် ပုံရိပ်တစ်ခု ထင်ဟပ်သွားတော့သည်။

ထိုပုံရိပ်မှာ....

အခန်း: << ၁၀ >>

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဆားပုလင်းကြီး”

“ဘာကိုပြောတာလဲ အောင်ကြီး”

“ခုဖြစ်သွားတဲ့ ဦးချွင်ထောင်ကိစ္စ”

“ဒါ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာပဲ”

“ဟေ...”

လှိုင်ဘွားစကားကြောင့် အောင်ကြီး မျက်လုံးပြူးသွား

သည်။

“မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဆားပုလင်း၊

အဝတ်မှုကြီး ကျူးလွန်တာကို ကောင်းတယ်လို့ပြောတာ၊

မင်းတော့ ဥပဒေဝန်ထမ်းတစ်ယောက်နဲ့မတူတော့ဘူး”

“အောင်ကြီး ငါဆိုလိုတဲ့သဘောကို မင်းမှ သဘောမပေါက်တာ၊ ခု ဦးညှင်ထောင်ဆီက စိန်တွေ၊ ကားတွေ ခိုးယူသွားတာကြောင့်နှစ်ဖက်သဲလွန်စကိုစပြီးခြေရာခံလိုရပြီကွ”

“ဟင်...ဘယ်လိုခြေရာခံလိုရပြီလဲ”

“မင်းကို ဥပမာတစ်ခုပြောမယ်ကွာ၊ မြဲနေတဲ့အနာဟာ ကုရခက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါတို့ပထမ ကိုင်တွယ်နေတဲ့အမှုတွေက မြဲနေတဲ့အနာလိုဖြစ်နေတော့ သဲလွန်စ ရှာရခက်နေတာပေါ့၊ ခုတော့ သဲလွန်စကို စတင်ပြီး ခြေရာခံလိုရပြီလေ”

“ခုနက မင်းပြောတဲ့ထဲမှာ နှစ်ဖက်ဆိုတာပါတယ်၊ အဲဒါဘာလဲ”

“တစ်ဖက်က ကားခိုးသွားတဲ့သူတွေရယ်၊ စိန်တွေကို ယူသွားတဲ့သူတွေရယ်၊ တစ်ဖက်က ဦးညှင်ထောင်လေ”

“ဦးညှင်ထောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဦးညှင်ထောင်ဟာ ကုန်သည်ဆိုပေမယ့် နောက်ကွယ်မှာ ဒုစရိုက်မှုနဲ့မကင်းတဲ့လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ကိုင်နေတယ်ဆိုတာ အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံ ရဲဘက်ဆိုင်ရာတွေက စုံစမ်းနေတာလေ...”

“ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းဆိုတော့ ဘာတွေလုပ်ကိုင်နေတာလဲ”

“မူးယစ်ဆေးဝါး”

“ဟင်...”

“ဒါကြောင့် ပစ်မှတ်နှစ်ခုထဲမှာ ဦးညှင်ထောင်ရဲ့ ပစ်မှတ်က ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်၊ ခုတော့ ဦးညှင်ထောင်ဆိုတဲ့လူကြီးကို မီးစပြီးမွေးလိုက်ပြီဆိုတော့ ငါတို့က ဒီနောက်အနေ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်လေ”

“ကားခိုးတဲ့လူရယ်၊ စိန်တွေခိုးယူတဲ့သူတွေကိုတော့ ခိုးကျူးရမလိုဖြစ်နေတယ်၊ ဥပဒေဘက်တော်သားက ရာဇဝတ်ကျူးလွန်တဲ့ သူကို ချီးကျူးရတာ မကောင်းပေမယ့် တကယ်ခိုးကျူးပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဦးညှင်ထောင်ကို စိန်ခေါ်ရတာ ပိုပြီးချီးကျူးဖို့ကောင်းတယ်”

“ငါမသိလို့မေးပါရစေဦး”

“ဘာမေးချင်လို့လဲ ပြော...”

“ဒီလိုလေ... ပထမ ဦးညှင်ထောင်ကားကို ခိုးယူသွားတဲ့အခြေအနေကို အရမ်းသိချင်တာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဦးညှင်ထောင်ဟာ သူ့ကားကို သူများကိုပေးပြီးမောင်းနှင်တာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီကြားထဲက ရအောင်ယူသွားတယ်ဆိုတာ တကယ်အံ့ဖွယ်ပဲ”

“အံ့ဖွယ်မဟုတ်ဘူး၊ ဦးညှင်ထောင်ရဲ့ သူ့ကားပေါ်မှာ

စိတ်မချမှုကြောင့် ဖြစ်သွားရတာ၊ ဒါကို တစ်ဖက်က အခွင့်အရေးအရယူပြီး အသုံးချသွားတာ၊ တစ်ခုတော့ ငါသတိပြုတာက ကားခိုးတဲ့သူဟာ ဦးသျှင်ထောင်ကုမ္ပဏီမှာ ကြိုပြီး အလုပ်ဝင်ပြီး မျက်မှန်းတန်းမိအောင်လုပ်တာတွေ၊ ယုံကြည်ရအောင်လုပ်ထားတာတွေတော့ရှိမယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် ယုံကြည်ကြည်နဲ့ ကားကို အနောက်ဘက်ရွှေခိုင်းတဲ့အချိန်မှာ ကားခိုး ထုတ်သွားတာ... လုံခြုံရေးဂိတ်က ပြောပုံအရဆိုရင်တော့ ကားခိုးသွားတဲ့သူဟာ ကားပါကင်မှာလုပ်တဲ့အလုပ်သမား ကိုသောင်းဟန်ဆိုတဲ့လူတဲ့...”

“ကိုသောင်းဟန် အိမ် ငါတို့လိုက်သွားတာ ဟုတ်မဟုတ်ဘဲ”

“အေးလေ... ကားခိုးမယ့်သူဟာ ကြိုတင်ပြီး ဦးသျှင်ထောင် နယ်နိမိတ်ထဲကိုရောက်နေတာပေါ့၊ သောင်းဟန်ဆိုတဲ့အမည်ကလည်း တကယ်တော့ နာမည်အတု၊ လိပ်စာအတုနဲ့ဝင်ပြီးလုပ်ကိုင်နေတာ”

“လိပ်စာအတုတော့မဟုတ်ဘူး၊ သောင်းဟန်ဆိုတဲ့သူ တကယ်နေခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟန်ပြနေထိုင်ပေးခဲ့တာလေ၊ ငါတစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်အောင်ကြီး”

“ဘာလဲ”

“ကားခိုးသွားတဲ့သူဟာ ဦးသျှင်ထောင်ရဲ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိနေတဲ့ပုံပဲကွ”

“မင်းဘာလို့ ပြောနိုင်တာလဲ”

“ဘာကြောင့်ပြောနိုင်ရသလဲဆိုရင် ဦးသျှင်ထောင်မှာ သူ့ကုမ္ပဏီမှာရှိတဲ့အလုပ်သမားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး စေ့ဆပ်စပ်စပ် စုံစမ်းပြီးမှ အလုပ်ခန့်တာကွ၊ ဒါကိုတစ်ဖက်က ကြိုသိထားပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီး အကွက်ကျကျ လုပ်သွားတာ”

“ဆားပုလင်းပြောတော့မှပဲ ပိုပြီးတောင်ချိုးကျူးရမလိုဖြစ်နေပြီ”

“နောက်တစ်ယောက်ချိုးကျူးရမှာက မိန်းတွေယူသွားတဲ့ မိန်းကလေးပဲ...”

“လုပ်စမ်းပါဦး ဆားပုလင်း”

“မိန်းကလေးအမည်က သဉ္ဇာလှိုင်တဲ့၊ ဒါကလည်း အမည်အတုပါပဲ၊ ဦးသျှင်ထောင်ရဲ့အနီးကပ်လူယုံအဖြစ်ရရှိအောင် ဖော်တော်ကြိုးစားပြီး ဦးသျှင်ထောင်ရဲ့ စိန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အထူးတာဝန်ယူရတဲ့သူဖြစ်တယ်၊ အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့နေ့က ဦးသျှင်ထောင်စိန်အိတ်ကို အိမ်မှာ တမင်မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီးထားခဲ့တာ၊ ဟိုရောက်တော့ ဦးသျှင်ထောင်က အိတ်အိတ်တောင်းတော့ ပါမလာတာနဲ့ ဒီမိန်းကလေးကို အိမ်

၁၁၆

ရွှေဘို

မှာပြန်ပြီးယူခိုင်းတယ်။ အိမ်ကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားတော့ အိမ်ကလည်း သိမ်းထားတယ်ဆိုတာကြောင့် မိန်းကလေးအတွက် သူလိုချင်တဲ့အကွက်ထဲကို တန်းပြီးဝင်သွားတော့တာပေါ့ကွာ”

“ငါပေါက်ပြီ ဆားပုလင်း၊ ဒါဆိုရင် ဦးသျှင်ထောင်ကို နှပ်သွားတဲ့သူတွေက ခေသူတွေတော့မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဒါကြောင့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းတော့ ကြည့်ရတော့မှာလေ”

“ငါတို့က ဘယ်အခန်းကဏ္ဍက ပါဝင်ရမှာလဲ”

“အဓိကပစ်မှတ်ကိုတော့ ရွေးချယ်ထားတယ်”

“ဘယ်ပစ်မှတ်လဲ ဆားပုလင်း”

“ဦးသျှင်ထောင်”

“ဟင်...”

“ဦးသျှင်ထောင်ဟာ ခုဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စပေါ်မူတည်တဲ့ပြန်မှုတော့ မဖြစ်မနေပြုလုပ်မှာသေချာတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးသျှင်ထောင်ရဲ့ အစွယ်ဟာမဖြစ်မနေ ထုတ်တော့မှာလေ။ ဒီအပေါ်မှာ ငါတို့အတွက် အကောင်းဆုံးအခွင့်အရေးရမှာပါ”

“ခုအမှုကျူးလွန်သွားသူတွေဟာ တစ်ဖွဲ့တည်းလား”

“ဒါတော့ တိတိကျကျတော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တိုက်ဆိုင်နေတာတွေက နှစ်ခါရှိပြီဆိုတော့ ဖြစ်ချင်လည်း

သဏ္ဌာန်စာပေ

လရိပ်မှဲရားဝင်ည

၁၁၇

ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဆားပုလင်း...ခု ပဲခူးဘက်ကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ပဲခူးမှာ လူသတ်မှုတစ်ခုဖြစ်သွားတာ သွားပြီးစုံစမ်း

မလို့”

“ပဲခူးလူသတ်မှုကိစ္စကို ပဲခူးရဲကလုပ်မှာပေါ့ကွ၊ ငါတို့က ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ပတ်သက်နေတယ်လို့ထင်မိတယ်”

“ဘာကြောင့်”

“သေသွားတဲ့သူက ပဲခူးကားမှောင်ခိုဂိုဏ်းရဲ့ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး”

“အမည်က...”

“ဦးမွန်လမိုင်၊ သူ့ဆီမှာ ဦးသျှင်ထောင်ရဲကား အပိုင်းအစတွေကို ရထားတယ်”

“ဟင်...”

“ဒါဟာ အမှုရဲ့အဓိကကျဆုံးသဲလွန်စကို ရဖို့ အစပဲအောင်ကြီး”

“ဖြစ်နိုင်တာ (၂)ချက်ရှိတယ်။ ပထမအချက်က ဦးမွန်လမိုင်နဲ့ အားပြိုင်တဲ့ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းက မဟုတ်ရင် ဦးမွန်လမိုင်ရဲ့ လူယုတ်တစ်ယောက်ယောက်က သတ်တာဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဦးမွန်လမိုင်ဟာ လူဆိုး

သဏ္ဌာန်စာပေ

၁၁၈

ရွှေဘဝ

လူမိုက်တွေ ပိုင်းရဲထားတဲ့ ဘဝထဲမှာနေသူတစ်ဦးဖြစ်တာ
ကြောင့် တော်ရုံတန်ရုံအပြင်ကဝင်ပြီး သတ်ဖြတ်လို့ မရနိုင်
ဘူးလေ... နောက်တစ်ခုဖြစ်နိုင်တာက...”

“ဘာများလဲ ဆားပုလင်း”

“ဦးသျှင်ထောင်”

“ဟင်...”

BURMESE
CLASSIC

အောင်လမ်းပေါ်မှ

မြေသံများ

ရန်ကုန်-မန္တလေး ရထားကြီးက ခုတ်မောင်းနေဆဲ။
အထူးခန်း(၂)ခန်းခွဲပြီး လက်မှတ်ဝယ်ထားတာကြောင့်
ခင်းခန့်ကြည်နူးက တစ်ခန်း၊ မိုးနက်နှင့်ဝင်းသွယ်တို့မှ
တစ်ခန်း လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

“ကိုမင်းခ”

“ကြည်နူး”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဦးမွန်လဲမိုင် သေသွားပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်... အသတ်ခံလိုက်ရတာ”

“ဘယ်သူ့လက်ချက်ဖြစ်နိုင်မလဲ”

“အရှင်းကြီးပဲ၊ ဦးသျှင်ထောင်လက်ချက်ပေါ့၊ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ချိန်တုန်းက အတူတူ ဒုစရိုက်လောကမှာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေလေ၊ ဒီတုန်းက ဦးမွန်လဲမိုင်ဟာ ဦးသျှင်ထောင်ရဲ့လူယုတ်တစ်ယောက်ပေါ့၊ နောက်တော့ ဦးမွန်လဲမိုင်ဟာ ခွဲထွက်ပြီး သီးခြားဂိုဏ်းတစ်ခုထောင်ပြီလုပ်ကိုင်နေတာ၊ ဒီကတည်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အစာမကြေတာတွေရှိခဲ့ကြတာ၊ ဒု ဦးသျှင်ထောင်ကားက ဦးမွန်လဲမိုင်က ခိုးခိုင်းခဲ့တာကြောင့် သတ်ပစ်လိုက်တာဖြစ်မယ်လေ”

“ဦးသျှင်ထောင်ဟာ သိပ်ပြီးကြောက်ဖို့ကောင်းနေပြီ”

“တကယ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးပဲ”

“ကျွန်မက အစက ဦးသျှင်ထောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမသိခဲ့လို့ သူ့ဆီက စိန်တွေကို ယူခဲ့တာ၊ ခုတွေးတွေးပြီး ကြောက်တောင်လာပြီ၊ ကိုမင်းခက်ဘာလို့သိသိနဲ့ ပြတာလဲ”

“ကျွန်တော်က ဦးသျှင်ထောင်ကို တစ်စိန်ခေါ်လိုက်တာ”

“ရှင်...”

“ဒါကြောင့် ဒီပွဲဟာ နောက်ဆုံးပွဲလို့ပြောရင် ပြောလို့ရတယ်၊ အသက်ရော၊ ဉာဏ်ပိုင်းဆိုင်ရာရော ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ပွဲတစ်ပွဲပဲလေ”

“ကိုမင်းခက်”

“ကြည်နူး”

“ကျွန်မလည်း ရှင်နဲ့အတူရင်ဆိုင်မယ်”

“ကျွန်တော်သိပ်ပြီး သဘောမတူချင်ဘူးဗျာ”

“ကျွန်မလည်း ဦးသျှင်ထောင်ကို စိန်ခေါ်သလိုလုပ်ခဲ့တာပဲဟာ”

“အန္တရာယ်ကြီးလှပါတယ် ကြည်နူး”

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုမင်းခက်အတူ ရင်ဆိုင်မယ်”

“ကျွန်တော့်သဘောကတော့ ကြည်နူးတို့ကို လုံခြုံတဲ့နေရာတစ်ခုမှာ ပို့ထားပြီး ဦးသျှင်ထောင်ကို ရင်ဆိုင်မယ်လို့ စဉ်းစားထားတာ”

“ကိုမင်းခက်ရယ်၊ ကျွန်မဟာ အမှောင်လမ်းမှာလျှောက်နေပေမဲ့ ခုလို မူးယစ်ဆေးဝါးခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးကို တိုင်းပြည်အတွက် ကလဲစားချေချင်တာတော့အမှန်ပဲ”

“အင်းလေ... ကြည်နူးဆန္ဒ ပြင်းပြနေရင်တော့

၁၂၂

သဘောပဲ”

“ဝုန်း...”

“ဟင်...”

“ဟာ”

မိုးနက်တို့အခန်းဘက်မှ တံခါးဆောင်ပြီးဖွင့်သံကြောင့်

“မိုးနက်တို့အခန်းဘက်မှာ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေပြီ”

“ဟင်...”

“ကြည်နူး အသာနေ”

မင်းခဲ ထိုင်နေရာမှထလိုက်ပြီး တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ မိုးနက်တို့အခန်းနှင့်ကပ်လျက်မို့ ခြေသံကိုလုံအောင် ထိန်းပြီးကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဖက်ခန်းရှေ့တွင် လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။

တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီးအခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကြည်နူး”

“ကိုမင်းခဲ”

ကြည်နူးခက်မာကို အနားသို့ခေါ်လိုက်ပြီး အခန်းဝက ကောင်ကို ရှင်းနိုင်အောင် ပြောလိုက်သည်။

“စိတ်ချ”

“ဟောက်”

“ဟင်”

သစ္စာပွင့်စာပေ

ရွှေဘဝင်

လရီပိမိရာဇဝင်ည

၁၂၃

ကြည်နူးခက်မာ အပေါ်အင်္ကျီရင်ဘတ် ကြယ်သီး နှစ်လုံးကိုဖြုတ်လိုက်တာကြောင့်

“ကိုမင်းခဲ ကြည့်နေပါ”

သူမ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

သူမ ထွက်သွားသည်နှင့်မိုးနက်တို့အခန်းရှေ့တွင် ရပ်နေသောကောင်မှ ကြည်နူးကို မျက်လုံးပြူးကြည့်နေပြီး ရမ္မက် ထနေသည်။

ကြည်နူးက မသိဟန်ဆောင်ကာ ထိုလူနားကို ကပ်သွားတဲ့အထိ ထိုလူမျက်တောင်တောင်မခတ်နိုင်ရှာပေ။

“ဒုတ်...”

“အင့်...”

အနီးဆုံးနေရာရောက်သည်နှင့် ကြည်နူး၏ ခူးတိုက်ချက်ကို ထိုလူအသံတစ်ချက်သာထွက်နိုင်ပြီးမလှုပ်တော့ပေ။

“ကိုမင်းခဲ”

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲနေသောကောင်ကို ကျော်ပြီး အခန်းထဲသို့ကြည့်လိုက်တော့ မိုးနက်နှင့်ဝင်းသွယ်ကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်ပြီး

“ဘယ်မှာလဲ မင်းဆရာ မင်းခဲ”

ထိုအသံကို သူကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။

တစ်ခါက ဘန်ကောက်တွင် မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်

သစ္စာပွင့်စာပေ

၁၂၄

ဧည့်သည်

ယောက်ကို အမွေကျင့်ကြံဖို့ လုပ်တုန်းက သူ ဆုံးမခဲ့ဖူးသော
ရွှေလီမိုက်ကယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ရှမ်းနှင့်ထိုင်းစပ်ကောင်ဖြစ်သည်။
အလွန်ရက်စက်မှုကို သရဖူဆောင်းလောက်အောင် ဆိုးဝါးလှသူ
တစ်ဦး။ ဦးညှိုင်ထောင်၏ လက်ရုံးတစ်ဆူဆိုလည်း မမှားပေ။

“ဟေ့ကောင် မေးနေတယ်လေ”

“မသိဘူး”

“ဒီကောင်တော့ သေတော့မှာပဲ”

“ဆရာမိုက်ကယ်ကလည်း ပြောနေရင်ကြာတယ်
သတ်ပစ်လိုက်၊ ပြီးတော့ ဘေးက ငတ်မလေးနဲ့နှစ်ပါးသွား
လိုက်ပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ဖိုးကြူ၊ မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ငါ့စိတ်
နဲ့ဆိုရင် ဒီကောင်သေတာကြာပြီ၊ ခုဟာက ဆရာကြီးက မင်း
ကို မရရအောင်ရှာခိုင်းနေလို့ကွ”

“မေးလို့မှ မရတာဘဲ ဆရာရယ်”

“မေးလို့မရရင် ရအောင်မေးရမှာပေါ့၊ ဟေ့ကောင် ဒါ
နောက်ဆုံးမေးခြင်းပဲ၊ မင်းဆရာမင်းခန့်ဟိုကောင်မ ဘယ်မှာလဲ”

“ချောက်...”

သေနတ်မောင်းကိုတင်လိုက်သည်နှင့်

“မင်းသိပ်တွေ့ချင်တဲ့မင်းခ ဒီမှာကွ”

“ဟာ...”

သစ္စာပွင့်စာပေ

လရီပိမ့်ရုဇဝင်ည

၁၂၅

“ဟင်...”

“ဖြောင်း”

“အင့်”

“ဒုတ်”

“အ...”

တံခါးအဖွင့်နှင့်တိုက်ခိုက်မှုကို တစ်ခါတည်း လုပ်
လိုက်တာကြောင့် ရွှေလီမိုက်ကယ်နှင့်ဖိုးကြူဆိုတဲ့ကောင် နှစ်
ယောက်စလုံး ဘာမှတုံ့ပြန်ချိန်မရလိုက်ကြပေ။

လွင့်စင်သွားတဲ့ သေနတ်ကို မိုးနက် ကောက်ယူ
လိုက်ပြီး ရွှေလီမိုက်ကယ် နားထင်ကိုတော့ထားလိုက်သည်။

“မင်း...”

“ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ ထပ်ပြီးပြောရဦးမလား...
ကဲကွာ”

“ဖြောင်း”

“အင့်...”

မိုက်ကယ်တစ်ယောက်တော့ မင်းခ ခြေဖျားကန်ချက်
နှင့်လှုပ်တောင်မလှုပ်တော့ပေ။

“မိုးနက်”

“ဆရာ”

“အဝတ်အစားအိတ်တွေပဲယူတော့၊ အခြေအနေ

သစ္စာပွင့်စာပေ

၁၂၆

ရွှေဘဝ

မကောင်းဘူး၊ ဒီကောင်တွေထပ်ပြီးလာကြတော့မှာ”

“ဟင်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုမင်းခ”

“လောလောဆယ် ရထားပေါ်က လွတ်အောင်တော့
ကြစည်ရမှာပဲ၊ လာ... သွားကြမယ်”

ကြည်နူး အခန်းထဲမှ အိတ်တွေကို ဝင်ယူနေစဉ်

“ဟာ...ဟိုမှာ”

သူတို့ဘက်ဆီသို့လူတစ်စု ပြေးလာနေလေပြီ။

“ဘော်ဘူ...”

ရထားမှာ ဥဩဆွဲသံနှင့်အတူ အရှိန်လျှော့သွားတာ
ကြောင့် ရထားအပေါက်ဝဆီသို့ပြေးထွက်လာခဲ့ကြပြီး

“ကြည်နူးနဲ့ဝင်းသွယ်...အရင်ဆင်းကြ”

“ရှင်...”

“ဟယ်...”

နှစ်ယောက်လုံး ကြောက်ရွံ့သလိုဖြစ်နေတာကြောင့်

“အချိန်မရှိဘူး ရထားစက်ထပ်ပြီးမတင်ခင်ဆင်းကြ”

“ကဲဟာ”

“ဖုတ်”

ကြည်နူးခက်မာ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီးခုန်ဆင်းသွားပြီး
နောက်

သစ္စာမုန့်စာပေ

လရီပဲရားဝင်ည

၁၂၇

“မိုးနက်”

“ဟင်”

“ကဲ...”

မိုးနက်က... ဝင်းသွယ်လက်ကိုဆွဲပြီး ခုန်ချသွား
တော့သည်။မင်းခ နောက်ဆုံးမှ အခြေအနေကိုကြည့်ကာ ခုန်
ဆင်းလိုက်တော့သည်။သူတို့လေးယောက်စလုံး အောက်သို့ရောက်သွားသည်
နှင့် ရထားကြီး စက်ရှိန်ပြန်တင်ပြီးမောင်းထွက်သွားလေသည်။

“အား...ကျွတ်ကျွတ်...”

“ကြည်နူး... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခြေထောက်ခေါက်သွားတယ်နဲ့တူတယ်၊ အား...
နာလိုက်တာ”

“ဝင်းသွယ်ရော”

“ကျွန်မကတော့ လက်နည်းနည်းပဲ ပွန်းသွားတယ်”

“မိုးနက်”

“ဗျာ”

“ဝင်းသွယ်ကိုတွဲပြီးခေါ်သွား၊ ငါ ကြည်နူးကိုခေါ်
ပြီးလိုက်ခဲ့မယ်၊ ဒီနေရာက သိပ်ပြီးစိတ်မချရဘူး”

သူ ကြည်နူးလက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး တွဲ

သစ္စာမုန့်စာပေ

၁၂၈

ရွှေဘေး

လရီပိမ့်ရာဇဝင်ဥ

ထူလိုက်သည်။

“ခဏတော့ မှေးပြီးလျှောက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...အား...ကျွတ်...”

နှစ်ယောက်သား ညရဲ့အမှောင်အောက်မှာ ကျရောက်နေတဲ့ လရီပိအပိုင်းအစတွေနဲ့အတူ လယ်ကွင်းပြင်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့တော့သည်။

“ဒီနေရာက ဘယ်နေရာလဲ မိုးနက်”

“ပျဉ်းမနားဘက်ကိုရောက်နေပြီ...ဆရာ”

“ရှေ့မှာ အိမ်ကလေးတစ်လုံးထင်တယ်”

ဝိုးတဝါးလရီပိအောက်မှာ မြင်နေရသော အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အိမ်နားသို့ရောက်တော့

“အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့”

အိမ်ထဲမှပြန်ပြီး ထူးသံမကြားရပေ။

“ဆရာ...လူမနေဘူးထင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မိုးနက် ဓာတ်မီးထုတ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ မိုးနက်ဓာတ်မီးထုတ်ပြီး အိတ်ထဲသို့လှမ်းပြီးထိုးကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်တံခါးကြီးမှာ ပွင့်လျက်တွေ့ရသောကြောင့်

“ဓာတ်မီးငါ့ကိုပေး...ငါအရင်ဝင်မယ်...ပြီးမှ လိုက်

သစ္စာမုန့်စာပေ

၁၂၉

ခင်ကြ”

မိုးနက် လက်ထဲက ဓာတ်မီးကိုယူပြီးအိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့တော့သည်။ အိမ်ထဲတွင် လူမနေတာ တစ်ခုမှလွဲ၍ အမှိုက်နှင့်ဖုံများ ကင်းစင်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသလို ရေနံဆီ မီးခွက်ကလေးကိုလည်း အသံငဲ့တွေ့ရသည်။

“ထောက်...”

မီးခြစ်ဖြင့်မီးထွန်းလိုက်ပြီးနောက်

“ဝင်ခဲ့တော့ဟေ့”

အိမ်အခန်းဖွဲ့ထားခြင်းမရှိသော အိမ်ဖြစ်တာကြောင့် လရီပိတစ်ခုနဲ့တူနေသည်။

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့ ခုရောက်နေတာ အိမ်လား၊ လရီလား”

“အိမ်ပါကွာ”

“ဇရပ်လိုပဲနော်”

“ငါ့အထင်တော့ လူတွေမနေကြတော့ဘဲ သက်သက်အေးခိုရာလုပ်ထားတာနဲ့တူတယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ကဲ...အားလုံးပန်းလာကြပြီဆိုတော့ နားကြရအောင်ကြည့်နဲ့...”

“ရှင်...”

သစ္စာမုန့်စာပေ

“ခြေထောက်ပတ်တီးစည်းကြရအောင်”

“အင်း”

ကြည့်နူးခြေထောက်ကိုဆေးလိမ်းပြီး ပတ်တီးစည်းပေးနေတာကို ဘေးမှ ကြည့်နေသော ဝင်းသွယ်မှ

“ကိုမင်းခတို့က ပစ္စည်းကတော့ အပြည့်အစုံပဲနော်”

“ခရီးတစ်ခုထွက်ပြီဆိုရင် ဆောင်သင့်တာတွေ ဆောင်ထားရမှာပဲလေ... သက်သာလား”

“အင်း... ခုတော့ အနာသက်သာသွားပါပြီ”

“ခရီးကတော့ မိုးလင်းမှပဲ ဆက်ပြီးစဉ်းစားကြတာပေါ့”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အပြင်လမ်းက သွားဖို့တော့ ခက်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် ကိုမိုးနက်၊ ဦးသျှင်ထောင်ရဲ့လူတွေက နေရာအနှံ့မှာရှိနေတယ်”

“ကိုမင်းခ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ရအောင်တော့ ထွက်ရမှာပဲ”

“မန္တလေးထိလား၊ မြစ်ကြီးနားထိလား”

“ခုလောလောဆယ် မန္တလေးကို ရအောင်ဖောက်ထွက်ရမှာပဲ၊ မန္တလေးရောက်မှထပ်ပြီး စီစဉ်ရမှာပေါ့”

“ကိုမင်းခ”

“ဘာများလဲ ကြည့်နူး”

“ကျွန်မ နားထဲမှာ ရေသံလိုလိုကြားနေရတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်းကြားနေရတယ်၊ ရေစီးသံတော့ သေချာတယ်”

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့ ပျဉ်းမနား၊ ဆင်သေချောင်းနားရောက်နေတာလား မသိဘူး”

“ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ကျတော့ အဖြေသိရတာပေါ့ကွာ၊ ခုတော့ အင်အားပြည့်အောင် အိပ်ကြဟေ့”

ခရီးဆောင်အိတ် ကိုယ်စီပေါ်မှာ ခေါင်းခုပြီး အိပ်ကြပေမယ့် အိပ်မပျော်ခဲ့ကြပေ။ သူတို့ရင်ဆိုင်ရမယ့် မနက်ဖြန်တွေကိုတော့ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်မဟုတ်လား”

“ကိုမင်းခ”

“ကြည့်နူး”

မင်းခ၏ဘေးတွင် အိပ်နေသော ကြည့်နူးခေါ်သံကြောင့် ခေါင်းကလေးစောင်းငဲ့ပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်မတို့ သေအတူ ရှင်မကွာ လက်တွဲကြရအောင်နော်”

“အင်း”

“ကိုမင်းခ စကားသံက သိပ်ပြီးစိတ်မပါသလိုပဲ နော်”

၁၃၂

ရွှေဘို

“မဟုတ်ရပါဘူး ကြည်နူးရယ်”

“ဒါဖြင့် လက်တွဲမယ်ပေါ့”

“တကယ် လက်တွဲမှာပါ...ကြည်နူး”

ခရီး: ◀ ၁၁ ▶

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် အိပ်ရာထကြကာ ပါလာ သော
အသံနဲ့ဘူးများဖြင့်မျက်နှာသစ်ခဲ့ကြပြီးနောက်

“ကြည်နူး ခြေထောက်ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“တော်တော်သက်သာသွားပါပြီ”

“လျှောက်နိုင်ပါ့မလား”

“ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သွားကြရအောင်”

မင်းခ နောက်ဘက်အခြမ်းတွင် တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်
လှမ်းပြီးမြင်နေရတာကြောင့်

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဒီလမ်းကနေ သွားကြည့်ရအောင်ဟေ့...”

မင်းခတို့ရှေ့တွင် မိုးနက်နှင့်ဝင်းသွယ် သွားနှင့်ပြီး နောက်မှ မင်းခနှင့် ကြည်နူးနောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။

နံနက်ခင်းလေညင်းကလေးက တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်နေ ဆဲပေ။

“ဆရာ...ဟိုမှာ ချောင်တစ်ချောင်း”

ရေတသွင်သွင်စီးနေသော ချောင်းကလေးကို တွေ့ မြင်နေရသည်။

“တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးရမယ်ထင်တယ်”

မင်းခ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ လေ့ ငယ်တစ်စင်းကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

လှေပိုင်ရှင်ကိုတော့မတွေ့ရပေ...

“ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ပိုင်ရှင်မရှိတော့လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လှေ တာပေါ့”

လှေပေါ်သို့ လေးယောက်လုံးတက်ပြီး ကြိုးဖြတ်ကာ တစ်ဖက်သို့ကူးခဲ့ကြတော့သည်။

“ကိုမင်းခ ကားမောင်းတတ်ရုံတင်မက... လှေလည်း လှော်တတ်တာပဲနော်”

“ကျွန်တော်က ရန်ကုန်သားမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ပင်လယ်

သားဗျ”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ သမိုင်းကြောင်းလေးသိချင် လိုက်တာ... ပြောပြပါလား ကိုမင်းခ”

“နားထောင်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပြောပြရမှာပေါ့...” လှေကလေးကို ရေစုန်အတိုင်းမျောရင်းနှင့်...

“ကျွန်တော့် မွေးရပ်မြေက ကဒုံဧရာဆိုတဲ့ ကျွန်းရွာ ဆလေးတစ်ရွာမှာ မွေးခဲ့တယ်ဆိုရမှာပေါ့၊ မိဘတွေကတော့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးနဲ့ ဝမ်းစာရှာကြတဲ့သူတွေလေ၊ ကျွန်တော် ဆုက (၉)နှစ်လောက်အရွယ်မှာ အဖေ့နဲ့အမေဟာ ပင်လယ် မှာ ပျောက်ကွယ်သွားကြတယ်လေ”

“ပျောက်ကွယ်သွားကြတယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာ ပဲ”

“မိဘနှစ်ပါးလုံး ဆုံးပါးသွားတာပါ”

“ဪ...”

“ဒီအချိန်မှာ (၇)နှစ်အရွယ် ညီမလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်လေ၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို အဒေါ် ခြစ်သူက ဆက်ပြီးမွေးစားပေးမယ့် အဒေါ်ရဲ့သားတွေ၊ သမီး တွေရဲ့ အနိုင်ကျင့်မှုကို နေ့စဉ်ခံခဲ့ကြရတာ၊ ဒီကြားထဲ အဒေါ် သောက်ပြီး နှိပ်စက်တာကိုလည်း ခံခဲ့ရသေးတယ်၊ ကျွန်တော့် ကို နှိပ်စက်တာတွေကို ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေ

၁၃၆

ရွှေဘဝ

လရီပိမ္မရာဇဝင်ည

၁၃၇

မယ့် ကျွန်တော့်ညီမလေးကို အနိုင်ကျင့်ရင် ဘယ်လိုမှ နေလို့မရဘူး၊ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ကို အဒေါ်ဖြစ်သူက ရေခပ်ခိုင်းလို့ ရေခပ်နေတုန်း ဦးလေးလုပ်သူက ညီမလေးကို အရက်ဝယ်ခိုင်းတယ်လေ၊ ဒါကို ကျွန်တော်က မခိုင်းပါနဲ့ ကျွန်တော် ဝယ်ပေးမယ်ပြောတော့ မရဘူး၊ ညီမလေးကိုပဲ အတင်းဝယ်ခိုင်းတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အမျိုးမျိုးတောင်းပန်လို့မရတဲ့အပြင် ကျွန်တော့်ကို ပိတ်ကန်လို့ သွားကျိုးခဲ့ရတယ်”

“ဟင်...”

မင်းခပြောနေသော အကြောင်းအရာပေါ်မှာ ကြည်နူးစိတ်မကောင်းဖြစ်နေလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ထမင်းရှင်ဆိုပြီး ခေါင်းငုံ့ပါတယ်လေ၊ ထမင်းတစ်လုတ် တုတ်တစ်ချက်ဆိုတဲ့ဘဝမျိုး ရောက်နေပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အနိုင်မာဆုံးချပြီး ရပ်တည်ခဲ့ပေမယ့် တစ်နေ့တော့...”

မင်းခ စကားမဆက်တော့ဘဲ ရေပြင်ကိုငေးကြည့်နေမိလိုက်ပြီးသူ့ဘဝရဲ့သမိုင်းကြောင်းလေးကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

မင်းခ အသက် (၁၂)နှစ်သားအရွယ်ရောက်ခဲ့သလို ညီမလေး နှင်းမုံရည်က (၁၀)နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက အချိန်ပေါ့။

သူကတော့ ရွာက ကိုချက်ဟောင်းတို့ လှေတွင်

သစ္စာမွန်စာပေ

ပိုက်ဦးစီးလိုက်ပြီးလုပ်ကိုင်နေသည်။

ရသည့်ငွေကိုဒေါ်လေးဖြစ်သူက အကုန်သိမ်းပြီး သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို မဖြစ်စလောက်သာ အဝတ်အစား ဆင်ပေးခဲ့သည်။

မသိတဲ့အရွယ်က နှိပ်စက်ခြင်းကိုခံခဲ့ရတာ တစ်မျိုး၊ သိတဲ့အရွယ်မှာ ခံခဲ့ရတာတစ်မျိုးနှင့် သူ့ ရင်ထဲမှာ နာကြည်းချက်တွေဟာ ပြည့်နှက်နေတယ်။

ညနေခင်း ပိုက်သိမ်းပြီး ကမ်းပေါ်တက်တော့

“ဟင်...ညီမလေး”

“ကိုကို”

မျက်ရည်စတွေဖြင့် ငိုရှိုက်နေသော ညီမလေးကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် စိတ်ထဲတွင်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး

“ညီမလေး ဘာဖြစ်တာလဲဟင်...”

“ဟို...ကြီးကြီးက ညီမလေးကို ကျောင်းဆက်ပြီး ဓာတ်ရတော့ဘူးတဲ့”

“ဘာ...”

သူ့ဘဝတွင် ညီမလေးကို ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု ကြိုးဝါးထားသူ၊ ဒါကြောင့်လည်း သူ့အမျိုးမျိုး ခုခွံခံပြီး ညီမလေးကို ကျောင်းထားပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခု ညီမလေးဆီက ဒီစကားကြားရတာကြောင့် စိတ်

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၃၈

ရွှေဘင်း

ထဲတွင် ပေါက်ကွဲမတတ်ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုကို”

“ညီမလေး ကျောင်းဆက်ပြီးတက်ရမယ်၊ ဒီကိစ္စကို ကိုကို ရှင်းမယ်”

ညီမလေးကို လက်ဆွဲပြီး သူ ဒေါ်လေးဆီသို့လာခဲ့တော့သည်။

“ဒေါ်လေး...ဒေါ်လေး...”

“ဘာလဲ ငမင်း...”

အိမ်ရှေ့တွင်ဆေးလိပ်ဖွာလျက် ထိုင်နေသော ဒေါ်လေးနှင့် မူးပြီးအိပ်နေသော သူ့ယောက်ျားကိုတွေ့ရလေသည်။

“ညီမလေးကို ကျောင်းဆက်မတက်ခိုင်းဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ် မိဦးတို့နဲ့ ငါးသွားပြီးရွေးခိုင်းမလို့”

“ကျွန်တော့်ညီမလေးကို မခိုင်းပါနဲ့ဒေါ်လေး”

“ဘာလို့မခိုင်းရမှာလဲ၊ အိမ်မှာအလကားတော့ မကျွေးထားနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော့်ညီမလေးအတွက် ကျွန်တော်ရှာကျွေးနေတာပဲ”

“အဲမာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် သုံးနှစ်သုံးမိုး ငါတို့ရှာကျွေးခဲ့တာတွေတော့ မေ့သွားပြီလား”

“ဒီတုန်းကလည်း ကျွန်တော့်အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်

သစ္စာမရှိစရာပေ

လရိပ်မဲရာဇဝင်ည

၁၃၉

အောင် လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တာပဲ၊ ပြီး...ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ အိမ်တွေ အားလုံး ဒေါ်လေးတို့က အပိုင်စီးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“အဲမာ...အဲမာ...ကြည့်စမ်း ပြောတတ်လိုက်တာ”

“ဟာကွာ...အိပ်ရတာ ဇိမ်ပျက်တယ်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အရက်မူးပြီး အိပ်နေရာက ထလာသော ဒေါ်လေး ယောက်ျားကြောင့်

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ဒီမှာ ကျေးဇူးလာပြီး ကန်းနေတာတော်ရေ...”

“ဘာကွ...ဟေ့ကောင် ငမင်း...မင်းက ဘာလာပြောနေတာလဲ”

“ကျွန်တော့် ညီမလေးကို ကျောင်းဆက်ပြီးထားဖို့ လာပြောနေတာပါ”

“မထားနိုင်ဘူး၊ မိန်းကလေးပဲ စာတတ်တော့ရော ဘာဖြစ်မှာလဲ... ငါးပဲ သွားရွေးခိုင်း...”

သူ့လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီးတော့

“မရွေးခိုင်းနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ညီမလေး ကျောင်းဆက်ပြီးတက်ရမယ်”

“မင်းက ကဲကွာ”

သစ္စာမရှိစရာပေ

“ခွပ်...”

“အ...”

“ကိုကို”

နှုတ်ခမ်းထောင့်တွင် ပူစပ်သွားပြီးသွေးများ စီးကျလာသည်။

သူ့အပေါ် နှစ်နဲ့ချီပြီး အနိုင်ကျင့်ခဲ့သော ပုံရိပ်တွေ မျက်လုံးထဲတွင် ပြေးမြင်ယောင်ပြီး အိမ်ရှေ့စဉ်အိုးတွင် ထောင်ထားသော သစ်ကိုင်းခြောက်ကို သွားမြင်လိုက်သည်။

“ကဲ...ဗျာ”

“ခွပ်”

“အား...”

“အမလေး...လုပ်ကြပါဦး”

ဒေါ်လေးအသံက ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားသည်။

“လာ...ညီမလေး”

ညီမလေး လက်ကိုဆွဲပြီး အပြင်သို့ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ကိုကို ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဒီနေရာက လွတ်တဲ့နေရာကိုသွားမယ်”

သဲသောင်ပြင်တွင် ဆိုက်ထားသော လှေငှက်မှလှေကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက်...

“ညီမလေး လှေပေါ်တက်”

“ကိုကို...”

“ညီမလေး ဘာမှ ကိုကို့ကိုမေးမနေနဲ့၊ ညီမလေး ဘဝအတွက် ကိုကိုတို့ဒီက လွတ်ရာဆီကိုသွားမယ်၊ ပြီးတော့ ဗညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင်လုပ်မယ်”

သူ့ကို တစ်ခါကပြောဖူးခဲ့သော ဦးလေးတစ်ယောက် ရဲ့ရွာကို သွားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုရွာကလေးမှာ သူတို့ရွာနှင့် တစ်ဖက်ကမ်းတွင်ရှိ တာကြောင့် လှေနှင့်သွားရမှာဖြစ်သည်။

ဦးလေးဆီရောက်မှ သူ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး သူ့ဘဝကို ရုန်းကန်လှုပ်ရှားတော့မည်...

သူတို့လှေငယ်လေး မြစ်လယ်ရောက်တော့...

“ဝေါ...”

“ဟင်...”

အနောက်ဘက်မှ လေနီကြမ်းကြီးတိုက်ခတ်လာတာကြောင့်

“ကိုကို”

“ညီမလေး ဘာမှ မကြောက်နဲ့”

“ဝုန်း...”

“ကိုကို”

“ညီမလေး”

ညီမလေးလက်ကို လှမ်းပြီးဆွဲပေမယ့် မမှီလိုက်ချေ။
လှေငယ်လည်း လှိုင်းကြီးအောက်တွင် တိမ်းစောင်း
ပြီးမှောက်ခဲ့လေပြီ။

ညီမလေးကို သူရှာပေမယ့် မတွေ့တော့ပေ။

မှောက်နေသော လှေကြီးကို သူ အမိအရ ဆုပ်ကိုင်
ပြီး အင်အားရှိသမျှ ရုန်းကန်ပြီး ညီမလေးတို့ ရှာပေမယ့်
မတွေ့တော့ပေ။

“ညီမလေး...”

သူနှုတ်ဖျားမှ ထိုစကားသာ အော်ဟစ်နိုင်ပြီး သူဘာမှ
မသိတော့ချေ။ သူသိပ်ချစ်သော ညီမလေးကို သူစွန့်လွှတ်
လိုက်ရပြီ မဟုတ်လား...

“အဖြစ်ကတော့ ဒါပါပဲ ကြည့်နူး”

မင်းခမြောပြသော သမိုင်းကြောင်းကလေးပေါ်တွင်
ကြည့်နူးတစ်ယောက် စိတ်မကောင်းသောအကြည့်တို့ဖြင့်
ကြည့်ကာ

“ကိုမင်းခက မသေခဲ့ဘူးပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို သင်္ဘောတစ်စီးကတွေ့ပြီးကယ်ခဲ့တယ်
လေ... ဒီသင်္ဘောပိုင်ရှင်ကပဲ ကျွန်တော့်ကို မွေးစားခဲ့တယ်
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဘဝက ကံမကောင်းခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်

အသက် (၂၀) ပြည့်တော့ ကျွန်တော့်မွေးစားအဖေဟာ ရောဂါ
တစ်ခုနဲ့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုစပြီးမွေးစားခဲ့တဲ့
မိသားစုတွေက မွေးစားအဖေမရှိတဲ့နောက်ပိုင်း သူတို့ဆက်ပြီး
လက်မခံချင်ကြတာကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝကို ကိုယ့်ယုံကြည်
ချက်နဲ့ရပ်တည်ဖို့ အပြင်လောကကြီးကိုရောက်ခဲ့ရာက ဆရာ
တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ဆုံခဲ့တယ်။ သူ့အမည်က ကိုဂျက်တဲ့၊ ကား
ခိုးတဲ့လောကမှာ အလွန်တော်တဲ့သူတစ်ယောက်ပေါ့။ ဒါ့အပြင်
သူ့ရဲ့တွေးခေါ်ကြံဆမှုတွေကလည်း တော်တယ်၊ ကိုယ်ခံပညာ
တလည်းတော်တယ်လေ၊ သူ့ဆီက ပညာစုံကိုရခဲ့ပါတယ်လေ၊
ဒါကြောင့်လည်း သူ့အမွေကိုဆက်ပြီးခံခဲ့တာပေါ့”

“ကိုမင်းခ ဆရာက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“သူ အမှုတစ်ခုနဲ့ထောင်ကျသွားပြီးထောင်ထဲမှာပဲ ဆုံး
သွားပါတယ်”

“ကိုမင်းခ ဘဝက တကယ်ရင်မောစရာပဲနော်”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲဗျာ၊ ကံကြမ္မာက ပေးလာတဲ့ပေါ့
မှာ ရှင်သန်ခဲ့ရတာမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်ဆရာက ပြောဘူး
တယ်၊ ဘဝဆိုတာ ဖြတ်သန်းခြင်းပေါ်မှာအောင်မြင်မှုဆိုတာ
ရှိတယ်တဲ့၊ လူတွေရဲ့ရှေ့က သွားနိုင်အောင်ကြိုးစားတဲ့၊
ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ နေထိုင်နေတာပဲ၊ ဘဝဆိုတာ ရပ်နား
လို့မရတဲ့ အရာတဲ့၊ ဘဝကို ရပ်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ လှိုင်းတံပိုး

ကြီးတွေ ပိသလို ကြုံရမယ်တဲ့”

“ဒါဆို ဘဝရပ်နားချိန်ဟာ ဘယ်အချိန်လဲကိုမင်းခ”

“ဘဝရပ်နားချိန်ဟာ သေဆုံးချိန်ပဲကြည်နူး၊ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ဘဝကို ရပ်နားခွင့်မရှိဘူးလေ”

မင်းခ စကားလေးကို ကြည်နူး လေးလေးနက်နက်နားထောင်နေလေသည်။

လှေကလေး ကမ်းနံဘေးထိုးရပ်သည်နှင့်ကမ်းပေါ်သို့ လေးယောက်သားတက်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ဆရာ...ဟိုရှေ့မှာ ကားလမ်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မိုးနက်”

“ကားကြုံစောင့်စီးကြရင်ကောင်းမလား”

“အေး... အခြေအနေကြည့်ပြီးစောင့်စီးကြတာပေါ့”

လေးယောက်လျှောက်လာကြရင်း လမ်းဘေးဧရိယာတစ်ခုနားသို့ရောက်လာကြသည်။ နံနက်ခင်းမို့ လေနုအေးတွေက တိုက်ခတ်နေဆဲ...

“မိုက်ဆာလိုက်တာ”

ဝင်းသွယ်စကားဆိုလိုက်သည်နှင့်

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ဆာနေတာ၊ ခုနေ စားစရာရောင်းတဲ့သူ တစ်ဦးဦးတွေ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

မိုးနက်ကပါ ပြောနေပေမဲ့ မင်းခနှင့်ကြည်နူးကတော့

နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

“ကောက်ညှင်းပေါင်းပူပူလေး”

“ဟာ...”

“ဟင်...”

မိုက်ဆာနေသူ နှစ်ယောက်အတွက် ဝမ်းသာစရာအသံတစ်ခုဖြစ်သွားသည်။

“မိုးနက် မင်းတို့ဆုတောင်းတော့ ပြည့်သွားပြီ”

“အဒေါ်ကြီးလာပါဦး”

သူတို့နားကို ကောက်ညှင်းပေါင်းသည် အဒေါ်ကြီးရောက်လာပြီး တောင်းကလေးချလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုရောင်းလဲအဒေါ်ကြီး”

“အနည်းဆုံးတစ်ရာဖိုးတော့ ရောင်းပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း တစ်ထောင်ဖိုးသာထည့်လိုက်ပါ”

ကောက်ညှင်းပေါင်းသည် အဒေါ်ကြီးမှ ကြပ်ကြပ်ဆိတ်ကလေးမျှားနှင့်ထုတ်ပေးပြီးသည်နှင့် မိုးနက်နှင့်ဝင်းသွယ်မိုက်ဆာဆာနှင့် စားလေတော့သည်။

“အဒေါ်က ဘယ်ကလာရောင်းရတာလဲ”

“ဟို...ရိုးမခြေနားလောက်က ရွာကပါ”

“ဪ...အဝေးကြီးပဲနော်”

“ငေးလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဝမ်းစာကိုးကွဲ့”

၁၄၆

ဧည့်သည်

လရီပုဂံမင်းဝင်ည

၁၄၇

“အဒေါ် ဒီလမ်းပေါ်မှာကားတွေလာတတ်လား”

“လာတတ်တယ်ကွဲ့၊ သိပ်မကြာခင် ကုန်ကားတစ်စီးလာလိမ့်မယ်”

“ဘယ်ထိသွားလဲ”

“အင်း... မန္တလေးထိသွားတာ”

“ကျေးဇူးပဲနော် အဒေါ်”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ စောစောစီးစီး မောင်ရင်တို့ချေးဖောက်ပေးတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အဒေါ်...ရော”

“ဟင်...”

မင်းခက ကောက်ညှင်းပေါင်းသည်အဒေါ်ကြီးကို စကားတစ်စုံတစ်ရာထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့အဒေါ်၊ ဒါလေးအဒေါ်လေး ကျန်းမာရေးအတွက်ရော၊ အလှူအတန်းကလေးလုပ်ပေါ့”

အဒေါ်ကြီးမှာ မျက်ရည်ဝိုင်းစွာဖြင့်ကြည့်နေလေတယ်သည်။

အဒေါ်ကြီး ထွက်သွားပြီးနောက်... အဝေးဆီမှ ကားတစ်စီးလာနေသည်ကိုလှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဆရာ...ကားတော့ လာနေပြီ”

သဏ္ဌာန်စာပေ

“အေး...လိုက်ရအောင်တော့ပြောရမှာပဲ”

ဝင်းသွယ်နှင့်မိုးနက် ကားကိုထွက်ပြီးတားလိုက်ကြသည်။ ကုန်ကားကြီးထိုးရပ်သည်နှင့်

“ကျွန်ကော်တို့ မန္တလေးကို လူကြိုလိုက်ပါရစေ”

“ဟာ...မဖြစ်ဘူးနဲ့တူတယ်၊ ရှေ့မှာလည်း လူပြည့်နေပြီ”

“ကျွန်ကော်တို့ အလကား မလိုက်ပါဘူး၊ တန်ရာတန်ကြေးပေးမှာပါ”

ငွေကြေးစကားပြောလိုက်တာကြောင့် ကားဒရိုင်ဘာမျက်နှာချက်ချင်းပြောင်းသွားပြီး

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

“တစ်ယောက်ကိုတစ်သောင်း”

“ဗျာ...”

မင်းခ စကားကြောင့် ကားဒရိုင်ဘာမယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဆို နောက်ကနေ တက်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဆန်ဒိတ်များတင်ဆောင်ထားသော ကားကြီးပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။

“ဂူး...”

သဏ္ဌာန်စာပေ

၁၄၈

စဉ်း

သူတို့ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကုန်ကားကြီး စတင်ပြီး
မောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

မင်းခရဲ ခရီးတွေက တကယ့် ခရီးကြမ်းများကို ကော်
ဖြတ်နေလေပြီ မဟုတ်လား။

==ခန်း << ၁၂ >>==

“ဆားပုလင်း... ငါတို့ဘယ်ကိုခရီးဆက်မှာလဲ... လုပ်

ဦး”

“မန္တလေး”

“ဟင်...မန္တလေးကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ခုထိတော့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူး၊

ငါ့ရောက်မှ အဖြေတစ်ခုတော့ ရမယ်ထင်တာပဲ”

“ဒါနဲ့ ပျဉ်းမနားဘူတာမှာ ဖမ်းမိတဲ့ကောင်ကို မင်း
ဆင်ခုံစမ်းခဲ့လား”

သုန္ဒရီစာပေ

၁၅၀

ရွှေဘေး

“စုံစမ်းခဲ့တယ်၊ ဒီကောင်က မြန်မာပြည်ကကောင်
မဟုတ်ဘူး၊ ထိုင်းမှာနေတဲ့ မြန်မာ-ထိုင်းကပြား၊ နာမည်က
ရွှေလီမိုက်ကယ်လို့ခေါ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင် သစ္စာတော့
ရှိတယ်၊ ရထားပေါ်ကကိစ္စတွေကို တစ်ခွန်းမှ မေးလို့မရဘူး”

“ရထားပေါ်မှာ ဒီကောင်ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ”

“ငါ့အထင်တော့ တစ်ယောက်ယောက်က ဆော်သွား
တာကွ၊ ဒီကောင်ဘေးမှာ သေနတ်တစ်လက်ပါတွေတယ်၊
ဒီကောင် တစ်ယောက်ယောက်နောက်ကိုလိုက်ရင်း အဆော်ခံ
ရတာ ဖြစ်မယ်ကွ၊ ဆက်စပ်လို့ရတာ တစ်ခုကတော့ ဒီ
ရွှေလီမိုက်ကယ်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ဦးသျှင်ထောင်နဲ့တော့
ပတ်သက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ရွှေလီမိုက်ကယ်နောက်ယောင်
ခံလိုက်နေတဲ့ သူဟာ ကားခိုးခဲ့တဲ့သူနဲ့ စိန်ခိုးတဲ့သူနောက်လို့
တွက်ဆလို့ ရတယ်”

“ငါ မသိလို့မေးပါရစေဦး”

“မင်းမသိတာတွေက သိပ်များနေပြီ၊ ဘာမေးမှာလဲ
မေး...”

“မင်းဘာကြောင့် မန္တလေးရထားကြီးပေါ်ကို ရောက်
ခဲ့ရတယ်ဆိုတာပဲ”

“ဒါလား...ဒီလိုကွ၊ ဒီကိုမလာခင်တစ်နေ့ ဦးသျှင်ထောင်
ဆီကို ငါအမှုကိစ္စနဲ့သွားတော့ သူ့တပည့်တစ်ယောက်ကို

သစ္စာမရှိစာပေ

■ ဓမ္မိပုဂ္ဂိုလ်စင်ည

၁၅၁

မန္တလေးသွားဖို့ပြောနေတဲ့အပြင် လူဘယ်နှစ်ယောက်စာ
ဆက်မှတ်ဝယ်ရမလဲလို့ မေးတော့ (၁၀)ယောက်စာ ဝယ်ခိုင်း
အားလို့ ကြားလိုက်ရပြီး စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်တာနဲ့ လိုက်ခဲ့
တာ၊ ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပျဉ်းမနားရောက်တော့ သတင်း
ကြားရတာပဲ”

“ဒါဆို ရထားပေါ်မှာ ကားခိုးတဲ့သူ၊ စိန်ခိုးတဲ့သူတွေ
သွားမှာပေါ့”

“မပါနိုင်ဘူး...လမ်းတစ်နေရာမှာ ခုန်ချသွားလောက်
ဦး...”

“မင်းဘာလို့ အတိအကျပြောနိုင်တာလဲ”

“ဘာကြောင့်ပြောနိုင်သလဲဆို...”

ကားခိုးတဲ့သူ၊ စိန်ခိုးတဲ့သူတွေက ဦးသျှင်ထောင်တို့
အဖွဲ့ မန္တလေးဘူတာကနေ စောင့်နေမှာကို သိသွားမှာပဲ၊
ဒါကြောင့် လမ်းခုလတ်ကပဲ ဆင်းမှာသေချာတယ်”

“မန္တလေးရောက်ရင် သတင်းတစ်ခုတော့ ထပ်ပြီး
သိနိုင်မယ်လို့ မင်းထင်ထားတယ်ပေါ့...”

“သိပ်သေချာတယ်လို့တော့ ယူဆထားတယ်”

“ဆားပုလင်း”

“ပြော...”

“ငါတို့လိုက်နေတဲ့ကားခိုးတဲ့သူရော၊ စိန်ခိုးတဲ့သူ ရော

သစ္စာမရှိစာပေ

၁၅၂

ရွှေဘဝ

အမည်ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာလည်း တိတိကျကျ ဘာမှ မသိရသေးဘူး”

“ဒါတော့ မင်းငါ့ကိုအထင်သေးတာပဲ၊ ကြီးမားတဲ့ ခြေရာခံမှုကြီးကို လုပ်နေပြီဆိုမှတော့ သေးဖွဲ့တဲ့ကိစ္စကို မသိဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဒါဆို သိပြီးပြီပေါ့”

“အင်း...”

“ဘယ်သူတွေလဲ...”

“ကားခိုးတဲ့သူရဲ့အမည်အရင်းက မင်းခ”

“မင်းခ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူဟာ ကားခိုးတဲ့နေရာမှာ အဆင့်နိမ့် ကားခိုးသမားတစ်ယောက်တော့မဟုတ်ဘူး၊ ကြေးစား ကားခိုးသမားတစ်ယောက်ပဲ”

“မင်းဘယ်လို သဲလွန်စရာခံတာလဲ”

“ဒါကလည်း တိုက်ဆိုင်မှုနှစ်ခုကြောင့်ပဲ၊ ပထမတိုက်ဆိုင်မှုက ပဲခူးမှာရှိစင်နားမှာ (xxx) စက်ရုံက ဂျုံအိတ်တင်တဲ့ကားကစပြီး ရခဲ့တာ”

“ဘာ ဂျုံအိတ်တင်တဲ့ကားကရခဲ့တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီကားကိုမောင်းတဲ့သူက ငါ့မိတ်ဆွေ ကိုမြင့်သော်

သမ္မာမုနိစာပေ

၁၅၃ လရိပ်ပျံ့ရာထင်ည

၁၅၃

လေ၊ ပဲခူးမှာ သူ့ကားကို မတွေ့ခင် မြို့ဝင်ထွက် ကားစာရင်းထဲမှာ ညဘက်မောင်းထွက်သွားတဲ့ကားထဲမှာ ဒီဂျုံအိတ်တင်တဲ့ကားကို တိတိကျကျ သိလိုက်ရတယ်၊ ဒါနဲ့ ပဲခူးမှာ ဂျုံအိတ်တင်တဲ့ကားကိုတွေ့တဲ့အခါ ကိုမြင့်သော်ကို ဆင်းတွေ့မင်း ဒီဂျုံကားကို ငှားတဲ့သူဟာ ကိုမိုးနက်ဆိုတာ စသလိုက်ရပြီး အောက်ကြောင်းကို ဆက်ပြီးစုံစမ်းတော့ ကိုမိုးနက်ဆိုတာ ဆရာတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူက မင်းခဆိုတဲ့လူ... ဒီမင်းခဆိုတဲ့လူ ကားခိုးတယ်လို့ တိတိကျကျ ပြောနိုင်တာကတော့ အခုအခါတိုင်းရဲဌာနချုပ်မှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ဒုရဲအုပ်ကြီးကိုလေးပဲ”

“ကိုကိုလေးက ဘာလို့အတည်ပြုပေးနိုင်တာလဲ”

“ဒီလို အောင်ကြီး၊ ကိုကိုလေးက ထိုင်း-မြန်မာ နယ်စပ်မှာ တာဝန်ကျခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒီတုန်းက မြန်မာပြည်က အထိုင်းနိုင်ငံထဲကိုဝင်ပြီး ကားခိုးတဲ့ မင်းခဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ဖူးခဲ့တယ်၊ ဒီတုန်းက လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဘာမှ သိနိုင်ခြင်းမရှိလို့ ပြန်ပြီး လွှတ်ပေးလိုက်ရတယ်လေ”

“မင်းပြောတာ ငါသဘောပေါက်ပြီ၊ ဒီဂျုံကားနဲ့ သွယ်ထောင်ကားကို ထုတ်ယူသွားတယ်ဆိုပါတော့”

“မင်းမဆိုးဘူး၊ တိုးတက်လာပြီ၊ မင်းခရဲ့နောက်ကြောင်းကို စုံစမ်းတော့ ဒီလူဟာ ကလေးသူငယ်တွေ၊ မရှိမင်းရဲသား လူတန်းစားတွေပေါ့မှာ တော်တော်ပြည့်တဲ့သူ

သမ္မာမုနိစာပေ

၁၅၄

ရွှေဘဝ

တစ်ယောက်ဆိုတာကို သိခဲ့ရတယ်”

“ဟို...ဘုရင်တွေ လက်ထက်က သူခိုးကြီးတက်ပြား လိုပေါ့”

“အေး အဲဒီပုံစံမျိုးပဲ... ငါက တစ်ခုစဉ်းစားမိတာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ...ဆားပုလင်း”

“ဦးညှင်ထောင်ဟာ မင်းခနောက်ကို အသည်း အသန်လိုက်နေတဲ့ကိစ္စ”

“ဒါ သူ့ကားကိုခိုးသွားလို့နေမှာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာကြောင့်”

“ဦးညှင်ထောင်လိုလူမျိုးဟာ ဒီကားတစ်စီးတန်ဖိုး လောက်ကိုမူတဲ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အတွက် ဘာမှ မပြောပလောက်တဲ့တန်ဖိုးလောက်ပဲရှိတယ်”

“ဒီတော့...”

“ဒီကားပေါ်မှာ ဦးညှင်ထောင်အတွက် တကယ် အရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကြောင့် ဒီလောက် အရေး တကြီးဖြစ်နေတာ အောင်ကြီး”

“မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ခု မင်းခရိုတဲ့နေရာမှာ ဦးညှင်ထောင် လှုပ်ရှားမှု

သုန္ဒရီစာပေ

လက်ပံမုရားဝင်ည

၁၅၅

နေသလို သတင်းအနှံ့ အရမ်းကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတို့က ဒီအပေါ်မှာ မှီခိုပြီး ဒီအမှုကို ဖော်ထုတ်ရမှာ”

“မင်းအဖြစ်က တောဝက်နဲ့ခြင်သော်လို့ဖြစ်နေမလား ဆားပုလင်း”

“ဒီလိုဖြစ်နေမယ်ဆိုလည်း ဖြစ်စေတော့ကွာ၊ ဒါပေ မယ့် မစွန့်စားဘဲနဲ့တော့ ဦးညှင်ထောင်ကိုရော၊ မင်းခဆိုတဲ့ လူကိုရော ဖမ်းဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး”

“ဒါဆို နောက်တစ်ယောက်၊ စိန်တွေယူပြေးတဲ့ သူနဲ့ ဆက်သက်ပြီးရော”

“သိပြီးပြီ... သူ့အမည်က ကြည်နူးခက်မာ”

“ဘယ်လို ခြေရာကောက်မိတာလဲ”

“ခြေရာကောက်မိတာက ရထားပေါ်မှာ ရခဲ့တဲ့ သက် သေခံပစ္စည်းရယ်၊ ဦးညှင်ထောင်ဆီက ရခဲ့တဲ့ သက်သေခံ အချက်တွေကိုပေါင်းပြီး အတည်ပြုခဲ့တာ”

“လုပ်စမ်းပါဦး”

“ဒီလိုကွာ၊ ငါ ဦးညှင်ထောင်ဆီမှာ စိန်ခိုးယူသွားတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အချက်အလက်တွေ သွားယူတော့ ဆတ်ပုံနဲ့ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ရခဲ့တယ်၊ လက်ကိုင်ပဝါ တောင့်စွန်းက (JLM) ဆိုတဲ့ စာတန်းထိုးကလေးကိုသာ သိခဲ့ရ ပြီး နာမည်ကို တိတိကျကျ ဖော်ထုတ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ခဲ့ဘူး”

သုန္ဒရီစာပေ

၁၅၆

ရွှေဘေး

နောက်... ရန်ကုန်-မန္တလေးရထားပေါ်မှာ ရွှေလီခိုက်ကယ်ကို ဖမ်းမိစဉ်က လွတ်နေတဲ့ အထူးခန်းတစ်ခုကိုတွေ့ရတယ်။ ဒီအခန်းဟာ လူလိုက်ပါခြင်းမရှိတဲ့ အခန်းတော့မဟုတ်ဘူး။ လူလိုက်ပါတဲ့အခန်းဆိုတာ သိရတဲ့အချက်တွေ အများကြီးတွေ ရတဲ့ထဲမှာ လက်ကိုင်ပဝါကလေး တစ်ထည်လည်းပါတယ်။ အဲဒီလက်ကိုင်ပဝါမှာ (KLM) ဆိုတဲ့ စာတန်းကလေးထပ်တွေ့ ရတာကြောင့် လက်မှတ်ဝယ်ခဲ့သူတွေစာရင်းကို လှမ်းပြီးမေး တော့ အဖြေထွက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအခန်းမှာ မင်းခန့် ကြည်နူးခက်မာ နေထိုင်ပြီး တစ်ဖက်ခန်းမှာ ဝင်းသွယ်နံ့မိုးနက် ဆိုတာ နေထိုင်ခဲ့တယ်လို့ ယူဆရတယ်လေ။ ဒါကြောင့် စိန်ခိုး သွားတဲ့သူဟာ ကြည်နူးခက်မာဆိုတာကိုပြောနိုင်တာ”

“သူတို့က တစ်ဖွဲ့တည်းပေါ့”

“ဖြစ်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ မဖြစ်လည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မင်းစကားက ဘာလဲကွ”

“တိတိကျကျ ပြောလို့မရနိုင်တာကို ဒီလိုပဲပြောရ မှာပဲလေ... ပြောလို့ရတာတစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ကြည်နူးခက်မာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ တကယ်လှ တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာပဲ”

“မင်းက ဦးသျှင်ထောင်ဆီကရတဲ့ဓာတ်ပုံကြောင့်

သစ္စာမွန်စာပေ

လရိယံရုဇဝင်ည

၁၅၇

ပြောနိုင်တာလား”

“ဓာတ်ပုံကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ ဦးသျှင်ထောင်ကြောင့်”

“ဘာ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးသျှင်ထောင်လို လူတစ်ယောက်ကို အယုံသွင်းနိုင်လောက်တဲ့အလှပိုင်ရှင်ဟာ သာမန်လူတွေထက် ပိုပြီးလှနေတဲ့သူပဲ...ဖြစ်ရမယ်”

“မင်းပြောလိုက်ရင် ကွက်တိပဲဆားပုလင်းရေ...”

အခန်း << ၁၃ >>

မန္တလေးမြို့ထဲသို့ ကားဝင်လာပြီးနောက်... ကုန်ကားကြီးနောက်တွင် လိုက်ပါလာခဲ့ကြသော မင်းခတို့လေးယောက် အပြင်သို့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဆရာ...ကားရပ်ခိုင်းရတော့မလား”

“မရပ်ခိုင်းနဲ့ ခရီးဆုံးတဲ့အထိသာ လိုက်သွား၊ မြို့ထဲမှာဆင်းလို့မလွယ်ဘူး၊ အားလုံးသတိထားရမှာက ခု ငါတို့ရောက်နေတဲ့မန္တလေးက ဦးသျှင်ထောင်ရဲ့အဓိက နေရာ တစ်ခုပဲ၊ အသွားအလာတွေကို လုံးဝလုပ်လို့မရဘူး...”

သစ္စာမွန်စာပေ

လရီပိပူရစဝင်ည

၁၅၉

ကုန်တင်ကားကြီးမှာ မန္တလေးမြို့စွန့်ဘက်သို့မောင်းနှင်လာပြီး ထိုးရပ်သွားသည်။

“မိုးနက်...ဆင်းကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လေးယောက်သား ကားနောက်ဘက်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြပြီးနောက် ကားဒရိုင်ဘာအား ငွေထုတ်ရှင်းပြီးနောက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကိုမင်းခ...ဘယ်ဆက်သွားမလဲ”

“လောလောဆယ် လုံခြုံတဲ့နေရာကို ရှာရမှာပဲလေ”

“ကျွန်မ အကြံတစ်ခုပြုချင်တယ်”

ဝင်းသွယ်က ဝင်ပြောလိုက်တာကြောင့်...

“ဘာများလဲ ဝင်းသွယ်...”

“ကျွန်မ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်မှာ သွားတည်းကြရင်ကောင်းမယ်”

“သူ့အိတ်က မြို့နဲ့ဝေးမှဖြစ်မယ်”

“ဝေးတယ်၊ အမရပူရနားမှာ...ပြီး...ချောင်ကျတယ်”

“ဒါဆိုရင်ကောင်းတယ်... မိုးနက်”

“ပြောပါဆရာ”

“ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးလောက် အလွတ်ငှားလို့ရရင်ကောင်းမယ်”

မယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဒီအတွက် မပူနဲ့”

ဝင်းသွယ်က ထပ်ပြောပြီး

“ကျွန်မ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီကို သွားရ
ဆိုင်ကယ်ရနိုင်တယ်”

“ဒါဆို အမြန်ဆုံးရအောင်လုပ်”

“ကိုမိုးနက်...ရှင်...ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့...ကိုမင်းခ

ကြည်နူးက ဒီကနေစောင့်နေလေ”

“ဝင်းသွယ်”

“ဘာလဲ ကြည်နူး”

“သိပ်ကြာလို့မဖြစ်ဘူးနော်”

“စိတ်ချ...လာ...သွားကြစို့”

မိုးနက်နဲ့ဝင်းသွယ် ထွက်သွားသည်နှင့်... သရက်ယ
အောက်တွင် နှစ်ယောက်သား ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

“ကိုမင်းခ”

“ကြည်နူး”

“ခုလို ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုးသွားလာနေရတာ ကြောက်
စရာကောင်းသလောက် တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ပျော်
စရာကောင်းသလိုပဲနော်”

“ကြည်နူးက ပျော်လို့လား”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကိုမင်းခနဲ့သာမတွေ့ဘ

ပြေးနေရမယ်ဆိုရင်တော့ ပျော်မိမှာမဟုတ်ဘူး”

သူမ စကားမှာ သူပါနေခြင်းကြောင့် ပျော်ရွှင်နေတယ်
ဆို ယူဆရမလိုပင်။

“ကျွန်တော်နဲ့ဆိုလို့ ပျော်တယ်ပေါ့”

“အင်း... ပြီးတော့ အားလည်းကိုးမိတယ်၊ ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက်တည်းသာဆိုရင် ဦးညှိုင်ထောင်လက်က လွတ်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

“ခုလည်း မလွတ်သေးပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ပြည့်ပြည့်ဝဝကျေနပ်
နေတယ်”

“ဘာကြောင့်”

“ဦးညှိုင်ထောင်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိတွေရှိနေလို့ပဲ”

ကြည်နူးနှင့်သူ အနီးကပ်ဆုံးထိုင်နေရင်း ထိတွေ့မှု
ကြောင့် ရင်ဖိုမိသလို ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့... ခုချိန်မှာ သူတို့ဟာ
အန္တရာယ်ပြေးလမ်းပေါ်မှာ ရောက်နေကြသူတွေမို့ နှလုံးသား
နဲ့ပတ်သက်သော ခံစားမှုတွေကို ထုတ်ဖော်ပြဖို့အချိန်မဟုတ်
ဘူးဆိုတာကို အသိနဲ့ ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ကြသည်။

“မန္တလေးကနေ ဘယ်ဆက်သွားမလဲ”

“မြစ်ကြီးနား”

“ဟင်... မြစ်ကြီးနား”

“မြစ်ကြီးနားရောက်ရင် လုံခြုံတဲ့အိမ်တစ်အိမ်ငှားတော့ ကြည်နူးခက်မာ တူမလေးကို ရအောင်ရှာပေးမယ်”
ပြီးရင်..

မင်းခ စကားမဆက်တာကြောင့်

“ကိုမင်းခ ဆက်ပြောလေ”

“ကျွန်တော် ဦးသျှင်ထောင်နဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့မလေ”

“ကိုမင်းခ”

“ဒီအချိန်ကျရင်တော့ ကြည်နူးခက်မာ နေခဲ့ပါ”

“ကျွန်မတို့ ကတိပြုထားတယ်လေ”

“ဒီကတိအတွက် ကျွန်တော် မဖျက်ပါဘူး၊ ဒါမယ့် ကြည်နူးရယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ မကောင်းမှုသမား တစ်ယောက်ဖြစ်နေပေမဲ့ ဦးသျှင်ထောင်လို ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ကိုတော့ ဖော်ထုတ်ချင်တယ်”

“ကျွန်မလည်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ၊ ကျွန်တူမလေးကို တွေ့ခဲ့ရင် ဝင်းသွယ်နဲ့ထားခဲ့ပြီး ကိုမင်းခနဲ့အတူ ဦးသျှင်ထောင်ကို ရင်ဆိုင်မယ်”

“ကြည်နူး”

“ထပ်ပြီး မပြောနဲ့တော့ ကိုမင်းခ”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြောမထွက်တဲ့စကား

လရိပ်မိရာဇဝင်ည

အတွက် မျက်လုံးတွင် ပုံရိပ်ထင်နေလေပြီ။

“တိ...တိ...”

“ဟော...ဟိုမှာ ဝင်းသွယ်တို့ပြန်လာနေပြီ”

ဆိုင်ကယ်တစ်စီးစီ စီးလာကြသော မိုးနက်နှင့်

ဝင်းသွယ်။

“မိုးနက် လမ်းကြောင်းအခြေအနေ”

“သိပ်ပြီး ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးတော့မမြင်ခဲ့ပါဘူး”

“ကဲ...လစ်ကြမယ်၊ မင်းနဲ့ဝင်းသွယ် ရှေ့ကသွား၊

ဒါတို့နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်”

မိုးနက် ဆိုင်ကယ်တွင် ဝင်းသွယ်နောက်မှာ ဝင်ထိုင်

ဆိုက်ပြီးသည်နှင့်

“ကြည်နူး...တက်”

“အင်း”

သူမ ဆိုင်ကယ်နောက်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီးသည်နှင့် ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးပြီးမောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

ကြည်နူး သူ့ခါးကလေးကို မရဲတရဲ ဖျက်ထားတာ

ကြောင့်

“ကြည်နူး အားမနာနဲ့ ရဲရဲတင်းတင်းသာဖက်ထား”

“ဒါ... အားနာစရာလား”

“အားနာနေမှာစိုးလို့ပါ”

“ကဲ...”

သူမ တကယ်ပင် တင်းကျပ်စွာဖက်ထားလိုက်တာကြောင့်အသက်ရှူပင် ကျပ်သလို ဖြစ်သွားသလို သူမရဲ့ နှလုံးထွေးမှုတို့သည် ရင်သို့ စီးဆင်းဝင်ရောက်နေသလိုပင်။

အသက်အန္တရာယ်ကြားမှ ကြည်နူးစရာ အချိန်ကလေးတွေ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ကံကြမ္မာက ဝင်ရောက်လာထားတာကို ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေသည်။

“နည်းနည်းလျှော့ပါဦး”

“ဘာလို့လဲ”

“အသက်ရှူတွေကျပ်လို့”

“ကိုကိုပို...”

သူမထံမှ ရယ်သံ သဲ့သဲ့လေးကိုထပ်ပြီးကြားလိုက်ရသည်။

ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး အရှေ့အနောက် မလှမ်းမကမ်းတွင် မောင်းလာစဉ်

“ကိုမင်းခ”

“ဘာလဲ...ကြည်နူး”

“အနောက်က ကားတစ်စီးလိုက်လာသလိုပဲ”

“ဟင်...”

“သေချာရဲ့လား ကြည်နူး”

“သေချာတယ်၊ ကျွန်မတို့နောက်ကိုလိုက်နေတာ”

မင်းခဆိုင်ကယ်စက်ကို ထပ်ပြီးမြှင့်ကာ ရှေ့မှ မိုးနက်တဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို မှီအောင်လိုက်ခဲ့ပြီး...

“မိုးနက်...”

“ဗျာ...”

“ဦးပိန်တံတားမှာ ပြန်ဆုံမယ်”

မင်းခ ထိုစကားသာပြောပြီး တစ်ဖက်သို့ လမ်းခွဲထွက်သွားတော့သည်။

လမ်းအကွေ့မှာ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မန္တလေးတော်မူဇုန်ထုတ် ဂျစ်ကားတစ်စီး လိုက်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မန္တလေးမြို့ပြင်လမ်းဖြစ်တာကြောင့် ကားကတော့ နှင်းနေပေမဲ့ အန္တရာယ်ပြုမယ်ဆိုရင် ပြုနိုင်သော အခြေအနေဖြစ်နေသလို ပြန်လည်ရင်ဆိုင်ဖို့ကမလွယ်။

လူအင်အား မမျှသလို ဒီကောင်တွေဆီမှာ လက်နက်တွေပါလာနိုင်တာကြောင့် လွတ်အောင်မောင်းရမည်။

ကားမှာတဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာတာကြောင့် ဒီအတိုင်း ဆက်ပြီးမောင်းလို့မဖြစ်ပေ။

အတော်ကြာအောင် မောင်းလာပြီးနောက် မြေနှီလမ်းအဆုံးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလမ်းမှ ဦးပိန်တံတားကို သွား

မယ်ဆိုရင် ရောက်နိုင်ပေမယ့် လမ်းကြမ်းလှသည်။

သူ့အတွက် လမ်းကောင်းကို ရွေးချယ်စရာမရှိတော့ပေ။

“ဂူး...”

မြေနီလမ်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်တော့သည်။

“ကြည်နူး”

“ကိုမင်းခ”

“လမ်းကြမ်းမယ်၊ လက်ကိုမြဲမြဲကိုင်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒုန်း”

“အင့်”

တကယ်ကြမ်းတမ်းသောလမ်းဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကယ်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်မမောင်းနိုင်ပါက မှောက်သွားနိုင်သည်။

“ဂုန်း”

“ဟယ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အနောက်ကကား ချိုင့်ကြီးထဲကျသွားတာထင်တယ်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သူဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ ဂျစ်ကားပေါ်မှလူများ အောက်ဆင်းပြီးတွန်းနေကြသည်။

“ဟင်း...”

“ဟူး...”

နှစ်ဦးသား သက်ပြင်းကိုယ်စီချပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

အကြည့်များထဲတွင် ဝေဒနာပုံရိပ်များစွန်းထင်းလျက်

“ဆက်ပြီးသွားရအောင်”

“အင်း...”

ဆိုင်ကယ် စက်ပြန်နိုးပြီးမောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ အမြန်မောင်းခြင်းမဟုတ်တော့ဘဲ အေး

အေးစွာမောင်းခဲ့လေသည်။

“သာယာလိုက်တာနော်”

ကြည့်နူးနောက်မှ ပြောသံလေးကိုကြားလိုက်ရသည်။

ကွင်းပြင်စိမ်းစိမ်းကြီးတွေနှင့် တောအုပ်ညိုညိုကြီး

တွေက တကယ်ရင်ကို ချမ်းမြေ့စရာတစ်ခုပင်။

“ကိုမိုးနက်တို့ လွတ်ပါ့မလားမသိဘူး”

“လွတ်မှာပါ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကောင်တွေ

က ကျွန်တော်တို့ကို ဦးတည်ပစ်မှတ်ထားကြတာလေ”

သူ့စကားဆုံးသွားပြီးနောက် သူမ ခေါင်းကလေး သူ

ဆုံးပြင်ပေါ်သို့ မှီကျလာတာကို သတိထားမိလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားတွင် အနီးဆုံးရင်ခုန်မှု

များ ရှိနေလေပြီ။ အဝေးမှ ဦးပိန်တံတားကြီးကို လှမ်းပြီးတွေ့

၁၆၈

နေရတာကြောင့်

“ကြည်နူး”

“ကိုမင်းခ”

သူဆက်ပြီးမပြောတာကြောင့်

“ဘာလဲ...ကိုမင်းခ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ခေါ်ကြည့်တာ အိပ်များပေ
နေသလားလို့”

“ဒါ...အိပ်ပျော်စရာလား”

“မသိဘူးလေ၊ သဘာဝအလှတွေကိုငေးကြည့်ရင်
အိပ်ပျော်နေသလားလို့ပါ”

“ကျွန်မ တကယ်အိပ်ပြီးလိုက်ရမလား”

“လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ဘယ်အထိခေါ်သွားမှာလဲ”

“ကြည်နူးသွားချင်တဲ့ ခရီးအဆုံးထိ ပို့ပေးမယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို ကမ္ဘာအဆုံးထိ မောင်းတော့”

“ခုတော့ ခွင့်လွှတ်ဦး”

“ဘာလို့”

“မိုးနက်နဲ့ဝင်းသွယ်တို့ကို ခေါ်ရဦးမယ်လေ”

သစ္စာမရှိစာပေ

ရွှေဘို

လရီပိမ့်ရားဝင်ည

“သွား...အာလူး”

ချစ်သူတစ်ယောက်လိုနဲ့သံလေးပါလာသော ကြည်နူး
ရဲ့စကားသံကလေးကတော့ သူ့နှလုံးသားတွင် ပြင်းထန်ဆုံး
တုန်လှုပ်မှုတစ်ခုပင် မဟုတ်လား။ကြည်နူးခက်မာဆိုသော အလှပိုင်ရှင်၏အလှအောက်
တွင် ကျဆုံးလုလု ဖြစ်နေလေပြီ။သူမသည် သူ့အပေါ်တွင် တခြားယောက်ျားတွေလို
အလှမာယာသုံးပြီး သရုပ်ဆောင်နေသလားဆိုသောအတွေး
ကြောင့် တကယ်စိုးရိမ်မိသွားသည်။

၁၆၉

လရီပိမ္မရာဇဝင်ည

၁၇၁

“သိပ်အရေးကြီးနေလား ကိုသွင်”

“အေး...အမေ ဆေးရုံတင်ထားရလို့ဟ၊ နင်တို့
ပျော်သလောက်နေလေ၊ ပြန်တဲ့အခါ အိမ်တံခါးသော့ပိတ်ပြီး
ထားခဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အေး...အေး...”

“လာ အိမ်ထဲဝင်ကြရအောင်”

ကိုသွင်ဆိုတဲ့လူ အိမ်ထဲခေါ်ခဲ့ပြီးနောက်

“လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာနေကြပေတော့... မိဝင်း
ငါသွားမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုသွင်”

“ရပါတယ်ဟာ...”

ကိုသွင်မှ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုဆွဲပြီးဆင်းသွားတော့
သည်။

မင်းခ အိမ်ထဲတွင် ခဏနေပြီး အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလေ့လာကြည့်လိုက်တော့ အိမ်မှာ
တောင်ကုန်းအမြင့်ပေါ်မှာ တည်ဆောက်ထားသော အိမ်ကလေး
ဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်တောကြီးနှင့်ကပ်လျက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့နေ
ရသည်။

“ရှပ်...ရှပ်...”

အနောက်မှ ခြေသံကြောင့်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း: ◀ ၁၄ ▶

အိမ်ရှေ့တွင် ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးထိုးရပ်ပြီးနောက်

“ကိုသွင်...ကိုသွင်...”

ဝင်းသွယ်မှ လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်လေသည်။

ခဏကြာတော့ အိမ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာ

ပြီး

“ဟယ်...မိဝင်း”

“ငါတို့လာလည်တာ”

“တော်သေးတာပေါ့”

“ဘာလို့”

“ငါက အမေတို့ဆီကို သွားတော့မလို့”

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၇၂

ဒုက္ခဒါန

ကြည်နူး...

“မိုးနက်နဲ့ ဝင်းသွယ်ရော...”

“နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်ထဲဝင်နေတယ်”

“ဟင်... သူတို့နှစ်ယောက်က ဘာလုပ်ဖို့ မီးဖိုချောင်ထဲကို ဝင်ရတာလဲ”

“ကိုမင်းခက ပြောရောမယ်၊ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ စားဖို့ သောက်ဖို့ ပြင်ဆင်တာပေါ့”

“ဪ... သိပါဘူး”

“ကိုမင်းခကို ပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ”

“ကိုမိုးနက်နဲ့ ဝင်းသွယ်တို့အကြောင်း”

“ဟင်... သူတို့ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာတော့ တိတိကျကျ မသိဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

“ကြည်နူးပြောတဲ့ တစ်ခုခုဆိုတာ ဘာလဲ”

“ကိုမင်းခကတော့ ခက်နေပြန်ပါပြီ”

“တကယ် မသိတာပါ”

“ဟိုချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြသလားမသိဘူး”

“ဟာ...”

ကြည်နူးစကားကြောင့် တကယ်အံ့သြသွားသည်။ သူ့

သစ္စာမရှိစာပေ

လရိုပ်မဲရားဝင်ည

၁၇၃

တပည့် မိုးနက် ဒီလောက်ထိစွဲမယ်လို့မထင်ခဲ့ပေ။

“ဟုတ်ရဲ့လား ကြည်နူးရယ်”

“ဟုတ်ဖို့က များတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုပုံတွေက မရိုးဘူး”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ဒီကောင်ကြီးပဲ ချက်ပြုတ်ကျွေးတော့ကို စားနေရတာ၊ ဒုတော့ လက်ရာတစ်မျိုးပြောင်းပြီး စားရတာပေါ့”

“သူများချက်ကျွေးတာပဲ တစ်သက်လုံးစားနေတော့မှာလား”

“အခြေအနေက ဒီလိုပဲရှိနေခဲ့တာလေ”

“ကိုယ့်ဇနီးမယားရဲ့ချက်ကျွေးတာရော စားဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

“ကျွန်တော်က မိုးနက်လောက် မစွဲဘူးဖြစ်နေတာ”

“စွဲမလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သမာဓိလူသားကြီးလုပ်နေတာကို”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲပြောလေ”

“ဟိုမှာတွေ့လား”

ခြံလေးထဲတွင် စိုက်ထားသော နှင်းဆီပန်းအိုးထဲမှ နှင်းဆီပွင့်ကလေးကို ပြလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

သစ္စာမရှိစာပေ

“ကိုမင်းခ သွားပြီးခူးလေ”

“အဲ...”

သူမ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း သွားပြီးခူးလိုက်ရသည်။

သူ နှင်းဆီပန်းပွင့်ကလေးကိုငါပြီး ကြည်နူးခက်မာနားသို့ရောက်လာပြီး

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ ကြည်နူး”

“ပန်းခူးပြီးတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတဲ့ကိုလူအရယ် ပန်ပေးပေါ့”

“ဟင်...”

သူ့ရှေ့တွင် ငုံ့လာသော သူမဆံနွယ်ကလေးပေါ်တွင် နှင်းဆီပန်းကလေးကို ပန်ပေးလိုက်လေသည်။

ကြည်နူးခက်မာတစ်ယောက် ဘာသဘောနှင့် သူ့ကို ပန်းပန်ခိုင်းနေသလဲဆိုတာ မသိပေ။

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ပန်းပေးတာ ပန်းပန်ပေးတာ ဘာကြောင့်လဲ သိလား”

“ဟင့်အင်း...”

“ကိုမင်းခကတော့ တကယ်အခက်ကြီးခက်နေတာပဲ”

“အပြစ်ပြောလည်း ခံရမှာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် တကယ်မသိတာပါ”

“မသိရင် မှတ်ထား၊ ချစ်ခွင့်ပန်တာရှင်”

“ဗျာ...”

သူ ကြည်နူးကို ပန်းပေးခြင်းဟာ ချစ်ခွင့်ပန်ခြင်းဖြစ်နေလေပြီ။

“ကျွန်တော်...ကျွန်တော်...”

“ဘာလဲ ခုမှ ကြောက်နေပြီလား၊ ဒါ ရှင့်ကို ကျွန်မကလဲ့စားချေတာ”

“ဟင်...ကလဲ့စားချေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငပလီမှာတုန်းက အကြွေးပြန်ပြီး တောင်းတာ...ခုပေး...”

“ကျွန်တော် ဘာပေးရမှာလဲ ကြည်နူး”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ ခု ကျွန်မထောင်ချောက်ထဲ ရှင်ဝင်သွားပြီဆိုတော့ ရှင့်နှုတ်ဖျားက ပြောဖို့နဲ့ ဝန်ခံဖို့ပဲရှိတယ်”

ကြည်နူးစကားကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကြည်နူးကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ၊ ဒီချစ်ခြင်းကြောင့် ခံစားရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်စွာ ခံစားပေးပါ့မယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပါ ကြည်နူး”

“ဒါဆို အဖြေပေးမယ် မျက်လုံးမှိတ်...”

ကြည်နူးစကားအတိုင်း မျက်လုံးကလေးမှိတ်လိုက်

၁၇၆

သည်။

“မောင့်ကိုချစ်တယ်”

“ဟင်...”

သူ၏နားသို့တိုးကပ်ပြီးပြောလိုက်သော စကားလေးကြောင့် ရင်လှိုင်းကလေးတွေ အတိုင်းအဆမဲ့ လှုပ်ခတ်သွားတော့သည်။

“အို...”

သူမ လက်ကလေးကို လှမ်းပြီးဆွဲလိုက်တာကြောင့်

“ဟိုမှာ ကိုမိုးနက်တို့ရှိတယ်”

“ရှိရှိ”

သူမ ကိုယ်ကလေးကို ထွေးပိုက်ပြီးဖက်ထားလိုက်လေတော့သည်။

တကယ် ချစ်ခြင်းတို့၏ နေ့ရက်ကလေး စတင်ပြီးမွေးဖွားနေလေပြီ။

ညနေခင်း စားသောက်ပြီးအိမ်ရှေ့တွင် ဝိုင်းပြီးထိုင်နေကြစဉ်...ရှေ့ဆက်သွားရမယ့်ခရီးစဉ်ကို တိုင်ပင်နေကြသည်။

“ကြည်နူး တူမလေးရှိတဲ့နေရာကိုတိတိကျကျ သိထားပြီလား”

“ပြည့်ပြည့်စုံစုံတော့ မသိသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဦးစပ်ထွန်း၊ ဒေါ်နန်းမြိုင်ဆိုတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်ဆိုမှ”

သစ္စာမွန်စာပေ

ရွာသား

လရီလှိုင်ရောင်ည

၁၇၇

ရောက်နေတာကိုတော့ သိထားရတယ်”

“သူတို့က မြစ်ကြီးနားမှာ နေထိုင်ကြတာလား”

“ဟုတ်တယ်မောင်... ကျောက်အရောင်းအဝယ်ဆိုင်တစ်ခု ဖွင့်ထားတယ်တဲ့”

“ဒီလောက်ဆို စုံစမ်းရတာလွယ်မှာပါ”

“ဆရာ...ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးက ထွက်လို့ကလွယ်ပါ့မလား”

“လွယ်တာကတော့ မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရအောင်တော့ထွက်ရမှာပဲ မိုးနက်”

“ရထားနဲ့ထွက်မလား၊ ကားနဲ့ထွက်မလား”

“ရထားလမ်းကြောင်းကတော့ ထွက်လို့မလွယ်ပေမဲ့ သွားရတာ ခရီးဖြောင့်တယ်၊ ကားနဲ့ကတော့ ထွက်လို့လွယ်ပေမဲ့ ခရီးလမ်းကြောင်းမှာ အန္တရာယ်များမယ်”

“နှစ်ခုစလုံးက လွယ်တဲ့ကိစ္စတော့မဟုတ်ဘူး”

“ငါစဉ်းစားထားတာရှိတယ်၊ အားလုံး အပင်ပန်းတော့ခံရမှာပဲ၊ ခရီးကို တိုက်ရိုက်မသွားဘဲ တစ်ထောက်ချင်းသွားမယ်”

“မောင် ကောင်းမယ်ဆိုရင် စီစဉ်လေ”

“ဒါဆို မနက်စောစော စပြီးခရီးထွက်မယ်”

“အင်း...”

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၇၈

စဉ်း

သူတို့လေးယောက်မှာ ချစ်သူစုံတွဲများဖြစ်ခဲ့ကြပြီး တာကြောင့် အရင်လို သူစိမ်းအသွင်အပြင်မရှိတော့တော့ တကယ့်မိသားစု ဘဝကလေးတစ်ခုလိုပင်...။

ညဉ့်ကလေးက နက်လာပြီဖြစ်တာကြောင့် အားလုံး အိပ်စက်ရန် ပြင်ဆင်တော့သည်။

“မိုးနက်”

“ဆရာ”

“ငါနားထဲ ကားသံကြားရသလိုပဲ”

“ဟင်...”

“ကြည်နူး”

“မောင်”

သူလှမ်းပြီးနှိုးလိုက်တာကြောင့် ကြည်နူးထလာပြီး “ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာတော့ ပြောလို့မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် အန္တရာယ်အနံ့အသက်တွေ ရနေသလိုပဲ”

“ဟယ်”

“ပစ္စည်းအိတ်တွေ ပြင်ထားတော့”

“အင်း”

“မိုးနက်...မီးပါမှိတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သဏ္ဌာန်စာပေ

လရီမြေရာစဝင်ည

၁၇၉

လေးယောက်သား လုပ်စရာရှိတာတွေလုပ်ပြီးသည်နှင့်

“နောက်ဖေးတံခါးအသင့်ဖွင့်ထားလိုက်”

မိုးနက် နောက်ဖေးတံခါးသွားဖွင့်ချိန်တွင် ကားစက်သံကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားနေရသည်။

ခဏအကြာတွင် သူတို့အိမ်ရှေ့တွင် ကားထိုးရပ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

မင်းခ အပေါက်ဝမှ လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်တော့ ကိုသွင်ကို လူနှစ်ယောက် ဖမ်းထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ဒီအိမ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟေ့ကောင်တွေ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ဖမ်းလေကွာ”

လူဆိုးအုပ်စု ခြံထဲသို့ဝင်လာစဉ်မှာ မင်းခတို့လေးယောက် အနောက်ဘက်လျှိုကြီးမှအောက်သို့ စတင်ပြီးဆင်းနေလေပြီ။

“ကြည်နူး ဖြည်းဖြည်းဆင်း၊ မိုးနက်...ဝင်းသွယ်ကို ထိန်းပြီးခေါ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

လျှိုမှ ခဲရာခဲဆစ် ဆင်းလာကြပြီးအောက်သို့ ရောက်မှ အပေါ်မှ ဓာတ်မီးအလင်းရောင်များကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

သဏ္ဌာန်စာပေ

“ဟိုမှာ ပြေးပြီလိုက်ကြ”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက အမိန့်ပေးလိုက်တာကြောင့် အပြေးအလွှား ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ထိုလျှို့လမ်းကို အကြောင်းမသိဘဲဆင်းခဲ့ကြတာကြောင့် ပြုတ်ကျချော်ကျလေတော့သည်။

“မိုးနက်”

“ဆရာ”

“မင်း ကြည်နူးနဲ့ ဝင်းသွယ်ကိုခေါ်ပြီးသွားနဲ့ ဒီကောင် သုံးကောင်လောက်ကို အင်အားလျှော့ထားလိုက်မယ်”

“မောင်”

“စိတ်ချ မောင်ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

လျှို့အောက်ကနေ ဝါးဆစ်ပိုင်းတစ်ခုကို ကောက်လိုက်ပြီး အသင့်စောင့်နေလိုက်သည်။

လျှို့လမ်းပေါ်မှ ဒယ်မီးဒယ်ိုင်နှင့်ဆင်းလာကြသော လူများကို

“ဒုတ်...”

“အမလေး သေပါပြီ”

“ဖြောင်း”

“အင့်”

“ဘုတ်”

“အ...”

ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်းလာသော သုံးယောက်တော့ မြေပြင်ပေါ်တွင် မှောက်လျက် မလှုပ်မယှက် အိပ်စက်သွားကြ သဖြင့် ဆက်ထဲက ဝါးဆစ်ပိုင်းကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ကြည်နူးတို့ နောက်သို့ အပြေးကလေး လိုက်ခဲ့တော့သည်။

“မောင်...”

“ကြည်နူး”

သူ့လက်ကလေးကို ကြည်နူး ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“မောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီကောင်တွေ အုပ်စုထဲက သုံးကောင်သာ သိပ်ထားခဲ့တယ်၊ ကဲ...အချိန်ရှိတုန်း သွားကြရအောင်၊ ဒီကောင်တွေ ဆက်ပြီးလိုက်လာကြမှာ”

“ဆရာ...ရှေ့မှာ တောကြီးပဲရှိတော့တယ်”

“အေး...ငါသိတယ်၊ ဒီတောကြီးဟာ ငါတို့အတွက် အလုံခြုံဆုံးပဲ”

သူနှင့်ကြည်နူး တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ကာခပ်သွက်သွက်ကလေးလျှောက်လာကြတော့သည်။

သူတို့နောက်ဘက်တွင် ဓာတ်မီးရောင်များကို လှမ်းပြီးတွေ့နေရသည်။

“ဒီကောင်တွေ သဲသဲမဲမဲ ဖြစ်နေတာပဲနော် ဆရာ”

၁၈၂

ရွှေဘဝ

“အထိနာလေ ပိုပြီး မဲလေပေါ့ကွာ”

ညအမှောင်ထုအောက်တွင် ပြေးလွှားနေကြရသော သူတို့လေးယောက်လုံး မောပန်းနေကြပြီ။

“ကြည်နူး မောနေပြီလား”

“မောတာတော့ မောနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မမောတော့ပါဘူး”

“ဘာလို့”

“မောင်ဘေးမှာရှိနေလို့”

“မောင်ဘေးမှာ ရှိနေရင် အရာအားလုံးပြည့်စုံနေမှာလား”

“အင်း...”

အမှောင်ထုကောင်းကင်ထက်မှ ကြယ်စင်ကလေးများ ရဲ့အလင်းတန်းအောက်မှာ ကြည်နူးရဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြတာကိုတွေ့မြင်နေရသည်။

“ဆရာ ရှေ့မှာ ဝါးတံတား”

ချောင်းလက်တက်တစ်ခုကိုဖြတ်ပြီးဆောက်ထားသော ဝါးတံတားကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့်

“မိုးနက် မင်းအရင်ကူးကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးနက် ဝါးတံတားကို ဖြတ်ကူးတော့သည်။

သစ္စာနှင့်စာပေ

လရီပိမ့်ရားဝင်ည

၁၈၃

“ဆရာ တံတားက သိပ်မကောင်းတော့ဘူး”

မိုးနက် သူတို့ဘက်ကို ပြန်ကူးလာပြီး ဝင်းသွယ်ကို ဆာပြီးတဲ့ခေါ်လေသည်။

မိုးနက်တို့စုံတွဲ ဟိုဘက်ကမ်းကိုရောက်မှ သူနှင့် ကြည်နူး ကူးခဲ့ကြသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းကို ရောက်သည်နှင့်

“မိုးနက်”

“ဗျာဆရာ”

“ငါ့ကို ဓားမြှောင်ပေး”

“ဟုတ်”

မိုးနက် သူ့ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ပြီး လှမ်းပေး ချိတ်သည်နှင့်...

“ခဏစောင့်”

မင်းခ တံတားပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားပြီး ချည်ထားသော ကြိုးများကို တဲတဲကလေး လုပ်ထားခဲ့တော့သည်။

“သွားကြရအောင်”

တံတားနားမှ ထွက်ခွာလာပြီးနောက် ဟောကြီးရဲ့ အပေါ်တစ်နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

သူတို့ရောက်နေသည့်နေရာသည် ဘယ်နေရာသို့ ရောက်နေသလဲဆိုတာကို မသိရသေးပေ။

သူတို့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြသော အုပ်စု အရိပ်

သစ္စာနှင့်စာပေ

၁၈၄

အယောင်ပင် မတွေ့ရတော့ပေ။

“ဆရာ ဟိုကောင်တွေ မျက်ခြည်ပြတ်သွားပြီထင်တယ်”

“ဒီကောင်တွေ တံတားကျိုးကျလို့ ဆက်ပြီးမလိုက်နိုင်တော့ဘူး”

“ချောင်းက ရေစီးသံပြင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရေစီးသန်ပုံရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်တွေ ကူးလာကြဖို့ ခက်နေတာဖြစ်မယ်ကွ”

“ဆရာ ဒီညတော့ တောထဲမှာပဲ နှစ်ပါးသွားကြတာပေါ့”

“ဒါပဲရှိတော့တာပဲလေ”

“ဆရာ...ဆရာ...ဟိုမှာ”

တောစပ်တစ်နေရာတွင် မီးရောင်ကလေးနှင့် အိမ်ကလေးတစ်လုံးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အကူအညီတောင်းရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်”

လှမ်းပြီးမြင်နေရသော တဲအိမ်ကလေးဆီသို့ ဦးတည်ပြီး လျှောက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ တဲအိမ်နားရောက်တော့

“အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့...”

သဗ္ဗညုန်စာပေ

ရွှေဘဝ

လရီပိမ့်ရာဇဝင်ည

၁၈၅

“ဝေ...ဘာလဲဝေ....”

တဲအိမ်ထဲမှ ကရင်သံဝဲဝဲဖြင့် ပြန်ပြီးထူးသံကိုကြားဆိုက်ရတာကြောင့်

“ကျွန်တော်တို့ခရီးသွားတွေပါ၊ လမ်းမှားလာလို့”

“ဝေ... ဒါဆိုရင် ဝင်ခဲ့ဟေ့”

အိမ်ထဲရောက်တော့ ကရင်အမျိုးသားကြီး ခူးလေးတစ်လက်ကိုကိုင်လျက် တွေ့လိုက်ရသည်။

မိုးနက်က ခရီးသွားရင်းလမ်းမှားခဲ့ကြောင်းကို ရှင်းပြဆိုက်တာကြောင့်

“ဒုက္ခရောက်လာသူဆိုတော့ ကူညီရတာပေါ့ကွာ၊ ဒါအိမ်က မြို့အိမ်လို ကျကျနနတော့မရှိဘူး၊ ဝါးစင်ပေါ်မှာ အိပ်နိုင်ရင် အိပ်ကြ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖထီး”

“အေး...နေကြဦး၊ ငါ တောကြက်ထောင်ထားတာတွေ သွားပြီးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဗိုက်ဆာရင် ချေသားခြောက်တွေရှိတယ်၊ ယူသားစားကြ”

“ရပါတယ် ဖထီး”

ဖထီးတစ်ယောက် တဲအိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားပြီး...

သဗ္ဗညုန်စာပေ

၁၈၆

ရွှေဘဝ

အားလုံးမောပန်းလာသဖြင့် လှဲချလိုက်ကြတော့သည်။

“ဟူး...မလွယ်ပါလားမောင်ရယ်”

“ဒီထက်မလွယ်တာတွေကို တွေ့ရဦးမယ် ကြည်နူး”

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်တာရှိတယ်”

“ကြည်နူးက ဘာကိုမကျေနပ်တာလဲ”

“ကျွန်မတို့ကို သက်ဆိုင်ရာကလိုက်လို့ပြေးရတာ သဘာဝကျတယ်။ ခုတော့ လူဆိုးက လိုက်လို့ပြေးရတာ သိပ် ပြီး ဘဝင်မကျလှဘူး”

“မောင်တို့ ပြေးတဲ့အလှည့်ပြီးသွားရင်၊ သူတို့ပြေးတဲ့ အလှည့်တော့ ရောက်လာဦးမှာပါ”

ဖထီးအိမ်ကလေးမှာ ကျဉ်းမြောင်းတာကြောင့် လေး ယောက်သား ပူပူကပ်ကပ်နှင့် အိပ်နေကြရသည်။

ကြည်နူးက သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်နေသလို ဝင်းသွယ် မှာလည်း မိုးနက်ရင်ခွင်ထဲသို့ရောက်ရှိနေလေပြီ။

“ဝေါင်း”

“ဟင်”

“ဟာ”

“ဟိုက်”

တဲအနောက်ဘက်မှ အသံနက်ကြီးကြောင့် လေး ယောက်လုံး ထပြီးထိုင်လိုက်ကြသည်။

သစ္စာနှင့်စာပေ

လရိုမံရာဇဝင်ည

၁၈၇

“မောင်...”

“ဆရာ”

“ဒါ သားကောင်ကြီးအသံတစ်ခုဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆရာ”

“ငါတို့မှာ ဓားမြှောင်အတိုတစ်ချောင်းပဲပါတာ”

“ဆရာ...ဟိုမှာ”

ထရံတွင် ထိုးထားသော ဓားမရှည်တစ်ချောင်းကိုတွေ့ သိုက်ရသည်။

မင်းခ ဓားမကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး အသင့်အနေအထား ခိုင်ထားလိုက်စဉ်

“မောင်...မောင်...ဟို...မီးလျှံကြီး”

ကြည်နူးလက်ညှိုးထိုးရာဘက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ အမှောင်ထုထဲတွင် နံရံနေသော အလုံးကြီးနှစ်လုံးကြောင့်

“ဒါ...သားကောင်ကြီးပဲ”

ထိုမီးလျှံကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်သူတို့တဲနားသို့ ရောက်လာသဖြင့်

“ကြည်နူးတို့အနောက်ကိုဆုတ်နေ”

“မောင်”

ကြည်နူးက သူ့ကိုလှမ်းပြီးသံတိပေးလိုက်တာကြောင့် သူ့အရှေ့ ဝါးလုံးအကွယ်တွင် နေရာယူပြီး ဓားမကို ကျစ်ကျစ်

သစ္စာနှင့်စာပေ

၁၈၈

ရွှေသင်္ဃ

ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

“ဝေါင်း...ဂီး...”

“ကဲကွာ”

“ဒုတ်”

“ဂီး...”

တဲပေါ်သို့ ပြေးတက်လာသော သားကောင်ကို မင်းခ
ဓားနှင့်ပိုင်းချလိုက်သဖြင့် အောက်သို့ပြန်ကျသွားပေမယ့်
မသေသေးပေ။

ဒဏ်ရာရသော သားကောင်မှာ ပိုပြီးဒေါသကြီးနေ
ပြီး ဒုတိယအကြိမ်တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်နေစဉ်

“ဂျီး...”

“ဒုတ်”

“ဂီး...”

“ဟင်”

သားကောင်ကြီး ချက်ကောင်းကိုထိသွားပြီး ခွေကျ
သွားတော့သည်။

“ကောင်လေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဖထီး”

အမှောင်ထုထဲမှ ဒူးလေးကိုကိုင်ပြီးထွက်လာသော
ဖထီးကိုမြင်လိုက်ရသည်။

သရုပ်ဆောင်

လရီမြစ်ကမ်းည

၁၈၉

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဖထီး”

“အေး...ဒီတောကြောင်ကြီးကို ဖထီးချောင်းနေတာ
ကြာပြီ၊ ခုတော့မင်းနဲ့တွေ့မှပဲကိစ္စပြတ်တော့တယ်၊ ကောင်လေး
သတ္တိကောင်းသားပဲ”

“ဖထီးအရောက်မြန်လို့ပါ”

“ငါအရောက်မမြန်လည်း ဒီကောင်ကြီး မင်းဓားမ
အောက်မှာသေမှာပဲလေ”

ဖထီး တောကြောင်ကြီးကို မယူပြီး အိမ်ပေါ်သို့တင်
လိုက်ချိန်တွင် ကြည်နူး၊ ဝင်းသွယ်နှင့် မိုးနက်တို့ အံ့သြနေ
ကြသည်။

“တောကြောင်တွေထဲမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး
ကျားစပ်တောကြောင်တွေပဲ၊ လူသားလည်းဓားတယ်”

“ဗျာ...”

“ဟင်...”

အားလုံးထိုအခါမှ ကြောက်စိတ်ဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။

သရုပ်ဆောင်

အခန်း: ◀ ၁၅ ▶

“ဆားပုလင်း၊ ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

“အမရပူရဘက်က လူသတ်မှုကို သွားကြည့်မလို့”

“ငါတို့အမှုနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လား”

“ဒါတော့ ပြောမရဘူး၊ ဟိုရောက်မှသိရမှာ”

“ဒါဆို သွားကြမယ်”

မန္တလေးစခန်းက ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို ခဏယူပြီး နှစ်ယောက်သားထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ဆားပုလင်း ငါတို့မန္တလေးရောက်တာ (၂)ရက် ပြည့်တော့မယ်၊ ထူးခြားတာမတွေ့ရသေးပါလား”

“အောင်ကြီးရယ် စိတ်တော့ ရှည်ရှည်ထားမှပေါ့၊ မကြာခင် ထူးခြားလာမှာပါ”

သစ္စာနှင့်စာပေ

■ လရိပ်မိုးရာဇဝင်ည

၁၇၁

“ဒါနဲ့ ဦးညောင်ထောင် မန္တလေးရောက်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ငါ့အထင်တော့ မင်းခတို့နောက်ကို သူကိုယ်တိုင် ဦးစီးပြီးလိုက်လာတာလို့ ထင်တာပဲ”

“ဒီလူကြီး သူ့ကားကိစ္စနဲ့စိန်ကိစ္စကို သိပ်ပြီးတော့ ငါတို့သက်ဆိုင်ရာကို ဖိအားပေးတာမရှိဘူး၊ တိုင်ချက်ဖွင့်ပြီး ကတည်းက ထပ်ပြီးမတွေ့ရတော့ဘူးနော်”

“ဒီကတည်းက ဒီလူကြီးဟာ သူ့ရဲ့ကိစ္စတွေကို သက်ဆိုင်ရာက သိပ်ပြီး မသိစေချင်တဲ့သဘောတွေရှိနေတာ ထင်ရှားတယ်”

“ဆားပုလင်း မင်းကြားပြီးပြီလား”

“ပျဉ်းမနားအချုပ်က ရွှေလီမိုက်ကယ် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သတ်သေလိုက်တဲ့ကိစ္စလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီကောင်တွေ သိပ်ပြီးခေါင်းဆောင်ပေါ်မှာသစ္စာရှိ ကြတာကွ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှုတ်ပိတ်လိုက်တာ ဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လိုသေတယ်ဆိုတာရောသိလား”

“သူ့ကိုယ်သူ အချုပ်ခန်းနဲ့ရဲနဲ့တိုက်ပြီးသေခဲ့တာပဲ”

သစ္စာနှင့်စာပေ

၁၉၂

ရွှေဘို

လရီလုံရာဇဝင်ည

၁၉၃

“တကယ် အလုပ်ရှုပ်တဲ့ကောင်တွေကွာ”

“ဦးညှင်ထောင်ကို မဖမ်းမိသရွေ့ ငါတို့ရဲတွေ ခုတ်
အလုပ်ရှုပ်နေရဦးမှာပဲ အောင်ကြီး၊ ဒီတော့ ဒီကောင်ကြီးက
ဒီတစ်ချိန်တော့ လက်ရဖမ်းမိနိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲ”

လှိုင်ဘွားတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်က လူသတ်မှုဖြင့်
ရာ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်တော့ ဆေးရုံကားမှ လူသေအလောင်း
ကို သယ်ယူရန် ပြင်ဆင်နေလေပြီ။

“ဦး...”

“ကျွီ...”

ဆိုင်ကယ်စက်ကို သတ်လိုက်ပြီးဆင်းလာတော့

“ဟာ...ဆရာလှိုင်ဘွား လာဗျာ”

အမရပူရ စခန်းမှူးက လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်သော
ကြောင့် အနားသို့ သွားလိုက်ကြသည်။

“ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ”

“အသတ်ခံရတဲ့သူက ကိုသွင်တဲ့၊ သေနတ်နဲ့ပစ်သွား
တာ၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ဘာသံမှမကြားရဘူးလို့
ပြောတာကြောင့် အသံတိတ်နဲ့ကပ်ပြီးပစ်သွားတာဖြစ်နိုင်တယ်”

“ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာတွေထူးခြားတာတွေ့ရလဲ”

“အင်း...ပြောဆိုပုံအရဆိုရင် ကိုသွင် မသေခင်ည
နေခင်းလောက်က သူ့အိမ်ကို မြို့ကဧည့်သည်လေးယောက်

သစ္စာမွန်စာပေ

လာတာကိုတွေ့ခဲ့တယ်တဲ့၊ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၊ ယောက်ျား
လေးနှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်နဲ့လာခဲ့ကြတာ၊ ပြီးတော့ သိပ်မကြာ
ဘူး ကိုသွင် သူ့မိခင်ကြီးဆေးရုံကို လိုက်သွားဖို့ ထွက်သွား
ခဲ့တယ်”

“ကိုသွင်ဆေးရုံကို လိုက်သွားတဲ့အကြောင်းကို ဘယ်
လိုလုပ်သိတာလဲ”

“လမ်းထိပ်က မြင်းလှည်းသမားပြောတာ၊ ကိုသွင်က
မြင်းလှည်းငှားစီးသွားတာကိုး...”

“အင်း...ဆက်စမ်းပါဦး”

“ည (၁၀)နာရီလောက်ကျတော့လမ်းထဲကို ကားတစ်
စီးမောင်းဝင်လာပြီး ကိုသွင်တို့အိမ်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်ပြီး အသံတွေ
ကြားရတယ်ဆိုတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သေနတ်သံတော့ မကြားရ
ဘူးတဲ့”

“ကိုချစ်ကို”

“ပြောပါ ဆရာလှိုင်ဘွား”

“ကျွန်တော် ခြံထဲအိမ်ထဲ ခဏဝင်ကြည့်လို့ရမလား”

“ရပါတယ်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လှိုင်ဘွား အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်ခဲ့ပြီး နောက်ဖေးမှ ပွင့်
နေသော တံခါးဆီသို့လျှောက်လာစဉ်

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟင်...”

တံခါးဘောင်တွင် လက်ကိုင်ပဝါအဖြူကလေး တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် ကောက်ယူကြည့်လိုက်တော့ (K.M. စာတန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ပြီးမှ ခြံနောက်ဘက်ကိုလျှောက်လာတော့ အောက်သို့ ဆင်းသော လျှိုလမ်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လှိုင်ဘွား သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ ခြေရံများစွာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ လှိုင်ဘွားအပြင်သို့ထွက်လာ တော့

“ဘာတွေထူးလဲ ဆရာလှိုင်ဘွား”

“ရော...”

သူ့လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို လှမ်းပြီးဖော်လိုက်ပြီး

“ဒါ လူသတ်တရားခံ လက်ကိုင်ပဝါလို့ ယူဆသလားကိုလှိုင်ဘွား”

“မဟုတ်ဘူး၊ လူသတ်သမားတွေလိုက်ပြီးသတ်နေတဲ့ လူရဲ့လက်ကိုင်ပဝါ”

“ဟင်...”

လှိုင်ဘွားစကားကြောင့် စခန်းမှူးချစ်ကို အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင် ကိုသွင်ဟာ ဓားစာခံ

အသတ်ခံရတာပါ။ သတ်တဲ့သူတွေဟာ လူဆိုးဂိုဏ်းတစ်ခုကပါ။ သူတို့လိုချင်တဲ့သူတွေကို မမိလို့နှုတ်ပိတ်လိုက်ကြတာပါ”

လှိုင်ဘွားစကားကို ထိုမျှလောက်သာပြောပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ဆားပုလင်း ဘာထူးလဲ”

“အောင်ကြီးရေ... ဦးသျှင်ထောင်တော့ လူထပ်ပြီး သတ်လိုက်ပြန်ပြီ”

“တောက်... ဒီလူကြီး တော်တော်ရက်စက်နေပါလား”

“ဒီအံ့တွက် မပူပါနဲ့၊ ဒီလူကြီးဇာတ်သိမ်းတော့မှာပါ”

“အောင်ကြီး”

“ဘာလဲ ဆားပုလင်း”

“မင်းနဲ့ငါ ဒီနေ့ အလုပ်တစ်ခုတော့ လုပ်ရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ”

“မင်းခကို ဒီနေ့ရအောင်တွေ့မှဖြစ်တော့မယ်”

“ဘယ်လိုတွေ့မှာလဲ”

“အမရပူရ ရဲစခန်းရောက်မှ စီစဉ်ကြတာပေါ့”

“ဆားပုလင်း ကြာလေမင်းကိုငါ လိုက်မမှီတော့ဘူး”

“အောင်ကြီး၊ ဒါကြောင့်လည်း မင်းခုထိ တပ်ကြပ်

ကြီးဘဝက မတက်သေးတာ”

၁၃၆

ရွှေဘို

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက် စီးလာသော ဆိုင်ကယ်ကလေး
အမရပူရရဲစခန်းဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနေလေသည်။“ဆားပုလင်း မင်းရဲ့အဓိကပစ်မှတ်က ဘယ်သူလဲ
မင်းခလား၊ ဦးညှင်ထောင်လား”

“ဦးညှင်ထောင်”

“ဟာ...ဦးညှင်ထောင်အမှုကြောင့် ငါတို့က လိုက်ပြီး
ဆောင်ရွက်နေတာလေ”“အဲဒါ အလုပ်သဘောပါ၊ မင်းခ ကျူးလွန်တဲ့အမှု
ဟာ သာမန်သူခိုးလောက်ပဲရှိတာ၊ ဦးညှင်ထောင် ကျူးလွန်
နေတဲ့ အမှုတွေက အမျိုးသားရေးကို ထိပါးစေတယ်
အောင်ကြီး... မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ လူငယ်တွေကို သတ်ဖြတ်
နေသလို တရားမဝင် လက်နက်တွေကိုင်ဆောင်ပြီး လူသတ်
နေတာအတွက် အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်ရတော့မယ်လေ”

“ကောင်းပါကွာ...ဆားပုလင်းရာ..”

သန္တာန်စာပေ

အမှောင်ရဲအဆိုး

အလင်းရဲအစ

ဖထီးမိတ်ဆွေ သစ်တာမှ ကားတစ်စီးဖြင့် မင်းခတို့
လေးယောက်လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။မြင်တွေ့နေရသော တောင်တန်းကြီးတွေကို ငေးမော
ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးနေမိလိုက်သည်။ကြည်နူးမှာ သူ့လက်မောင်းကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း
“မောင်ရယ်၊ အန္တရာယ်လမ်းပေါ်မှာ သွားနေတာ
မဟုတ်ဘဲ မောင်နဲ့အတူ အပျော်ခရီးထွက်နေရတာဆိုရင် ဘယ်
လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ”

“ကြည်နူးက ကျေးဇူးကန်းပြန်ပြီ”

သန္တာန်စာပေ

“ကျွန်မ ဘာကျေးဇူးကန်းလို့လဲ”

“မောင်နဲ့ကြည့်နူး ဆုံခဲ့ရတာ ဒီအမှောင်လမ်းပေါ်မှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ်လို့သာ အလင်းရောင်ရှိတဲ့ လမ်းပေါ်မှာဆုံဖြစ်ခဲ့ကြရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

“တစ်နေ့တော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ကြည့်နူးရယ်”

“အဲဒီတစ်နေ့ကို အမြန်ဆုံးရောက်ချင်ပြီ”

“စိတ်ချ...ရောက်စေရမယ်၊ မောင်တို့နှစ်ယောက် ဒီအမှောင်လမ်းကထွက်ပြီး အလင်းအောက်မှာ ထာဝရ ပျော်ရွှင်စွာရပ်တည်ကြမှာပါ”

“ဆရာ”

“ဘာလဲ မိုးနက်ရဲ့...”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကရော”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း ငါတို့နဲ့အတူတူပေါ့ကွာ”

“တကယ်လား ဆရာ...”

“ဆရာတပည့်ကြားမှာ ညာစရာရှိလို့လားကွာ”

“ဝင်း...”

“မိုး...”

“ကြားတယ်နော်၊ ဆရာက ကိုယ့်ကိုပေးသားဘူးတဲ့”

“အဲမယ်၊ ကြည့်နူးကလည်း ပစ်မထားပါဘူး၊ ဟုတ်

ဘယ်မဟုတ်လား ကြည့်နူး”

“ဟုတ်ပါ...”

သာယာလှပသော အပြုံးပွင့်ကလေးများ လွင့်ပျံ့လျက် နေကြသည်။

အမှောင်၏ပြေးလမ်းတွင် ဆုံခဲ့ကြသော ချစ်သူတွေ ဘဝမှာ... မွန်းကျပ်မှုတွေရှိနေကြပေမဲ့၊ ခဏမေ့ခဲ့ကြပြီး... ချမ်းမြေ့သာယာမှုကလေးတွေကို ခံစားနေလိုက်မိကြသည်။

သူတို့လေးယောက်၏အနာဂတ်သည် ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးကို ရင်ဆိုင်ရမည်ဆိုတာကိုတော့မပြောတတ်သေးပေ။

“ဆရာ...နောက်မှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး မီးထိုးပြီး ဆိုက်လာတယ်”

“ဟင်...”

ဆိုင်ကယ်ပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက်တည်းဖြစ်တာကြောင့် သိပ်ပြီး စိုးရိမ်စရာမလိုပေမယ့် သူတို့ကားဆီကို လိုက်နေတာတော့ သေချာသည်။

“တိ...တိ...”

ဆိုင်ကယ်မှ ဟွန်းသံပေးပြီး ကားကိုရပ်ခိုင်းသဖြင့် သစ်တောကား ရပ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်တို့ချွတ်ပြီး လူတစ်ယောက်အရင်ဆင်းလာပြီး နောက်တစ်ယောက် နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။

မင်းခတို့ လေးယောက်မှာတော့ ပုံမပျက်ထိုင်နေကြစဉ်

“ကိုမင်းခနဲ့ မကြည်နူးခက်မာ”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

ထိုလူခေါ်သံကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးအံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“ကျွန်တော့် (CID) ကအရာရှိတစ်ယောက်ပါ”

“ဟယ်”

ထိုလူစကားကြောင့် ပိုပြီးအံ့သြသွားသလို အခြေအနေအရ တိုက်ခိုက်ဖို့ပါ ပြင်ဆင်လိုက်ပြီး အောက်သို့ဆင်းခဲ့သည်။

“ကိုမိုးနက်နဲ့ မဝင်းသွယ်ကတော့နေခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ကိုမင်းခနဲ့ မကြည်နူးခက်မာနဲ့ပဲ စကားပြောချင်ပါတယ်”

မိုးနက်နှင့်ဝင်းသွယ် ကားပေါ်မှာ ထားခဲ့ပြီး သူနှင့် ကြည်နူးခက်မာ အောက်သို့ဆင်းခဲ့ကြသည်။ အဝေးခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြပြီး

“ကျွန်တော့်အမည်က (CID)ရုံးချုပ်က ဒုရဲအုပ်နေလှိုင်ဘွားပါ။ ဒါ...ကျွန်တော့်နဲ့အတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဆရာကြီးအောင်ကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်တို့အမည်တွေကို သိနေပြီးဖြစ်တာကြောင့် မိတ်ဆက်တော့ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုနေလှိုင်ဘွား ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းဖို့တော့မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော် ကိုမင်းခဆီက ပစ္စည်းတစ်ခုလိုချင်လို့ပါ”

“ဗျာ...ဘာပစ္စည်းလဲ”

“ဦးသျှင်ထောင်ရဲ့ပစ္စည်းပါ”

“ဪ...လေဆာဓာတ်ပြားကလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါက ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်အတွက် လွန်စွာအရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုဖြစ်နေပါတယ်”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း မန္တလေးရောက်ရင်သက်ဆိုင်ရာကို အပ်နှံင်အောင် စီစဉ်ထားတာပါ”

“ကောင်းပါတယ် ကိုမင်းခ”

“ဒါဆို ခဏလေးစောင့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ကားဆီကိုပြန်ပြီး သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ လေဆာဓာတ်ပြားလေးကို ယူလာပြီးပေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလေဆာဓာတ်ပြားကြောင့် ဦးသျှင်ထောင်ကို

၂၂

ရွှေဘင်း

ကိုနေလှိုင်ဘွားတို့ ဖမ်းမိနိုင်မှာ”

“ဦးသျှင်ထောင်ဟာ သိပ်ပြီး လျင်တဲ့လူဗျာ၊ ခု မန္တလေးက ခွာသွားပြီ”

“ဟင်...”

“သူ ခွာရတဲ့အကြောင်းက ကိုမင်းခဆီက နေဆာ ဓာတ်ပြားကို ဒီရက်အတွင်းမှာ သူ့လက်ထဲကို ရောက်မလာ တဲ့အတွက် သက်ဆိုင်ရာကို အပ်မယ်လို့ တွက်ချက်ထားပုံရ တယ်၊ ဒါကြောင့် ခွာသွားတာ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီအတွက် ကိုမင်းခနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

“ပြောပါ ကိုလှိုင်ဘွား”

“ခင်ဗျားနဲ့ မကြည်နူးခက်မာတို့က ဆက်ပြီးကူညီ ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုနေလှိုင်ဘွားပြောပါ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ ဦးသျှင်ထောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တုံ့ပြန်ဖို့...”

“ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လေးယောက် သွားမယ့်ခရီးကို ဆက်ပြီးသွားပါ၊ ခင်ဗျားနောက်မှာ ရဲဒီးအမြဲ ရှိနေမယ်”

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ”

သဏ္ဌာန်စာပေ

လရီမိုဂျာဝင်ည

၂၃

ကျွန်တော်တို့ကို ဦးသျှင်ထောင်တို့အနေနဲ့ လက်လွှတ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မိအောင်တော့ဖမ်းမှာပဲလေ၊ ဒီအပေါ်မှာ ခြေရာ ခံပြီး ဦးသျှင်ထောင်ကို လက်ရဖမ်းနိုင်မယ်လို့ ပြောတာ လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကလည်း အန္တရာယ်ကြီးတယ် ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ဦးသျှင်ထောင်ကို ဖမ်းမိဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ”

“စိတ်ချ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းဆောင် ရွက်ပေးမှာပါ”

“တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဪ...ကိုနေလှိုင်ဘွား”

“ပြောပါ မကြည်နူးခက်မာ”

“မြစ်ကြီးနားမှာရှိတဲ့ ကျွန်မ တူမလေးကိုတော့ ရအောင် ရှာပေးပါလို့ အကူအညီတောင်းပါရစေ”

“စိတ်ချ... ကျွန်တော် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ၊ လိပ်စာနဲ့အခြေအနေကိုသာ ပြောခဲ့ပါ၊ ရအောင်ရှာပေးထား ခါမယ်”

“ကဲ...ဒါဆို လမ်းခွဲရအောင်၊ ဦးသျှင်ထောင်လူတွေ သိပ်ပြီးလျှင်ကြတာ၊ ကျုပ်တို့ တွေ့ဆုံခဲ့တာကို သိလို့မဖြစ် ဘူး၊ သွားပြီ...ကိုမင်းခနဲ့ မကြည်နူးခက်မာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သဏ္ဌာန်စာပေ

၂၀၄

ရွှေဘဝ

“ဝိုး...”

ဆိုင်ကယ်ကလေး စက်နှိုးပြီး နေလှိုင်ဘွားတို့ထွက်
သွားပြီးနောက် မင်းခန့်နှင့် ကြည်နူးခက်မာ တစ်ယောက်လက်
ကို တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြတော့သည်။

“ဆရာ...”

“မိုးနက်”

“ကြည်နူး”

“ဝင်းသွယ်”

လေးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်
ယောက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ငါတို့ မန္တလေးရောက်ရင် လမ်းခွဲကြမယ်”

“ဆရာ”

“ငါ့စကားကို နားထောင်စမ်း၊ ငါနဲ့ကြည်နူးခက်မာ
ကို မန္တလေးကပဲစောင့်နေကြ”

“ဝင်းသွယ်”

“ကြည်နူး...သူငယ်ချင်း”

“ငါတို့ အမှားတွေအတွက် အကြွေးကိုပြန်ဆပ်ရတော့
မယ်၊ ငါ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားခဲ့ရင်လည်း ငါ့တူမလေးကို
စောင့်ရှောက်ပါ”

“စိတ်ချပါ ကြည်နူး...”

သစ္စာနှင့်စာပေ

လရီပိပဲရားဝင်ည

၂၀၅

“မိုးနက်...ငါအစစအရာရာ စိတ်ချမယ်နော်”

“ဆရာရယ်... ကျွန်တော်ပါ လိုက်လို့မရဘူးလား”

“မိုးနက်...မင်းဟာ အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူးလေ၊
အရင်က ငါ့ဘေးမှာ သေအတူ ရှင်မကွာနေတဲ့ မိုးနက် တစ်
ယောက်ခုဆိုရင် သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့တွေနဲ့ဖြစ်နေသလို
တာဝန်တွေလည်း ရှိနေပြီကွ”

“တာဝန်တွေရှိနေပြီဟုတ်လားဆရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါနဲ့ကြည်နူး တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် ဝင်း
သွယ်နဲ့အတူကြည်နူး တူမလေးကို မင်းတို့နှစ်ယောက်
တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ကြရမှာ၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုထားခဲ့
ရတာပဲ”

“ဆရာရယ်”

“မိုးနက် ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာပဲနေခဲ့ကြတော့”

“ဝင်းသွယ်...ငါတို့သွားတော့မယ်”

“ကြည်နူး”

ကားပေါ်သို့ပြန်တက်ခဲ့ပြီး ဝင်းသွယ်နှင့်မိုးနက်ကို
လက်ငှေ့ယမ်းပြကာ နှုတ်ဆက်ခဲ့လေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အန္တရာယ်ဝဆီသို့ လျှောက်
နေခဲ့လေပြီ... တိုင်းပြည်အတွက်၊ တာဝန်တစ်ခုကို ချစ်သူ

သစ္စာနှင့်စာပေ

နှစ်ယောက် ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ရေးအတွက်....
စိတ်ဓာတ်အားမာန်များ အပြည့်နှင့်ပေ...။

“မောင်..”

“ကြည်နူး...”

မန္တလေး ညနေခင်း...

မင်းခန့်နှင့် ကြည်နူး ဟိုတယ်တွင် ရေမိုးချိုးအဝတ်
အစားလဲပြီးနောက် ညနေစာ စားသောက်ရန် အောက်သို့ပြန်
ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“ကြည်နူးရေ အစားကောင်းတွေ ဝအောင်သာ စား
ထား”

“ဘာလို့လဲမောင်”

“နောက်တစ်နေ့ဆို မောင်တို့နှစ်ယောက်အတွက်
ဘာမှန်းသိတာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မကတော့ ကျေနပ်နေတယ်”

“ဘာလို့”

“မောင်နဲ့အတူ ငရဲပြည်ပဲဖြစ်ဖြစ် သွားရလည်း ဂရု
မစိုက်ဘူး”

“တကယ်”

“မောင်ရယ် ရင်ထဲက စကားတွေပါ”

“ယုံပါတယ် ကြည်နူးရယ်”

တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက်ဆွဲပြီး စားဖွဲ့ခိုင်း
ကလေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ စားသောက်စရာများကို မှာလိုက်
ပြီးနောက်

“ကြည်နူး”

“ဘာလဲမောင်”

“ဦးသျှင်ထောင်လူတွေ ဟိုတယ်ထဲကိုရောက်နေပြီ”

“ဟင်”

“ဣန္ဒြေမပျက်နဲ့၊ စားစရာရှိတာ စားထား”

“ဒါဆိုရင် ဝအောင်စားထားမှ၊ တော်ကြာ သူတို့
လက်ထဲရောက်သွားရင် ရေတောင်သောက်ရမှာမဟုတ်ဘူး”
မင်းခန့်တို့စားသောက်နေစဉ် လူသုံးယောက် ရောက်
လာပြီး

“ကိုမင်းခ ခင်ဗျား မလှုပ်နဲ့နော်”

“မလှုပ်ပါဘူး ဘာကိစ္စလဲ”

“ဆရာကြီးနဲ့ လိုက်တွေ့ပါ...”

“ကောင်းပြီ၊ လိုက်တွေ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် စားစရာရှိ
တာကိုတော့ ဝအောင်စားပါရစေဗျာ”

“ကောင်းပြီ ခင်ဗျားဉာဏ်တော့မများနဲ့နော်”

“စိတ်ချ...ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံးလိုက်မှာပါ”

မင်းခန့်နှင့်ကြည်နူး စားသောက်စရာရှိတာကို အေးအေး

၂၀၈

ရွှေအင်း

ဆေးဆေး စားသောက်ပြီးနောက် လိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဟိုတယ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ကားနက်ပေါ်သို့ တက်ခိုင်းသဖြင့် တက်လိုက်ကြစဉ်... မင်းခနောက်တွင်ရှိနေသော သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်က... သူသိကြောင်း အရိပ်အကဲပြလိုက်တော့သည်။

ကားပေါ်တက်ပြီးသည်နှင့်

“ဟင်...”

“ဟာ”

ခေါင်းထဲမှူးဝေသွားပြီး ဘာကိုမှ သတိမရတော့ပေ။

ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

“ဗွမ်း”

အေးစက်သော အထိအတွေ့ကြောင့် မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးသော နေရာတစ်ခုကို ရောက်နေသလို... သူ့ဘေးတွင် ကြည်နူးခက်မာတစ်ယောက် မရှိပေ။ ပြီးတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ် တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြိုးများဖြင့်ချည်နှောင်ထားသည်။

“ဟားဟားဟား...”

အသံနက်ကြီးဖြင့် ရယ်မောသံကြီးကို ကြားလိုက်ပြီး ဦးသျှင်ထောင်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

သစ္စာမူနီစာပေ

“ဘယ်လိုလဲ လူစွမ်းကောင်းကြီးရဲ့၊ ခုတော့လည်း ကြွက်စုတ်ကလေးဖြစ်နေပါလား၊ ဟားဟားဟား... သျှင်ထောင်လက်ထဲက ဘယ်တုန်းက လွတ်ရိုးထုံးစံရှိလို့လဲ မင်းခ... ဘယ်မှာလဲ ငါ့လေဆာဓာတ်ပြား”

“ခင်ဗျားဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားဆီက ကားပဲခိုးတာ၊ ဓာတ်ပြားခိုးတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး”

“မင်းခ... မင်းရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ ငါက အေးအေးဆေးဆေးတောင်းရင် အေးအေးဆေးဆေးပေးကွာ”

“ကျုပ် တကယ်မသိဘူး”

“မင်း တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ကောင်ပဲ၊ ကဲ တပည့်တို့ရေ... မသိဘူးဆိုတဲ့ထောင်ကို သို့မော့လုပ်ပေးလိုက်ကြစမ်း”

“ခွပ်...”

“အား”

“ဖြောင်း”

“အင့်”

သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လာသော လက်သီးများကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူထူသွားပြီး နှုတ်ခမ်းတွင် ဆွေးများ ယိုစီးကျလာတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ သိသွားပြီလား မင်းခ”

“မသိဘူး”

“တောက်... ဒီကောင်တော့ကွာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ တော်ကြ...”

“ဒီကောင် မသိဘူးဆိုရင် သိအောင် ပြောပေးမယ့်သူ ရှိပါတယ်.. အောင်ဇော်”

“ဆရာကြီး”

“ဟိုကောင်မကို သွားခေါ်ခဲ့ကြစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

အောင်ဇော်ဆိုတဲ့ကောင် ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာကြီးများချည်နှောင်လျက် ကြည့်နူးခက်မာ ပါလာသည်။

“မောင်”

“ကြည့်နူး”

“သိပ်ပြီး အလွမ်းသယ်မနေနဲ့၊ ငါလိုချင်တာလေးရမယ်ဆိုရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် အကျိုးရှိမှာပါ”

“ခင်ဗျား ပြောနေတာတွေကျုပ်တကယ်မသိဘူး”

“မင်းခ... မင်းတော်တော်ပြောရခက်တဲ့ကောင်ပါလား၊ အေး... နောက်ဆုံး ငါ့ဘက်က လိုက်လျောမှုတစ်ခုကို လုပ်ပေးမယ်၊ မင်းသာ ငါ့လေဆာဓာတ်ပြားကို ပြန်ပေးမယ်ဆိုရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံးခံလာလက်ဖွဲ့ ခုတစ်ခုကိုလုပ်ပေးမယ် ဘယ်လိုလဲ”

မင်းခ တွေဝေသွားသည်။

မင်းခ တွေဝေခြင်းသည် ဦးသျှင်ထောင်ပေးသော မက်လုံးကို မက်မော၍မဟုတ်၊ နေလှိုင်ဘွားတို့ရောက်ရှိချိန်ကို အချိန်ဆွဲဖို့ဖြစ်သည်။

“ကဲ... ဒါငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးလိုက်လျောခြင်းပဲ၊ ဒါကိုမှ မင်းကဆက်ပြီးခေါင်းမာနေမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကြည်နူးခက်မာဘဝကလေး အလှပျက်စေသွားမယ်ဆိုတာယဲ့”

“ခင်ဗျား ကြည်နူးကိုလက်ဖျားနဲ့တောင်မထိနဲ့”

“စိတ်ချ...မင်းဘက်က ပျော့ပျောင်းတဲ့သဘောထားရှိမယ်ဆိုရင် ငါ့ဘက်က ကြည်နူးကို တစ်စက်ကလေး အစွန်းအထင်းမဖြစ်စေရဘူး”

“ကျုပ် ခင်ဗျားပစ္စည်းကိုပြန်ပေးမယ်”

“အိုကေ... ဒါမျိုးလုပ်စမ်းပါ”

“ပစ္စည်းက ကျုပ်ဆီမှာ ပါမလာဘူး”

“ပစ္စည်းက ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုတယ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

“မင်းခ...မင်းသေချာတယ်နော်”

“ကျုပ်ဘက်က ညာပြောစရာ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး”

“မင်း ဉာဏ်ဖျားမယ်တော့မကြနဲ့၊ မင်းဘက်က ဉာဏ်များလိုက်တာနဲ့ ဒီမှာကျန်နေတဲ့ မင်းချစ်သည်းထေ”

ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်”

“ကျုပ်ဘက်က ကတိတည်သလို ခင်ဗျားဘက်က လည်း...ကတိမဖျက်ပါနဲ့”

“မင်းခ...သျှင်ထောင်ဆိုတဲ့ကောင်၊ ဒီဒုစရိုက်လောကမှာ ရပ်တည်နေတာ ကတိတစ်လုံးကြောင့်ပဲကွ”

“ကောင်းပြီ...ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့”

“အောင်ဇော်...မင်းနဲ့ပေစီ လိုက်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“ကျုပ်က ဒီကြိုးတုတ်လျက် လိုက်ရမှာလား”

“ဆောရီး...ဆောရီး...ဟေ့ကောင်တွေ ကြိုးဖြေပေးလိုက်”

သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် တုတ်နှောင်ထားသောကြိုးများကို ဖြေပေးလိုက်ပြီး အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။

အောက်ရောက်တော့ ရပ်ထားသောကားပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့်

“စိတ်မရှိနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားမျက်လုံးကိုတော့ စည်းထားရလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ်”

မင်းခ မျက်လုံးကိုစည်းပြီးသိပ်မကြာ၊ ကားမောင်းထွက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

လမ်းတွင် နေလှိုင်ဘွားတို့နှင့်လွဲချော်မှာကိုပဲ စိုးရိမ်နေသည်။

သူတို့တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်ဖို့ပဲလိုတော့သည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် တိုးရေ့လာသော လေစိမ်းများကြောင့် တောနက်တစ်ခုထဲမှာ ရောက်ရှိနေပြီဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ဟာ...ရှေ့မှာ”

“ဟင်...ရဲတွေ”

မင်းခ အသံတွေကိုကြားလိုက်ရတာကြောင့် မျက်နှာမှာ ချည်ထားသော အဝတ်စကိုဖြေလိုက်ပြီးနောက်

“ကားပြန်ပြီးကွေ့ကွာ”

ကားမောင်းတဲ့ကောင် ကားပြန်ပြီးကွေ့မည်အပြု

“ကဲကွာ”

“ဒုတ်”

“အင့်”

“မင်း”

မင်းခ ဘေးမှကောင်ကို မျက်နှာဖြူပြီးရိုက်ချလိုက်ပြီးနောက် ကားမောင်းတဲ့ကောင်ကို သူ့သမီးနှင့်သူ ခိုထားလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ကားရပ်လိုက်”

“ဟုတ်...”

ကားထိုးရပ်သွားသည်နှင့် နေလှိုင်ဘွားတို့ရဲတပ်ဖွဲ့ရောက်လာကြသည်။

“မင်းခ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ရတယ် ကိုနေလှိုင်ဘွား၊ ဟိုမှာတော့ ကြည့်နဲ့ခက်မာကျန်ခဲ့တယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်၊ အနီးကပ်ဝင်ပြီး...မယ်၊ ကဲဘော်တို့ ဒီကောင်တွေကိုခေါ်သွားတော့၊ ကဲ သွားကြရအောင် ကိုမင်းခ၊ တပ်ဖွဲ့တွေက အသင့်တော့ စောင့်နေကြပါပြီ၊ သျှင်ထောင် ပြေးမလွတ်တော့ပါဘူး”

“သွားကြမယ်”

လူဆိုးများမောင်းခံသော ကားကို အသုံးပြုပြီး ပြန်မောင်းလာခဲ့သည်။

“ဒီကောင်တွေရဲ့ရှေ့ပြေးစောင့်ကြည့်တဲ့ကင်းကို အရင်ရှင်းရအောင်”

နေလှိုင်ဘွားပြောလိုက်သောစကားကို ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်ပြီး

“ကိုမင်းခ ကားရပ်လိုက်၊ ကျွန်တော်ဆင်းပြီး အောက်ကနေ တိုက်ခိုက်မယ်၊ ရှေ့ကနေ အရောင်ပြေး...”

၂၀၆

ရွှေဘို

“အင်း”

နေလှိုင်ဘွားကိုချထားပြီးနောက် ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ရှေ့ပြေးလိုခြံရေးဂိတ်ကိုရောက်တော့

“ဟေ့ကောင် မင်းဘယ်သူလဲ”

“မင်းတို့ဆရာကြီး ဦးသျှင်ထောင် ခေါ်ထားလို့”

“ဘာ...ဟေ့ကောင် ငါတို့ကိုဘာမှအကြောင်း မကြားထားဘူး”

“ကြားထားပါစ ‘ကွ’”

“ဟင်”

“ဖြောင်း”

“အင့်”

“ဒုတ်”

“အ”

နေလှိုင်ဘွား လျင်မြန်တဲ့တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ရှေ့လိုခြံရေးအစောင့်နှစ်ကောင်မှောက်သွားလေသည်။

“ကဲ...လစ်ကြရအောင်”

“ခဏနေဦး ကိုမင်းခ... ဒီကောင်တွေကို ကြိုးချပြီးထားခဲ့ရအောင်”

နေလှိုင်ဘွား အစောင့်နှစ်ကောင်ကို ကြိုးချထားရစ်ခဲ့ပြီးနောက်

သစ္စာပျဉ်စာပေ

လရိပ်မဲ့ရောင်ည

၂၀၇

“အနောက်ကလိုက်လာတဲ့ရဲဘော်တွေ အသင့်ဖမ်းရဲပဲပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ကားဆက်မောင်းလာပြီးနောက်

“ကိုမင်းခ...ဒီမှာ ကားရပ်ကြရအောင်”

“အင်း...”

ရှေ့တွင် လှမ်းပြီးမြင်နေရသော အိမ်ပျက်ကြီးကို ကြည့်ကာ

“နောက်ဘက်ကနေ ဝင်ကြရင်ကောင်းမယ်”

“ကိုနေလှိုင်ဘွား သဘောပဲလေ”

သစ်ပင်ကြီးများကို အကာအကွယ်ယူပြီး အိမ်ကြီးနားသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြသည်။

“ကိုမင်းခ”

“ကိုနေလှိုင်ဘွား”

“ကြည့်နူးခက်မာကို အပေါ်ထပ်မှာချုပ်ထားတာလား၊ အောက်ထပ်မှာ ချုပ်ထားတာလား”

“အပေါ်ထပ်မှာ ကိုနေလှိုင်ဘွား”

အိမ်ကြီးရဲ့အနောက်ဘက်ကိုရောက်တော့

“ရှား...”

နေလှိုင်ဘွားက အချက်ပြလိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ လူဆိုးတစ်ကောင် နောက်ဘက်သို့ထွက်လာတာကို မြင်တွေ့

သစ္စာပျဉ်စာပေ

၂၁၈

ရွှေအင်း

လိုက်ရသည်။

“အသံတိတ်ရှင်းရအောင်”

“အင်း”

တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသော လူဆိုးမှာသူတို့အနား
ရောက်သည်နှင့်

“ဒုတ်”

“အင့်”

မင်းခ တစ်ချက်တည်းနှင့် ငတိသတိမေ့သွားသည်။

“အပေါ်ကို ဒီပိုက်လုံးကနေ တက်ကြရအောင်”

“ကျွန်တော်တက်မယ်”

“အင်း”

နေလှိုင်ဘွားကို အောက်မှာထားခဲ့ပြီး အပေါ်သို့တက်
ခဲ့သည်။ ဟောင်းမြေနေသော ပြတင်းပေါက်မှ အထဲဝင်မည်
အပြု

“ဟဲ့ဟဲ့...ညီမလေး လိမ္မာပါတယ်၊ စားလိုက်နော်”

“မစားဘူး”

“ဆရာကြီးကပြောတယ်၊ မင်းခဆိုတဲ့ကောင်ကို
မက်လုံးပေးပြီးပြောလိုက်တာတဲ့၊ သူ့အတွက် ကြည်နူးခက်မာ
ဆိုတဲ့ကောင်မလေးက သူ့ရဲ့ဇနီးတဲ့၊ မင်းကို တစ်ဖက်နိုင်ငံ
ကို အပြီးခေါ်သွားမှာတဲ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

လရီမိုဂျစ်ဝင်ည

၂၁၉

“လူယုတ်မာကြီး”

“ဟဲ့ဟဲ့...မင်းလေး ကောင်းစားတဲ့အခါမမေ့ပါနဲ့”

ကြည်နူးခက်မာ သူလှမ်းဝင်လာတာကို မြင်လိုက်
တာကြောင့် သဘောပေါက်ပြီး

“ကိုကြီး...ထမင်းခွဲကျွေးမှာလား”

“အမလေး...ခွဲကျွေးမှာပေါ့၊ ညီမလေးစားရင် ကိုကြီး
က ကျေနပ်ပြီးသားပါ ရောစား”

“ဖြောင်း”

“အင့်”

ငတိ လှုပ်တောင် မလှုပ်နိုင်တော့ပေ။

အောက်တွင်စောင့်နေသော နေလှိုင်ဘွားကို သူ အပေါ်
ကနေ အချက်ပြလိုက်ပြီးသည်နှင့် နေလှိုင်ဘွား သူ့တပ်ဖွဲ့ကို
ဝင်ပြီးစီးရန် အချက်ပေးလိုက်တော့သည်။

“ဒိုင်”

“ဒိုင်”

သေနတ်သံများ ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားပြီးနောက်

“ဟေ့ကောင်တွေ ပစ်”

“ဒိုင်”

“ဒိုင်”

အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်မှုကြားတွင် မင်းခတို့ နေရာ

သစ္စာမွန်စာပေ

ယူထားလိုက်ပြီး အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်နေလေသည်။
 ထိုစဉ်... အခြေအနေမကောင်းတော့တာကို သိသော
 ဦးသျှင်ထောင်ထွက်ပေါက်ကိုရှာလေပြီ။ ထိုအပြင်ကြည့်နူးခက်မာ
 ကို ဖမ်းချုပ်ထားသော အခန်းဆီသို့လာနေသဖြင့်

“ကြည့်နူး ပုံစံမပျက် ပြန်ပြီးထိုင်နေ”

“အင်း...”

ကြည့်နူးခက်မာကို ပြန်ပြီး ထိုင်ခိုင်းကာ မေ့နေတဲ့
 ကောင်ကို တံခါးနားသို့ဆွဲထားလိုက်ရသည်။

“ဂျှင်း”

ဦးသျှင်ထောင် တံခါးကိုဆောင့်ကန်ပြီးအထဲကိုဝင်
 လာကာ

“မင်းကို ဓားစာခံလုပ်ပြီးငါထွက်ရမှာပဲ...ကဲလာ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်ကိုခေါ်မှာလဲ”

“ဟင်...မင်း...မင်း...”

“ကျုပ်လား...မင်းခလေ”

“ကဲကွာ”

“ဒိုင်”

“အ...”

တော်သေးသည်။ မင်းခကို ဦးသျှင်ထောင်သေနတ်
 နှင့်လှမ်းပြီးအပစ် ကြည့်နူးက ကိုယ်လုံးနှင့်တိုက်လိုက်တာ

ကြောင့် ဦးသျှင်ထောင်ဘေးသို့ယိမ်းကျသွားသည်နှင့်

“ဖြောင်း...”

“အား...”

မင်းခ...ဦးသျှင်ထောင် မျက်နှာကိုဖြတ်ပြီးကန်လိုက်
 လေသည်။

အောက်သို့ကျနေသော သေနတ်ကိုကောက်ယူပြီး
 ဦးသျှင်ထောင်ကို ချိန်ထားလိုက်သည်။

အပြင်တွင်လည်း သေနတ်သံတွေက တိတ်ဆိတ်သွား
 လေပြီ။

“ကိုမင်းခ”

“ကိုနေလှိုင်ဘွား...ရော...သေနတ်၊ ကျွန်တော်တို့
 ဘက်က တာဝန်ကျေပါပြီ”

“ကျေပါတယ် ကိုမင်းခ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ကြောက်
 ရွံ့နေတဲ့လူဆိုးခေါင်းဆောင်ကြီးကို ခုလို ဖမ်းမိတဲ့အတွက်
 များစွာ ကောင်းမွန်သွားပါပြီဗျာ...”

“ကိုနေလှိုင်ဘွား”

“ဟင်”

မင်းခနှင့်ကြည့်နူးခက်မာ နေလှိုင်ဘွားရှေ့သို့လက်တွေ
 ဆန့်ပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် လက်ထိတ်
 မခတ်ရက်ပါဘူးဗျာ”

၂၂၂

ရွှေဘဝ

“ခတ်လိုက်ပါ ကိုနေလှိုင်ဘွား၊ ဥပဒေဆိုတာ ဥပဒေအတိုင်းပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက မောင်နဲ့အတူတူ ထာဝရ ဖြုတ်မရတဲ့ လက်ထိတ်ရှိရင်တောင် ခတ်ခိုင်းထားချင်တာ”

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်အတွက် ထာဝရ လက်ထိတ် ပေါ်လာမှာပါ။ ကဲ...ခင်ဗျားတို့ဆန္ဒအတိုင်း ခတ်လိုက်ပါမယ်၊ နိုင်ငံတော်က ခင်ဗျားရဲ့ဇာဝန်ကျေမှုကို ဂုဏ်ပြုမှာပါ”

မင်းခန့်ကြည်နူးခက်မာ နေလှိုင်ဘွားခတ်လိုက် သော လက်ထိတ်ကို ကျေနပ်စွာဖြင့် အခတ်ခတ်လိုက်တော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် လရိပ်မဲ့ ရာဇဝင်ညကလေး အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီမို့...မနက်ခင်းရဲ့လေနှအေးကလေးများကို နှစ်ယောက်သား ခံစားရတော့မှာဖြစ်သည်။

BURMESE CLASSIC

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်
ရွှေဘဝ

သစ္စာမရှိစာပေ